

Treball de fi de grau

Títol

EL CONFLICTE POLÍTIC CATALÀ A TVE

Anàlisi de la cobertura informativa del conflicte en el programa
Informe Semanal

AutorDe

Núria Hernández Fontanet

~~XXXXXX~~ TutorDe

Xavier Giró Martí

Grau

Periodisme

Data

01/06/2018

Full Resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau:

El conflicte polític català a TVE
Anàlisi de la cobertura informativa del conflicte en el programa Informe Semanal

Autor/a:

Núria Hernández Fontanet

Tutor/a:

Xavier Giró Martí

Any:

2017 / 2018

Titulació:

Periodisme

Paraules clau (mínim 3)**Català:**

Mitjans públics, TVE, conflicte català, independència, opinió pública

Castellà:

Medios públicos, TVE, conflicto catalán, independencia, opinión pública

Anglès:

Public Media, TVE, catalan conflict, independence, public opinion

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)**Català:**

El treball estudia el tractament i la cobertura informativa que el programa Informe Semanal ofereix del conflicte polític i social viscut a Catalunya arran de la demanda d'independència sorgida en una part de la societat catalana. Es tracta de l'anàlisi de cinc reportatges que es van emetre a Televisió Espanyola els dies 30 de setembre, 7 d'octubre i 28 d'octubre de 2017, coincidint amb moments especialment rellevants pel desenvolupament del conflicte.

Castellà:

El trabajo estudia el tratamiento y la cobertura informativa que el programa Informe Semanal ofrece del conflicto político y social vivido en Cataluña a raíz de la demanda de independencia surgida en una parte de la sociedad catalana. Se trata del análisis de cinco reportajes que se emitieron en Televisión Española los días 30 de septiembre, 7 de octubre y 28 de octubre de 2017, coincidiendo con momentos especialmente relevantes para el desarrollo del conflicto.

Anglès

This paper investigates the treatment and the information coverage that the program Informe Semanal offers of the political and social conflict lived in Catalonia as a result of the demand for independence from a part of catalan society. It's an analysis of five reports that emits the public TV of Spain on 30 September, 7 October and 28 October 2017, coinciding with crucial moments in the development of the conflict.

AGRAÏMENTS

Al Xavier Giró, el tutor d'aquest treball, per l'orientació rebuda i el coneixement aportat.

A la meva família, per confiar sempre en mi. Sense el seu suport incondicional l'elaboració d'aquest treball hauria estat impossible.

A totes aquelles persones que d'una manera o d'una altra m'han ajudat a arribar fins aquí.

ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ	6
2. MARC TEÒRIC	7
2.1. MITJANS I PODER	7
2.2. MITJANS DE TITULARITAT PÚBLICA	9
2.2.1. LA CORPORACIÓ: RÀDIO TELEVISIÓ ESPANYOLA	9
2.2.2. EL MITJÀ: TELEVISIÓ ESPANYOLA	11
2.2.2.1. MANUAL D'ESTIL	12
2.2.2.2. DENÚNCIES DEL CONSELL D'INFORMATIUS	13
2.2.3. EL PROGRAMA: INFORME SEMANAL	17
2.3. NACIONALISME	19
2.3.1. NACIONALISME I SENTIMENT NACIONAL	19
2.4. PLURALISME D'ACTORS EN EL CONFLICTE CATALÀ	22
2.4.1. GOVERN CATALÀ	22
2.4.2. CANDIDATURA D'UNITAT POPULAR	26
2.4.3. ENTITATS SOBIRANISTES	28
2.4.3.1. ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA I ÒMNIMUM CULTURAL	28
2.4.3.2. ASSOCIACIÓ DE MUNICIPIS PER LA INDEPENDÈNCIA	29
2.4.4. GOVERN ESPANYOL	30
2.4.5. CIUTADANS	34
2.4.6. PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA	36
2.4.7. CATALUNYA EN COMÚ	38
2.4.8. SOCIETAT CIVIL CATALANA	40
3. METODOLOGIA	42
3.1. OBJECTE D'ESTUDI	42
3.2. OBJECTIUS I HIPÒTESIS DE LA INVESTIGACIÓ	43
3.3. MOSTRA	44
3.4. MÈTODE D'ANÀLISI	45
4. ANÀLISIS	47
4.1. EL DESAFÍO ILEGAL DEL 1-0	47
4.1.1. Fitxa tècnica	47
4.1.2. Síntesi	47

4.1.3. Anàlisi	47
4.2. APOYO A LA UNIDAD DE ESPAÑA	61
4.2.1. Fitxa tècnica	61
4.2.2. Síntesi	61
4.2.3. Anàlisi	61
4.3. EL NUDO CATALÁN.....	69
4.3.1. Fitxa tècnica	69
4.3.2. Síntesi	69
4.3.3. Anàlisi	69
4.4. EL FACTOR 155	95
4.4.1. Fitxa tècnica	95
4.4.2. Síntesi	95
4.4.3. Anàlisi	95
4.5. POSVERDAD Y SEPARATISMO	110
4.5.1. Fitxa tècnica	110
4.5.2. Síntesi	110
4.5.3. Anàlisi	110
5. RESULTATS GLOBALS	125
6. CONCLUSIONS	135
7. BIBLIOGRAFIA	137
8. ANNEXOS.....	146
8.1. GUIÓ “EL DESAFÍO ILEGAL DEL 1-0”	146
8.2. GUIÓ “APOYO A LA UNIDAD DE ESPAÑA”	159
8.3. GUIÓ “EL NUDO CATALÁN”	166
8.4. GUIÓ “EL FACTOR 155”	201
8.5. GUIÓ “POSVERDAD Y SEPARATISMO”	214

1. INTRODUCCIÓ

Tradicionalment, Catalunya s'ha caracteritzat per ser un territori de l'Estat espanyol amb trets distintius respecte la resta de comunitats autònomes. La voluntat d'aconseguir el reconeixement com a nació i de preservar la llengua i la cultura pròpies han fet que al llarg de la història hi hagi hagut diferents moviments i partits polítics partidaris de la independència. Tot i això, la seva força a nivell social era molt minoritària. De fet, fins l'any 2010 la voluntat que Catalunya esdevingués un Estat independent de la resta d'Espanya era un plantejament compartit per un percentatge poc significatiu de la població. Darrerament, però, l'independentisme ha ampliat el suport social fins al punt que les forces polítiques que defensen aquest posicionament han aconseguit conformar una majoria parlamentària. L'augment de la força d'aquest moviment ha cristal·litzat en diverses manifestacions i concentracions, habituals durant els últims anys.

Així doncs, en la darrera dècada Catalunya ha esdevingut un indret molt plural pel que fa als sentiments de pertinença. Els partidaris de mantenir Catalunya dins l'Estat espanyol s'han mobilitzat en diverses ocasions, com també ho han fet aquells que no defensen la independència però sí el dret a decidir dels catalans en un referèndum acordat amb l'Estat. La pluralitat d'opinions a nivell social es veu reflectida a nivell polític amb un conflicte que enfronta a dos actors principals: el Govern català i el Govern espanyol. Aquest és l'objecte d'investigació del present treball, que degut a la complexitat de la situació podria ser analitzat des de perspectives molt diferents. En aquest cas, s'abordarà des del punt de vista del tractament de la informació per part dels mitjans de comunicació, que han pres part en aquest conflicte a través d'informacions que afavoreixen les tesis defensades per un i altre Govern. En concret, posem el focus en cinc reportatges d'Informe Semanal, un programa que forma part de la graella de la televisió pública espanyola.

L'estudi ens permetrà saber quina és la línia ideològica del programa i, per extensió, el posicionament de Televisió Espanyola pel que fa al conflicte català. També comprovarem si el tractament informatiu ha conduït a una descontextualització del problema o si, per contra, ha contribuït a facilitar-ne la resolució. Es tracta d'un anàlisi centrat especialment en el contingut que Informe Semanal ofereix als espectadors, tant a nivell textual com visual. En aquest sentit, ens agradaria exposar que el treball supera l'extensió prevista degut a la necessitat de reproduir fragments del programa analitzat i d'il·lustrar l'exposició d'alguns arguments mitjançant imatges.

2. MARC TEÒRIC

2.1. MITJANS I PODER

Els mitjans de comunicació influeixen en la percepció que els individus tenen de la realitat immediata però també dels fets més llunyans. A través del discurs que reproduïen, tant la premsa escrita com els mitjans audiovisuals condicionen les decisions, les accions i les relacions entre les persones i, en conseqüència, tenen una repercussió directa en l'evolució del conjunt de la societat. Així doncs, el discurs mediàtic penetra en l'entorn dels éssers humans fins a convertir-se, a ulls d'alguns, en la veritat absoluta. Si bé és cert que els mitjans de comunicació compleixen una funció social de control del poder polític, en les seves decisions hi tenen un paper fonamental els interessos propis. Per aquest motiu, s'allunyen de l'objectivitat buscada i traslladen els fets a l'espectador des de la seva perspectiva particular.

Així doncs, és indubtable que els mitjans de comunicació tenen poder, definit per Max Weber com "qualsevol oportunitat en una relació social per imposar la voluntat d'un front la resistència d'altres" (citada per GUZZINI, 2016). El poder l'exerceixen principalment els grans mitjans que, segons Noam Chomsky i Edward Herman, toquen amb diversos factors que repercuteixen directament en la informació periodística. Els autors del model de propaganda del sistema polític basen la seva teoria en exposar que la propietat de les empreses periodístiques, la publicitat, la capacitat d'influència dels governs i de les grans empreses, el poder de les fonts d'informació i el prisma ideològic dels periodistes són elements que impedeixen que la informació que arriba a l'espai públic sigui completament objectiva (citada per GIRÓ, 2010).

Tenint en compte aquest estudi, Xavier Giró considera que habitualment els mitjans es comporten com a actors polítics i apunta a una sèrie de comportaments que posen en entredit les seves pràctiques periodístiques. D'una banda, fa referència a la difusió de mentides i exageracions i al silenci que sovint s'ha imposat en qüestions de primer ordre, així com a l'assumpció d'expressions i conceptes emprats pels poderosos. D'altra banda, explica que aspectes com la superficialitat i la simplificació també han contribuït a dibuixar un trist panorama en el terreny del periodisme (GIRÓ, 2007). Així doncs, sovint regnen la mentida i la desinformació mentre que el rigor i la veracitat que haurien de marcar tot discurs mediàtic queden en un segon pla. Tot i això, aquest patró de comportament no es repeteix en tots els

mitjans i, en aquells que el reproduïen, tampoc es pot observar en totes les informacions que difonen.

Així doncs, les mancances de les pràctiques periodístiques anteriorment comentades s'evidencien encara més quan s'informa sobre conflictes i enfrontaments. S'entén per conflicte aquell procés pel qual dos o més actors persegueixen objectius incompatibles mentre tracten d'evitar que l'altra part aconseguixi les seves metes (MCGOLDRICK i LYNCH, 2000). Els mitjans veuen en aquesta mena de situacions una oportunitat per generar contingut atractiu per l'audiència. Per aquest motiu, les guerres i també els conflictes no armats són habituals en les portades de la premsa escrita i en els sumaris dels mitjans audiovisuals. Tot i això, lluny de ser instruments que faciliten la pau i l'acord entre les parts enfrontades, sovint entorpeixen el diàleg i dificulten l'entesa entre les parts implicades.

Per entendre el paper que juguen els mitjans de comunicació en els conflictes, cal tenir present que la cobertura mediàtica està marcada per l'estratègia de comunicació dels actors que s'hi troben implicats (GIRÓ, 2007). Per tant, es pot dir que la informació que els mitjans proporcionen a la societat esdevé un instrument cabdal perquè els actors puguin aconseguir els seus objectius. Així doncs, es fa palesa la rellevància que té controlar l'opinió pública en el marc d'un conflicte. Per tal d'aconseguir aquest control, els actors implicats intenten que el discurs dels mitjans es basi en plantejar el propi grup en termes positius i representar el contrari des d'una perspectiva negativa. Van Dijk denomina "quadrat ideològic" a aquesta estratègia de polarització, ja que s'orienta a posar en relleu les bones accions pròpies i a atenuar aquelles que poden propiciar crítiques per part de l'opinió pública. D'altra banda, es ressalten les actuacions que poden perjudicar a l'altra part en conflicte i es mitiguen les que poden ser considerades positivament per part de la societat (VAN DIJK, 1996, 21).

Així doncs, les narracions d'un mateix conflicte poden ser diverses, tenint en compte que els diferents mitjans i els propis actors implicats construeixen relats diferents en funció de la perspectiva des de la qual enfoquen el problema. Per tant, el nivell de credibilitat de les parts en conflicte front la societat està condicionat per l'actitud que adopten els mitjans, ja que en l'era de la informació i la comunicació són el principal intermediari entre l'actor en conflicte i l'opinió pública. En definitiva, tal com apunta Xavier Giró, el rumb d'un conflicte depèn també de l'actuació de la premsa i, per aquest motiu, se'ls ha d'exigir que difonguin informació rigorosa (GIRÓ, 2007).

2.2. MITJANS DE TITULARITAT PÚBLICA

El treball se centra en investigar el tractament que fa el programa Informe Semanal, emès en la televisió pública, del conflicte polític existent entre el Govern català i l'espanyol. Per entendre el posterior anàlisi, s'han de prendre en consideració les lleis que regulen el mitjà en què s'emet el programa i les seves obligacions de servei públic. Per aquest motiu, en el proper apartat es procedirà a exposar els aspectes teòrics que ajuden a entendre el marc ètic i legal pel qual s'ha de regir Informe Semanal i també s'explicarà el funcionament i organització de la corporació, del mitjà i del propi programa.

2.2.1. LA CORPORACIÓ: RÀDIO TELEVISIÓ ESPANYOLA

La televisió pública espanyola de titularitat estatal, on s'emet Informe Semanal, forma part de la Corporació Ràdio Televisió Espanyola. Es tracta d'una societat mercantil que ofereix un servei públic de televisió, ràdio i pàgina web (Ràdio Televisió Espanyola [RTVE], 2014). Les principals funcions de la corporació són afavorir l'accés a la informació dels grups socials i polítics minoritaris i donar-los veu perquè els seus interessos estiguin degudament representats, promoure el pluralisme i el desenvolupament de la Societat de la Informació i fomentar la cohesió territorial i la diversitat, així com el debat i l'esperit crític (RTVE, 2016). Per aquest motiu, la corporació ha de poder actuar amb independència respecte al Govern i qualsevol formació política o empresa privada (RTVE, 2014), de manera que als professionals de la ràdio i la televisió pública se'ls permeti treballar sense ingerències ni pressions de l'àmbit polític i econòmic.

Per garantir el respecte als drets de tots els ciutadans, la Corporació Ràdio Televisió Espanyola està regulada per la Llei 17/2006 de la Ràdio i la Televisió de Titularitat Estatal, que es va aprovar en substitució de l'Estatut de la Ràdio i la Televisió vigent des de l'any 1980, i per l'article 20 de la Constitució Espanyola. Segons aquestes normatives, la gestió dels serveis públics de televisió s'atribueix de forma directa a aquesta corporació (RTVE, 2014). Per aquest motiu, el principal objectiu de la Llei 17/2006 és "dotar a la ràdio i a la televisió de titularitat estatal d'un règim jurídic que garanteixi la seva independència, neutralitat i objectivitat, i que estableixi estructures organitzatives i un model de finançament que els permeti complir la seva tasca de servei públic amb eficàcia, qualitat i reconeixement públic" (Llei 17/2006, de 5 de juny). Així doncs, un dels principis bàsics d'aquesta llei és reforçar la independència dels mitjans públics. Per aconseguir-ho, s'han establert un control mitjançant la creació d'òrgans i una regulació a partir de les normes i valors que es contemplen en l'Estatut.

En aquest sentit, la Llei 17/2006 recull la necessitat de crear els anomenats Consells Informatius, que són òrgans interns de la corporació pensats per garantir la independència professional, la llibertat d'informació i la veracitat i objectivitat dels continguts informatius (RTVE, 2014). Es tracta, doncs, d'òrgans formats per professionals de la informació que tenen com a objectiu vetllar pel compliment dels drets fonamentals en la ràdio i la televisió públiques d'Espanya. Tal com s'estableix en l'article 24 de la Llei 17/2006, entre les principals funcions dels Consells Informatius s'hi contempla oferir informació sobre la programació i la línia editorial del mitjà, vetllar per garantir el treball independent dels professionals front la direcció, així com donar a conèixer les propostes de nomenament dels directors dels serveis informatius. A més, una de les seves tasques és participar en l'elaboració de llibres d'estil (Llei 17/2006, de 5 de juny). En el cas de Televisió Espanyola, el Consell Informatiu està constituït per 13 membres, escollits a través d'una votació entre els professionals de l'àrea (RTVE, 2014).

Més enllà de la garantia que pot representar la creació d'òrgans interns per assegurar una informació rigorosa, Ràdio Televisió Espanyola ha de rendir comptes al Parlament. Per fer-ho, la corporació elabora anualment una memòria on cal fer-hi constar els resultats econòmics i el compliment de les funcions de servei públic a les quals està obligada (RTVE, 2014). Tenint en compte que es tracta d'una societat anònima de capital social íntegrament estatal (RTVE, 2014), les actuacions de Ràdio Televisió Espanyola s'han de regir per valors com el rigor i la pluralitat. En definitiva, les seves emissions requereixen un control estatal, però l'existència d'aquest no significa que les informacions que difonen s'hagin de veure condicionades pels interessos del Govern central.

En relació amb la gestió de la corporació, cal destacar que correspon al Consell d'Administració, que a través del seu president s'ocupa de les funcions executives. Es tracta d'un òrgan integrat per nou membres escollits per les Corts Generals, en concret, cinc d'ells són elegits pel Congrés dels Diputats i quatre pel Senat (RTVE, s.d.). Per tal que es produeixi aquesta elecció és necessària una majoria de dos terços en ambdues Cambres. Si passades vint-i-quatre hores de la primera votació no s'assoleixen els dos terços es requereix una majoria absoluta de vots favorables. Posteriorment, els acords que s'adopten només es poden fer efectius si existeix una majoria de membres del Consell que s'hi manifesta a favor. Tot i això, existeixen algunes excepcions en què és imprescindible una majoria qualificada (RTVE, 2014).

Actualment, el càrrec de president del Consell d'Administració l'ocupa José Antonio Sánchez Domínguez. Entre les seves obligacions, s'hi pot destacar la de comparèixer mensualment a la

Comissió Mixta de Control Parlamentari si així ho consideren oportú des d'aquesta. En la Comissió Mixta, els diputats i senadors tenen el dret i la possibilitat de preguntar sobre qualsevol aspecte relatiu al funcionament i a les activitats desenvolupades des de Ràdio Televisió Espanyola (RTVE, 2014).

D'altra banda, la Corporació Ràdio Televisió Espanyola compta amb un equip directiu conegut com a Comitè de Direcció. Aquest està conformat pel president, el director general corporatiu, el secretari general i del Consell d'Administració, el director de Televisió Espanyola i el de Ràdio Nacional d'Espanya, així com pel director d'informatius de la televisió i el director de comunicació i relacions institucionals (RTVE, s.d.).

2.2.2. EL MITJÀ: TELEVISIÓ ESPANYOLA

Les emissions de Televisió Espanyola (TVE) van començar de manera regular l'any 1956. Per aquest motiu, el seu canal de referència és el més antic del panorama audiovisual espanyol. Actualment, l'oferta televisiva de RTVE es basa en sis canals temàtics que completen el servei que ofereix La 1, entre els quals destaquen La 2, el Canal 24 Horas, Teledeporte i TVE Internacional (RTVE, 2014). D'altra banda, Televisió Espanyola disposa de centres territorials en totes les comunitats autònomes i delegacions d'arreu del món, mentre que els centres de producció s'ubiquen a Madrid, Barcelona i les Illes Canàries (RTVE, 2014).

En relació amb l'estructura organitzativa de Televisió Espanyola, cal destacar la seva complexitat. Els principals càrrecs que consten en l'organigrama són el de director de continguts, canals i producció de programes, el de director d'antena i programació de canals, el de director d'estratègia i imatge, el de director d'operacions i els de director de RTVE a Catalunya, a les Canàries i a cadascun dels centres territorials. També hi ha un director de Ràdio Televisió Espanyola digital, un director de continguts dels serveis informatius, un director de mitjans d'explotació dels serveis informatius i un coordinador d'informatius (RTVE, 2016). Cadascun d'ells se situa en un determinat rang i, per tant, les seves responsabilitats amb relació al funcionament del mitjà són diferents.

Per conèixer les especificacions que ha de complir la programació de la televisió pública espanyola, s'ha de consultar el Manual d'Estil de la pròpia corporació i el Codi d'Autoregulació per la Defensa dels Drets del Menor en els Continguts Audiovisuals (RTVE, 2014). El contingut d'ambdues normatives està marcat per l'exigència de valors i requisits com el rigor informatiu, la pluralitat, l'interès general, la responsabilitat i la defensa de les minories.

2.2.2.1. MANUAL D'ESTIL

El Manual d'Estil de Televisió Espanyola recull els valors i principis pels quals s'han de regir els continguts difosos a través d'aquest mitjà. Segons s'estableix en el manual, reportatges com els d'Informe Semanal s'han de caracteritzar no només per un adequat tractament a nivell estètic i visual, sinó també per la qualitat dels continguts (RTVE, s.d.). A més, els professionals de Televisió Espanyola han de treballar amb un especial rigor i ètica periodística en aquelles qüestions que poden ser considerades sensibles per alguns sectors de la societat. En aquest sentit, la televisió pública estatal afirma en el seu Manual d'Estil que cal garantir que el treball dels informadors es dugui a terme de tal manera que “resulti conciliable el dret a la informació dels ciutadans respecte a les diferents sensibilitats propiciades per determinats fets noticiosos” (RTVE, s.d.).

Entre les pautes que s'ofereixen als professionals hi destaquen aquelles que tenen a veure amb l'ús del llenguatge, ja que aquest és determinant a l'hora de desenvolupar correctament els assumptes especialment sensibles a nivell social (RTVE, s.d.). A més, en el Manual d'Estil també es fa referència a la necessitat d'evitar la dramatització i el sensacionalisme (RTVE, s.d.), dues tendències cada cop més habituals en el segle XXI que fan de la televisió un mitjà comercial i deteriorenen la seva funció de servei públic. Per tal d'evitar que aquests fenòmens tinguin cabuda en els espais televisius dels mitjans públics espanyols, el Manual d'Estil apunta a la necessitat de situar els successos en el context general en què es produeixen sense buscar captar l'atenció de l'audiència (RTVE, s.d.).

En el cas del conflicte polític i social que s'aborda en aquest treball són transcendents les manifestacions i concentracions organitzades des d'ambdues parts enfrontades, de manera que té una importància evident el tractament que se'n fa des de la televisió pública. Així doncs, s'ha de prendre en consideració el que s'estableix en el Manual d'Estil en relació amb la cobertura periodística de les mobilitzacions, en el qual s'especifica que els desplegaments de càmeres i micròfons han de ser especialment acurats. Aquesta especificació s'explica perquè la seva presència pot provocar canvis en la realitat sobre la qual es pretén informar (RTVE, s.d.).

Una altra qüestió controvertida en relació amb aquest tipus de cobertures informatives té a veure amb el nombre d'assistents a les protestes o manifestacions, ja que aquesta dada pot resultar essencial a l'hora de determinar la seva força. Segons s'explica en el Manual d'Estil de Televisió Espanyola, cal consultar les fonts més fiables i solvents per tal d'aconseguir informar amb exactitud sobre el nombre de participants (RTVE, s.d.). Generalment aquest tipus de dades són proporcionades per les forces de seguretat i les pròpies entitats organitzadores,

però en ocasions els mitjans es poden trobar amb la necessitat d'elaborar dades pròpies, que han de ser el màxim d'objectives possible (RTVE, s.d.). A nivell visual, les càmeres han de deixar constància de la importància de la protesta. Per aquest motiu, en el Manual d'Estil s'especifica que els professionals de Televisió Espanyola han d'evitar l'ús de recursos orientats a reduir o augmentar la rellevància de la manifestació (RTVE, s.d.).

D'altra banda, en el present treball també és importat tenir en compte les especificacions del Manual d'Estil de Televisió Espanyola en relació amb la cobertura periodística de processos judicials. En el manual s'apunta que els treballadors de Televisió Espanyola han d'evitar centrar les seves informacions en els aspectes morbosos dels fets, de manera que no es pugui generar un interès desproporcionat al voltant de qüestions intrascendents (RTVE, s.d.). A més, també s'hi exposa la obligació de no proporcionar dades que permetin a l'audiència condemnar a un presumpte delinqüent mentre no existeixi una condemna definitiva. Quan es tracta d'imputacions que afecten a càrrecs polítics, s'especifica que Televisió Espanyola té l'obligació de no fomentar la creació de judicis paral·lels (RTVE, s.d.). Per aconseguir-ho, en els programes en què s'aborden qüestions d'actualitat social i política, la televisió pública ha d'optar per comptar amb la participació d'autoritats en la matèria (RTVE, s.d.), que puguin aportar una visió fonamentada i sense la voluntat d'alimentar judicis mediàtics.

2.2.2.2. DENÚNCIES DEL CONSELL D'INFORMATIUS

Tots els principis, normes i recomanacions que s'estableixen en el Manual d'Estil de Televisió Espanyola, així com els drets i deures que es recullen en la Llei de Ràdio i Televisió, han de ser respectats pel propi mitjà i pels professionals de la informació vinculats a la televisió pública. Tot i això, s'han donat casos de denúncies per part de periodistes que asseguruen que en els programes informatius de Televisió Espanyola són habituals algunes males pràctiques professionals com la banalització de la informació, la manipulació i la censura (OLMO, 2017). En els darrers anys, les reiterades queixes dels professionals del mitjà han posat en dubte l'adequat compliment de les funcions de servei públic per part de la corporació presidida per José Antonio Sánchez Domínguez.

El Consell d'Informatius de Televisió Espanyola, un organisme que s'encarrega de garantir la independència dels informadors, ha exposat en diversos estudis elaborats en els darrers anys la manca de rigor periodístic en l'elaboració dels continguts, especialment aquells que tenen una vinculació directa amb l'àmbit polític i econòmic. L'any 2016, aquest òrgan va denunciar que a Televisió Espanyola s'havien produït en un període de tres mesos fins a quaranta-vuit casos de males praxis periodístiques (OLMO, 2017). Només uns mesos més tard, l'agost de

2017, el Consell va publicar un informe on es donaven a conèixer setanta situacions de censura i manipulació detectades durant la primavera del mateix any (REDACCIÓ PRNOTICIAS, 2017). Poc després, el mateix òrgan va elaborar un extens informe on es comptabilitzaven fins a 55 exemples de manipulació de la informació entre els mesos de juliol i setembre de 2017 (REDACCIÓ NACIÓ DIGITAL, 2017).

La major part de les males pràctiques que es donen a conèixer en aquests informes es produeixen en notícies clarament vinculades als interessos polítics i econòmics del Partit Popular, que actualment es troba al capdavant del Govern. En aquest sentit, segons afirmen els autors dels estudis, es posen en relleu les informacions que afecten negativament a l'oposició política, mentre que s'oculten les que perjudiquen al partit de Mariano Rajoy (OLMO, 2017). Per exemplificar les seves tesis, en els estudis publicats pel Consell d'Informatius es parla de l'omissió de dades econòmiques en els programes informatius de la televisió pública (OLMO, 2017), la qual cosa condiona la percepció que té la societat de la situació de prosperitat que viu el país. A més, aquest organisme puntualitza que en nombroses ocasions no es fa referència a les mancances que presenten els sistemes educatiu i sanitari espanyols, encara que l'actualitat social o política així ho requereixi (OLMO, 2017).

A més, és habitual que s'ometin les visions crítiques amb l'actuació del partit liderat per Mariano Rajoy, com va succeir en les mobilitzacions contraries a la LOMCE, la Llei d'Educació (OLMO, 2017). Altres queixes que manifesten els treballadors de la Corporació Ràdio Televisió Espanyola són la manca de pluralitat en els debats polítics i d'actualitat, així com la no emissió en directe de les compareixences del president del Govern (REDACCIÓ PRNOTICIAS, 2017). També cal destacar l'escassa cobertura de la declaració de Mariano Rajoy a l'Audiència Nacional en el marc del judici per la trama de corrupció coneguda com a "Gürtel" (REDACCIÓ NACIÓ DIGITAL, 2017). Aquest últim fet es pot considerar especialment greu tractant-se de la televisió pública del país, ja que la Llei 17/2006 de Ràdio i Televisió de titularitat estatal estableix que aquest mitjà ha de satisfer les necessitats informatives de la societat espanyola i ha d'informar d'aquelles qüestions que es consideren d'interès general (Llei 17/2006, de 5 de juny).

En tractar-se majoritàriament de manipulacions informatives vinculades a interessos polítics, el Consell d'Informatius ha observat en els darrers anys un increment de males pràctiques periodístiques vinculades al conflicte polític entre el Govern espanyol i els independentistes catalans. Així doncs, la majoria de denúncies per manipulació informativa que s'han donat darrerament a Televisió Espanyola afecten a Catalunya. D'una banda, s'han produït casos de

males pràctiques informatives en qüestions relacionades amb el procés independentista i el que es coneix com a “dret a decidir”. Per exemple, en els informatius de la televisió pública es fa referència a l’oposició d’intel·lectuals i empresaris al procés sobiranista i, per contra, s’ometen les declaracions d’altres personatges de similar repercussió mediàtica que s’hi mostren a favor (REDACCIÓ NACIÓ DIGITAL, 2017). D’altra banda, es denuncien també casos de censura amb relació a l’anomenada “Operació Catalunya”, una presumpta conspiració policial i política que tenia com a fi aturar el procés sobiranista (REDACCIÓ NACIÓ DIGITAL, 2017).

Tot i això, la major controvèrsia es va generar arran de les nombroses deficiències observades en la cobertura informativa del referèndum celebrat l’1 d’Octubre, de manera que el Consell d’Informatius va elaborar un informe especial de denúncia analitzant el tractament que s’havia fet de la qüestió en el transcurs de la consulta i durant els dies posteriors. A través d’aquest estudi, els professionals deixen constància de les nombroses mancances informatives detectades en relació amb un esdeveniment important pel futur de Catalunya i, en general, de l’Estat espanyol. Aquest informe pren gran rellevància en el marc d’aquest treball pel tema que aborda, de manera que a continuació s’exposarà el seu contingut amb més detall.

INFORME SOBRE EL REFERÈNDUM DE L’1-O

En l’informe elaborat pel Consell d’Informatius sobre la cobertura periodística dels fets de l’1 d’octubre es dona a conèixer que el principal canal de la televisió pública espanyola no va destinar uns recursos i una atenció suficients a la cobertura d’una situació transcendent per la història del país, a diferència dels canals de televisió privats i autonòmics d’arreu del territori espanyol. Principalment, es denuncia que no hi va haver un especial informatiu que es prolongués al llarg de la jornada, sinó que es van fer alguns avanços informatius breus en els quals es va connectar en escasses ocasions amb Catalunya (CONSELL D’INFORMATIUS DE TVE, 2017). Així doncs, la programació de La 1 es va mantenir pràcticament sense alteracions en el transcurs de la jornada.

Més enllà de l’escassa cobertura informativa, els professionals del periodisme consideren que es van produir una sèrie de males pràctiques que van perjudicar la qualitat de la informació que rebia l’audiència (ROSADO, 2017). Algunes crítiques que se senyalen en l’informe són la manca de pluralisme en la inclusió de declaracions, la mala qualitat d’algunes imatges i la falta d’informació de context en les gravacions (CONSELL D’INFORMATIUS DE TVE, 2017, 27 - 28). En aquest sentit, ofereixen alguns exemples observats en l’informatiu del migdia, en el qual es

van emetre les declaracions de la vicepresidenta del Govern, Soraya Sáenz de Santamaria, sense incloure el punt de vista d'un organitzador o partidari de la celebració del referèndum (CONSELL D'INFORMATIUS DE TVE, 2017, 4). A més, es va fer ús d'imatges gravades amb un telèfon mòbil sense indicar-ne la procedència (CONSELL D'INFORMATIUS DE TVE, 2017, 14), la qual cosa es pot considerar una pràctica poc acurada que vulnera les indicacions del Manual d'Estil de TVE.

Aquestes no són les úniques irregularitats detectades pels membres del Consell d'Informatius. Una de les més greus té a veure amb la manipulació de les declaracions del que aleshores era portaveu de la Generalitat, Jordi Turull (CONSELL D'INFORMATIUS DE TVE, 2017, 5). Per tal d'observar les evidents diferències de significat se citaran a continuació les seves declaracions reals i els subtítols de Televisió Espanyola, ambdós fragments extrets del mateix informe elaborat pel Consell d'Informatius.

Jordi Turull: *“Hi haurà un sistema per consultar el cens universal i validar que ningú hagi votat anteriorment”.*

Subtítols en l'informatiu de Televisió Espanyola: *“Hem desenvolupat un sistema perquè puguin votar en qualsevol punt de votació que es trobi obert”.*

Es tracta d'una evident forma de manipulació que pot conduir a la població castellanoparlant a una comprensió errònia de les paraules del portaveu. En conseqüència, es va afavorir que els espectadors d'arreu d'Espanya tinguessin una percepció irreal del que estava succeint a Catalunya.

Per altra part, els redactors de l'informe interpreten com una distorsió de la realitat la selecció dels testimonis que s'ofereixen en el mateix informatiu del migdia. En aquest sentit, en l'informe s'exposa que s'inclouen “sis totals de persones que per una o altra raó no se senten implicades en la convocatòria del referèndum” (CONSELL D'INFORMATIUS DE TVE, 2017, 7). A més, s'afavoreix encara més la visió en positiu de la unitat d'Espanya establint una connexió en directe amb la Porta del Sol (Madrid), tot i tractar-se d'un indret secundari en termes informatius. Aquesta elecció té a veure amb què en aquell moment s'hi estava produint una mobilització contrària a la celebració del referèndum i s'hi mostraven símbols nacionalistes espanyols. Tot i la rellevància que es va donar a la protesta, Televisió Espanyola va ometre la informació relativa als incidents que la policia va registrar per part de manifestants ultres (CONSELL D'INFORMATIUS DE TVE, 2017, 7).

En l'informatiu del vespre també s'hi van detectar pràctiques poc professionals, segons apunten els membres del Consell d'Informatius. Ho justifiquen afirmant que, tot i que l'actuació policial va centrar l'atenció de la ciutadania i de bona part dels mitjans internacionals, en el sumari no es van emetre imatges de les càrregues policials que es van produir en diversos col·legis de Catalunya i que van deixar nombrosos ferits (CONSELL D'INFORMATIUS DE TVE, 2017, 9). A més, segons l'organisme que elabora l'anàlisi, tampoc es va fer balanç d'aquests però sí que es va donar xifres del nombre de detinguts. D'altra banda, un fet destacable és que ni a La 1 ni al Canal 24 Hores s'emet en directe la declaració que Carles Puigdemont va fer per valorar la jornada (CONSELL D'INFORMATIUS DE TVE, 2017, 34).

Es pot concloure que són diverses les mancances i irregularitats que els professionals de la informació observen en aquesta cobertura, que s'orienta clarament a reforçar el posicionament que el Govern central té en el conflicte que actualment l'enfronta amb la Generalitat de Catalunya. Per aquest motiu, des del propi Consell d'Informatius afirmen que "difícilment un mitjà públic pot complir amb la funció de servei als ciutadans si desatén la seva funció primordial d'informar amb independència, neutralitat, pluralisme, imparcialitat i rigor" (CONSELL D'INFORMATIUS DE TVE, 2017, 71).

2.2.3. EL PROGRAMA: INFORME SEMANAL

Informe Semanal és un dels programes més antics que actualment està en emissió, ja que es manté en la graella televisiva des de març de 1973. En aquell moment, el seu títol era "Semanal Informativo" i presentava diferències significatives respecte al format actual, com la inclusió d'un butlletí de notícies a l'inici del programa (RTVE, 2015). El seu èxit es basa en l'elaboració de reportatges que aborden temes vinculats a l'actualitat social, política i cultural, que s'alternen amb l'emissió de monogràfics i reportatges preparats en el marc de la celebració d'esdeveniments especials, ja siguin d'abast nacional o internacional. També hi ha una secció que es coneix com a "Fue Informe", en la qual es reviu fets o esdeveniments rellevants d'èpoques passades (RTVE, 2015).

Actualment, el director i presentador del programa és Jenaro Castro però l'equip que el fa possible va molt més enllà de la seva figura. Informe Semanal compta també amb tres subdirectors, un coordinador, un productor executiu i un productor (RTVE, 2015). Durant els més de quaranta anys d'emissió, el programa ha estat conduït i dirigit per diverses persones i s'han anat introduint canvis importants a nivell d'estructura i format, adaptant-lo a les possibilitats que han ofert les noves tecnologies amb el pas del temps.

Al llarg de la seva trajectòria, Informe Semanal ha rebut diversos premis i reconeixements, entre els quals destaquen tres premis Ondas en les dècades dels 80 i 90 i un Premi Nacional de Periodisme obtingut l'any 2013 (RTVE, 2010). Tot i això, el programa dirigit per Jenaro Castro també ha rebut crítiques per vulnerar l'ètica periodística. Aquestes s'han accentuat arran de la cobertura del conflicte polític existent a Catalunya. En aquest sentit, la secció sindical de RTVE ha denunciat l'incorrecte tractament de la qüestió en tres reportatges, titulats "El Factor 155", "Democracia: ley y orden" i "Posverdad y separatismo" (RODRÍGUEZ, 2017), dos dels quals s'analitzen en aquest treball.

Altres sindicats com Comissions Obreres també han denunciat el programa de Jenaro Castro davant la Junta Electoral Provincial de Barcelona, al·legant que Informe Semanal ha vulnerat principis bàsics com la neutralitat i el pluralisme durant el període electoral que precedia les eleccions catalanes del 21 de desembre de 2017 (OLMO, 2017). Tot i les crítiques rebudes, el propi director del programa afirma que "el format ha aguantat el pas del temps emparat per la seva qualitat informativa i el seu rigor" (CASTRO, 2012).

2.3. NACIONALISME

En els països occidentals s'ha viscut una intensificació dels moviments nacionalistes en el transcurs de les darreres dècades. Tot i això, els sentiments nacionalistes han existit sempre i han marcat no només la vida política, sinó també la cultura i la societat. Per aquest motiu, tal i com afirma l'historiador Francesc Nadal, el concepte "nacionalisme" comprèn una pluralitat de moviments amb objectius polítics molt diversos (NADAL, 1990). Això explica que hi hagi diferents maneres de definir i comprendre el significat d'un terme que es pot considerar essencial en el marc del present treball.

2.3.1. NACIONALISME I SENTIMENT NACIONAL

El concepte "nacionalisme" està estretament lligat al terme "nació" i sorgeix paral·lelament a la creació dels Estats com una forma d'organització de la societat i de la vida política. Segons l'antropòleg britànic Ernest Gellner, el nacionalisme es pot entendre com un moviment o des del punt de vista d'un sentiment, però en ambdós casos s'ha de prendre en consideració el principi nacionalista. Aquest es basa en la idea que "hi ha d'haver una congruència entre la unitat nacional i la política" (GELLNER, 2001, 13).

A partir d'aquest principi, Gellner defineix el sentiment nacionalista com "l'estat d'enuig que suscita la violació del principi o el de satisfacció que acompanya la seva realització" (GELLNER, 2001, 13), la qual cosa ens suggereix que a aquest concepte se li pot atorgar una connotació positiva o negativa en funció del tipus de reacció que genera entre tots aquells que el comparteixen. En relació amb les conseqüències, Gellner apunta que el moviment nacionalista és "aquell que actua impulsat per un sentiment d'aquest tipus" (GELLNER, 2001, 13). En base al principi nacionalista, pren sentit la següent definició:

"El nacionalisme és una teoria de legitimitat política que prescriu que els límits ètnics no s'han de contraposar als polítics i, especialment, que no han de distingir els detentors del poder de la resta dins d'un Estat" (GELLNER, 2001, 14).

Una perspectiva diferent del mateix terme es pot observar en la definició que en fa Xavier Giró, ja que afirma que "el nacionalisme és un tipus d'identitat col·lectiva, basat en una identitat ètnica que reclama sobirania política per al grup que identifica com a nació" (GIRÓ, 1999, 69). Tot i això, d'ambdues definicions se'n desprenen una sèrie de consideracions que a continuació posarem en relleu per tal d'aprofundir en el coneixement del concepte.

D'una banda, parlar de nacionalisme implica fer referència a una col·lectivitat, a la qual es pressuposa una identitat compartida per tots els que formen part del grup. Tot i això, cal prendre en consideració que els principals trets d'una identitat no són inamovibles, sinó que poden variar amb el pas del temps i en funció de les condicions polítiques. D'aquesta manera, s'entén que els aspectes que caracteritzen una identitat poden evolucionar i transformar-se.

Aquesta reflexió ens porta a considerar que tota identitat col·lectiva és fruit d'un procés de construcció basat en les aportacions de la història, la religió, el poder i les pròpies institucions. Per aquest motiu, el context en què es desenvolupa una identitat col·lectiva és especialment rellevant. En aquest sentit, Xavier Giró expressa que aquest està marcat per les relacions de poder, la qual cosa significa que els diferents actors que participen en el procés de construcció de la identitat tenen una capacitat de control desigual (GIRÓ, 1999, 64). Per contra, Ernest Gellner exposa en la definició anteriorment citada que el nacionalisme prescriu que no s'han de fer distincions entre els que tenen el poder i aquells que no en poden fer ús.

D'ambdues definicions se'n desprèn la importància del concepte "ètnia" a l'hora de parlar de nacionalisme. Aquest terme s'empra per fer referència a una col·lectivitat els integrants de la qual comparteixen una sèrie de trets culturals, similituds a nivell físic, costums o records que els permeten identificar-se entre si. La rellevància del concepte rau en què la constitució d'algunes identitats nacionals pot partir d'identitats ètniques. Així ho considera Xavier Giró, que al mateix temps afirma que "sobre la base d'una identitat ètnica hi pot haver una voluntat política que porti el grup a formular reivindicacions que eventualment consisteixin en reclamar sobirania política" (GIRÓ, 1999, 66). Quan això succeeix, es pot parlar de sentiment nacional, de nacionalisme i d'identitat nacional.

D'altra banda, en el llibre *Naciones y nacionalismo* (2001), Gellner vincula la definició de "nacionalisme" a la idea d'estat. L'antropòleg planteja que el nacionalisme no sorgeix si no existeix un estat (GELLNER, 2001, 17). És a dir, per considerar que un moviment és nacionalista hi ha d'haver una reivindicació amb l'objectiu d'assolir un estat propi, la qual cosa s'explica perquè ningú pot valorar la correspondència entre els límits de la nació i els de l'estat si aquest últim no existeix. A més, Gellner aprofundeix en la qüestió considerant que: "Si no hi ha dirigents, no havent-hi estat, ningú pot plantejar-se si pertanyen o no a la mateixa nació que els dirigits" (GELLNER, 2001, 17). Així doncs, l'autor és partidari de la tesi que el nacionalisme només es pot donar en el marc d'un estat, encara que aquest fet no significa que aquest tipus d'identitat col·lectiva s'hagi de donar en tots i cadascun dels estats (GELLNER, 2001, 18).

Tot i que històricament s'ha establert aquesta connexió entre el nacionalisme i l'estat, no tots els autors la consideren lògica i necessària. Un dels politòlegs que es mostra favorable a aquest posicionament és Michael Keating, que afirma que alguns nacionalismes busquen noves formes d'expressió més enllà de l'assoliment d'un estat propi (KEATING, 1994, 50). Els seus arguments se sustenten en el fet que l'estat i la nació sorgeixen de manera independent, la qual cosa permet mantenir que hi ha nacionalismes que no tenen com a objectiu l'autodeterminació.

D'altra banda, tal com anteriorment hem exposat, hi ha una pluralitat de moviments que es poden qualificar com a nacionalistes. Per aquest motiu, és oportú exposar la distinció que estableix Keating entre nacionalisme estatal i nacionalisme separatista (KEATING, 1994, 50). El primer fa referència a l'exaltació de l'estat en relació amb els grups minoritaris que existeixen en el si d'aquest i també pel que fa a l'exterior. Per contra, Keating afirma que el nacionalisme separatista implica "la negació de demandes exclusives per part del nacionalisme estatal i l'afirmació de drets nacionals d'autodeterminació pels grups que es troben en el seu interior" (KEATING, 1994, 50). L'existència de diferències tan evidents dificulta l'elaboració d'una definició unànime del concepte "nacionalisme".

En definitiva, la gran quantitat d'elements que intervenen a l'hora de parlar de nacionalisme donen lloc a valoracions diferents d'aquest. És a dir, no es pot parlar amb rotunditat de nacionalismes en positiu o en negatiu, sinó que depèn de les particularitats de cada cas. Per aquest motiu, serà determinant el tractament que es dona en cada territori a elements integradors com la llengua, així com el suport que el moviment nacionalista té per part de la població.

2.4. PLURALISME D'ACTORS EN EL CONFLICTE CATALÀ

En el desenvolupament del conflicte sorgit arran de la demanda d'independència d'una part de la societat catalana hi intervenen diversos actors més enllà del Govern de la Generalitat i de l'executiu espanyol. D'una banda, prenen part en el conflicte els diferents partits polítics que actualment conformen el sistema polític català i també l'espanyol. A més, les entitats que representen els interessos de les dues parts implicades tenen un paper determinant en la definició de la situació de confrontació.

2.4.1. GOVERN CATALÀ

Quin problema veu?	Què fa?
<ul style="list-style-type: none"> El Govern espanyol ha apostat per centralitzar les decisions. El Govern central ha denegat tota possibilitat de continuar progressant com a nació. L'Estat espanyol no és democràtic. A l'Estat espanyol no hi ha separació de poders. L'Estat espanyol és repressiu i violent. Les polítiques del Govern de Mariano Rajoy perjudiquen el progrés econòmic i social de Catalunya, així com els símbols d'identitat catalans. L'Estat espanyol ha fixat uns objectius de dèficit injustos per a Catalunya. Les polítiques lingüístiques que proposa el Govern central releguen el català a un segon pla. La construcció d'un Estat català deixaria Catalunya fora d'Espanya i, en conseqüència, de la Unió Europea. 	<ul style="list-style-type: none"> Intenta negociar un referèndum pactat amb el Govern de Mariano Rajoy. Convoca i facilita els mitjans necessaris perquè es pugui celebrar una consulta d'autodeterminació, unes eleccions amb caràcter plebiscitari i un referèndum. Inicia la construcció d'estructures d'Estat. Apel·la al TC (2011) per recórrer la sentència que li exigia que modifiqués el model educatiu d'immersió lingüística. Promou l'obertura de noves oficines catalanes a l'exterior.
	<p>PARTITS QUE CONFORMEN JUNTS PEL SÍ</p> <ul style="list-style-type: none"> Proposa i aprova al Parlament la Llei de consultes populars no referendàries i d'altres formes de participació ciutadana. Proposa i aprova al Parlament la Llei del referèndum d'autodeterminació. Proposa i aprova al Parlament la Llei de Transitorietat Jurídica i Fundacional de la República. Vota a favor de la declaració d'independència al Parlament.
Què proposa?	Com ho legitima?
<ul style="list-style-type: none"> La celebració d'un referèndum pactat amb l'Estat espanyol. La creació d'un hipotètic Estat Català. Dotar a Catalunya d'estructures d'Estat. Mantenir el català com a principal llengua en un Estat plurilingüe. 	<ul style="list-style-type: none"> La celebració d'un referèndum acordat satisfà la voluntat d'una majoria de catalans favorables al dret a decidir. L'impuls d'estructures d'Estat permetria íntegrament la gestió del territori català des de la Generalitat.

<ul style="list-style-type: none"> • Donar a conèixer la situació de Catalunya arreu del món i, en concret, a la UE. • La proclamació de la República catalana, sense deixar de formar part de la Unió Europea ni de la zona euro. 	<ul style="list-style-type: none"> • La República catalana afavoriria el progrés econòmic i social. • El model d'immersió lingüística afavoreix la cohesió social i la plena integració. • La llengua catalana, en un Estat català, assoliria la plena normalització en els mitjans de comunicació i en els àmbits judicial i educatiu. • Catalunya continuaria sent part de la Unió Europea perquè la seva sortida perjudicaria a Espanya i a la pròpia UE.
--	--

Taula 1. Govern català. Elaboració pròpia.

Un dels principals actors en conflicte és el Govern català, que en els darrers anys ha estat conformat per membres de Junts pel Sí, una formació que principalment ha agrupat militants del Partit Demòcrata Català i d'Esquerra Republicana, però que també ha comptat amb alguns independents. Durant els anys en què s'ha posat la qüestió de la independència sobre la taula, la Generalitat de Catalunya ha estat presidida per Artur Mas (2010 - 2016), Carles Puigdemont (2016 - 2017) i Quim Torra (2018 – actualitat).

Des de l'executiu es plantegen una sèrie de problemes que dificulten l'entesa amb l'Estat i que, segons defensen, els han portat a abandonar la lluita per buscar l'encaix de Catalunya dins l'Estat espanyol i a apostar per la via de la independència. Segons el Govern català, l'origen del conflicte es remunta a l'any 2010, quan el Tribunal Constitucional va dictar una sentència contra l'Estatut d'Autonomia que retallava de forma considerable el contingut del text que havia estat aprovat pel Parlament, les Corts i recolzat per la població catalana en un referèndum, amb un 73,9% dels vots a favor (MORA, 2006). El Partit Popular, ara al capdavant del Govern espanyol, va impugnar-ne 136 dels 223 articles. Finalment, tot i que únicament es van anul·lar l'11% dels articles que demanava el PP, la resolució del Tribunal Constitucional va limitar considerablement les propostes inicials (VÁZQUEZ, 2010). Això va suposar un atac a les aspiracions d'autogovern de Catalunya. L'executiu català i el grup parlamentari Junts pel Sí defensen que la retallada en el contingut de l'Estatut va evidenciar una manca de sensibilitat envers la voluntat del poble català (JUNTS PEL SÍ, 2015).

Des de llavors, l'executiu català ha intentat negociar en 17 ocasions un referèndum pactat amb el Govern de Mariano Rajoy, que s'hi ha negat repetidament (REDACCIÓ 3/24, 2017). Per aquest motiu, afirmen que l'Estat Espanyol és poc democràtic i justifiquen així que des de la Generalitat hagin decidit emprendre accions de forma unilateral. Fins a tres dates clau han marcat en els darrers anys els governs encapçalats per Artur Mas i Carles Puigdemont. Així

doncs, van convocar una consulta d'autodeterminació que es va celebrar el 9 de novembre de 2014, unes eleccions a les quals van atorgar "caràcter plebiscitari" el 27 de setembre de 2015 i un referèndum celebrat el dia 1 d'octubre de 2017.

Des del Govern català es van facilitar els mitjans necessaris perquè els catalans poguessin votar en les dates anteriorment senyalades, tot i les dificultats sorgides arran de la clara oposició del Govern central a aquestes iniciatives. Tal com afirmen els partits favorables al dret a decidir, aquesta oposició es va evidenciar en el referèndum de l'1 d'octubre amb l'ús violent de la força per part de l'Estat (ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA [ERC], 2017, 9). L'executiu català considera que la seva posició ha sortit reforçada de la celebració d'aquestes tres votacions, de manera que entenen que tenen el suport d'una majoria de la població.

Per tal que es poguessin dur a terme les votacions del 9 de novembre i de l'1 d'octubre va ser necessari que el Parlament aprovés la Llei de consultes populars no referendàries i d'altres formes de participació ciutadana (2014), la Llei del referèndum d'autodeterminació (2017) i la Llei de Transitorietat Jurídica i Fundacional de la República (2017). Per fer-ho van ser necessaris els vots favorables de CIU, ERC i la CUP, en el primer cas, i de Junts pel Sí i la CUP, en les dues votacions restants.

En paral·lel a aquests esdeveniments i argumentant la necessitat de donar resposta a la voluntat dels catalans, el Govern de la Generalitat va iniciar la creació d'unes estructures d'Estat per avançar cap a un hipotètic Estat català, pròsper i viable econòmicament. Aquestes estructures són una hisenda pública catalana i l'administració tributària, la seguretat, el poder judicial, les telecomunicacions i les infraestructures (JUNTS PEL SÍ, 2015, 4-5), que haurien permès que es gestionés íntegrament el territori català des de la Generalitat. Tot i que constava en el programa electoral de Junts pel Sí i que el dia 27 d'octubre de 2017 el Parlament va proclamar la independència, aquestes estructures no s'han arribat a materialitzar perquè posteriorment els efectes d'aquesta van quedar suspesos.

Més enllà de la nul·la voluntat de negociació, el Govern de la Generalitat i els partits polítics que el conformen identifiquen un altre problema a l'Estat espanyol: la manca de separació de poders. Si bé és cert que els passos que s'han dut a terme des de la Generalitat per afavorir les votacions del 9 de novembre i l'1 d'octubre han tingut com a resposta resolucions judicials absolutament desfavorables, les forces polítiques independentistes i el Govern català ho han utilitzat per argumentar que l'executiu de Mariano Rajoy utilitza al seu favor el poder judicial.

Aquests no són els únics arguments que han emprat els governs de Mas i Puigdemont per defensar la seva postura. D'una banda, tant el PDCAT com ERC expliquen que la celebració d'un referèndum és legítima perquè existeix una majoria social a Catalunya, àmpliament mobilitzada, que es manifesta en favor del dret a decidir (JUNTS PER CATALUNYA, 2015, 16). Un altre dels motius que ha portat a Junts pel Sí a defensar la independència és el tractament que en els darrers anys ha rebut Catalunya en termes econòmics. Segons afirmen, el finançament que rep el territori és insuficient i s'han fixat uns dels objectius de dèficit fiscal insostenibles (JUNTS PER CATALUNYA, 2015, 16). Per posar fi a aquesta situació, les formacions polítiques independentistes consideren que la solució és la materialització de la República catalana, que evitaria l'espoli fiscal.

D'altra banda, també existeix una disconformitat de l'executiu català pel que fa a les polítiques educatives i lingüístiques que defensa el Govern espanyol per a Catalunya, ja que consideren que tenen com a objectiu relegar la llengua catalana a un segon pla. Per contrarestar aquestes polítiques, l'any 2011 la Generalitat va recórrer la sentència del Tribunal Constitucional que li exigia que modifiqués el model educatiu d'immersió lingüística per tal d'impartir una part de les matèries en llengua castellana (REDACCIÓ ARA, 2012). En aquest sentit, el Govern català defensa que la immersió lingüística ha permès aconseguir la integració de tots els ciutadans i una societat cohesionada (JUNTS PER CATALUNYA, 2015, 62). Per aquest motiu, pretenen preservar el model actual i mantenir el català com a llengua principal en un hipotètic Estat català plurilingüe.

Un altre dels principals problemes que planteja una Catalunya independent és el seu encaix dins d'Europa. Des del Govern català consideren que seria negatiu que Catalunya deixés de formar part de la Unió Europea i de la zona euro. A més, asseguren que la sortida de Catalunya de la UE també seria perjudicial per aquesta última i, fins i tot, per l'Estat Espanyol (JUNTS PER CATALUNYA, 2015, 17-18). Per aquest motiu, han dut a terme accions per tal d'internacionalitzar el conflicte i donar a conèixer al món i, en especial a Europa, la situació de tensió que es viu entre l'Estat Espanyol i Catalunya. Per tal d'aconseguir-ho, s'han obert 42 delegacions catalanes a l'exterior amb l'objectiu d'afavorir el comerç i les inversions (PREMSA GENERALITAT DE CATALUNYA, 2017).

2.4.2. CANDIDATURA D'UNITAT POPULAR

Quin problema veu?	Què fa?
<ul style="list-style-type: none"> • L'Estat espanyol s'oposa al diàleg amb Catalunya i és antidemocràtic. • L'Estat espanyol fa ús de la repressió per impedir que els catalans exerceixin el seu dret a l'autodeterminació. • Les polítiques del Govern espanyol en matèria econòmica perjudiquen les necessitats dels catalans. • El Govern espanyol vol uniformitzar nacionalment Catalunya i acabar amb la immersió lingüística. • La Unió Europea és una institució antidemocràtica que dicta polítiques neoliberals d'austeritat. 	<ul style="list-style-type: none"> • Rebutja el diàleg amb l'Estat i aposta per la proclamació de la independència per la via unilateral. • Vota a favor de l'aprovació de la Llei de consultes populars no referendàries i d'altres formes de participació ciutadana, de la Llei del referèndum d'autodeterminació i de la Llei de Transitorietat Jurídica i Fundacional de la República. • Vota a favor de la declaració d'independència al Parlament. • Crida als ciutadans a la mobilització no violenta per defensar les urnes del referèndum i per contrarestar les actuacions repressives de l'Estat. • Crida a la desobediència de la sentència del TSJC que apunta que el castellà ha de ser llengua vehicular a Catalunya (2011). • Participa en actes i mobilitzacions anticapitalistes contra el G-20.
Què proposa?	Com ho legitima?
<ul style="list-style-type: none"> • La sobirania total del poble català. • La proclamació i construcció de la República catalana. • Proposa el català i l'occità com a llengües oficials en un Estat plurilingüe. • El trencament dels compromisos que l'Estat espanyol i, en conseqüència, Catalunya han adquirit amb la UE. • Rebutja formar part de la UE, la zona euro i l'OTAN. 	<ul style="list-style-type: none"> • El progrés de Catalunya només és possible si assoleix l'absoluta sobirania. • La República s'ha de construir des de la base per fer front a les desigualtats. • El model lingüístic que proposen contribuiria a preservar les llengües pròpies d'aquestes terres. • Catalunya podria ser un país pròsper sense formar part de la Unió Europea ni d'altres institucions supranacionals.

Taula 2. Candidatura d'Unitat Popular. Elaboració pròpia.

La Candidatura d'Unitat Popular és una organització anticapitalista i assembleària que defensa el dret a l'autodeterminació de Catalunya (CANDIDATURA D'UNITAT POPULAR [LA CUP], 2013). La CUP afirma que l'Estat espanyol és antidemocràtic i que fa ús de la repressió per evitar que els catalans puguin exercir el seu dret a l'autodeterminació. Per aquest motiu, rebutgen el diàleg amb el Govern de Mariano Rajoy i defensen la via unilateral per assolir la plena sobirania del poble català (LA CUP, 2015).

Per tal d'aconseguir la independència, la CUP ha participat activament en el procés liderat pel Govern català i ha esdevingut un actor clau en aquest. Així doncs, s'ha mostrat favorable a la consulta del 9-N, al "plebiscit" del 27-S i al referèndum de l'1-O. Cal destacar que els vots favorables d'aquesta formació han estat imprescindibles per aprovar les lleis que han permès tirar endavant aquestes votacions. Així doncs, el grup parlamentari de la CUP ha votat a favor de la Llei de consultes populars no referendàries i d'altres formes de participació ciutadana, la Llei del referèndum d'autodeterminació i la Llei de Transitorietat Jurídica i Fundacional de la República. A més, el dia 27 d'octubre de 2017 el Parlament va declarar la independència amb els vots favorables d'aquesta formació (RÍOS i PIÑOL, 2017) .

La Candidatura d'Unitat Popular considera que la nova república s'ha de construir des de la base, de manera que ha cridat a la mobilització de la població de forma no violenta en diverses ocasions (REDACCIÓ EL NACIONAL, 2017). Per exemple, va demanar la participació ciutadana per defensar les urnes en el referèndum de l'1 d'octubre i també va organitzar protestes al carrer per contrarestar les posteriors actuacions de l'Estat, que va considerar repressives. Aquest protagonisme del poble català en la vida política que defensa, té a veure amb el propòsit de construir una República catalana basada en el socialisme, el feminisme, el municipalisme i la democràcia representativa (LA CUP, 2015, 7).

Pel que fa a la defensa de la llengua, la cultura i la identitat nacionals catalanes, la CUP proposa un model lingüístic capaç de preservar les llengües pròpies de les terres catalanes sense renunciar a la pluralitat lingüística (LA CUP, 2015, 17). És per això que planteja el català i l'occità com a llengües oficials per fer front a les polítiques del PP que, segons ells defensen, s'orienten a uniformitzar nacionalment Catalunya i a posar fi a la immersió lingüística. Per contrarestar-ho, les accions de la CUP en aquest terreny han anat orientades a la defensa del model d'immersió lingüística, a través d'una crida a la desobediència l'any 2011, quan el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va dictaminar que el castellà havia de ser llengua vehicular a les escoles catalanes (LIGERO, 2011).

D'altra banda, la CUP defensa la construcció de la República catalana fora de la Unió Europea, ja que considera que aquesta és una institució antidemocràtica que proposa polítiques d'austeritat perjudicials per a l'economia de Catalunya (LA CUP, 2015, 27). A més, rebutja pertànyer a la zona euro i a l'OTAN (LA CUP, 2015, 13). Per aquest motiu, les seves propostes econòmiques van orientades a defensar el trencament dels compromisos amb l'Estat espanyol i la UE i, en conseqüència, l'impagament del deute amb aquests (LA CUP, 2015, 5). En aquest

sentit, la CUP ha participat en actes i mobilitzacions anticapitalistes en contra d'organitzacions d'abast supranacional, com el G-20 (LA CUP, 2017).

2.4.3. ENTITATS SOBIRANISTES

Entre les principals entitats sobiranistes, estretament vinculades al Govern de la Generalitat, hi ha l'Assemblea Nacional Catalana, Òmnium Cultural i l'Associació de Municipis per la Independència. A més, darrerament i amb motiu del referèndum van sorgir el que es coneix com a "Comitès de Defensa del Referèndum", que posteriorment s'han convertit en "Comitès de Defensa de la República". Es tracta de més de 170 assemblees ciutadanes que proposen una actuació pacífica arreu del territori català per tal de defensar la República catalana (UBIETO, 2017).

2.4.3.1. ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA I ÒMNIMUM CULTURAL

Quin problema veuen?	Què fan?
<ul style="list-style-type: none"> • El Govern espanyol no permet celebrar un referèndum pactat. • El Govern central ha fet ús de la violència per evitar el referèndum de l'1 d'octubre. • La justícia espanyola ha empresonat injustament els líders de la societat civil que encapçalen les manifestacions i els consellers escollits democràticament pel poble català. 	<ul style="list-style-type: none"> • Donen suport al Govern de la Generalitat en les seves propostes i accions per aconseguir la independència. • Donen a conèixer el moviment independentista a través d'actes diversos. • Organitzen concentracions i manifestacions per celebrar la diada nacional de Catalunya, per defensar el dret a decidir i la llibertat dels presos, així com per denunciar l'ús de la violència per part de les forces de seguretat. • Encapçalen altres crides a la participació ciutadana.
Què proposen?	Com ho legitimen?
<ul style="list-style-type: none"> • La construcció d'un Estat català que compti amb la implicació de la societat civil. 	<ul style="list-style-type: none"> • El referèndum és una demanda de gran part de la societat catalana. • Les manifestacions que organitzen són pacífiques i multitudinàries.

Taula 3. Assemblea Nacional Catalana i Òmnium Cultural. Elaboració pròpia.

L'Assemblea Nacional Catalana (ANC) i Òmnium Cultural són dues entitats marcadament sobiranistes, que tenen un paper fonamental en el procés que el Govern català ha emprat per aconseguir la independència. La primera va néixer l'any 2012 com a entitat vertebradora de l'independentisme, mentre que Òmnium Cultural existia amb anterioritat a l'inici del procés.

Ambdues han assumit un rol transcendent a través de l'organització de mobilitzacions multitudinàries i pacífiques en les diades nacionals de Catalunya des de l'any 2012.

La seva capacitat d'incentivar la participació ciutadana s'ha fet encara més visible arran dels esdeveniments que han tingut lloc en els darrers mesos de l'any 2017. Cal destacar que tant l'ANC com Òmnium Cultural s'han mostrat contràries a l'ús de la violència per part de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil en el referèndum celebrat l'1 d'octubre, així com a les decisions de la justícia espanyola contràries als interessos dels partidaris de la independència. Per aquest motiu, en els darrers mesos han organitzat diverses manifestacions i han encapçalat altres crides a la participació ciutadana, com la retirada de diners dels caixers de les principals entitats bancàries com a mostra de rebuig a l'empresonament dels seus líders (ORRIOLS, 2017). Per altra part, ambdues organitzacions es mostren favorables a la celebració d'un referèndum pactat amb el Govern central, tenint en compte que entenen que així ho demana gran part de la societat catalana.

2.4.3.2. ASSOCIACIÓ DE MUNICIPIS PER LA INDEPENDÈNCIA

Quin problema veu?	Què fa?
<ul style="list-style-type: none"> L'Estat espanyol s'oposa a la celebració d'un referèndum pactat i fa ús del seu poder per evitar que Catalunya esdevingui un Estat independent en forma de República. 	<ul style="list-style-type: none"> Crea un espai de debat i impulsa iniciatives orientades a dur el poble català cap a la independència. Mobilitza als alcaldes dels municipis adherits a l'associació. Reivindica la importància del món municipal en el procés per assolir la independència. Busca sinèrgies en àmbits com l'empresarial i el financer.
Què proposa?	Com ho legitima?
<ul style="list-style-type: none"> La construcció d'un Estat català des de la base, amb la implicació dels municipis i dels seus màxims representats. 	<ul style="list-style-type: none"> Gran part dels municipis de Catalunya s'han adherit a l'AMI. Les forces independentistes són majoritàries en aquests municipis.

Taula 4. Associació de Municipis per la Independència. Elaboració pròpia.

L'Associació de Municipis per la Independència, constituïda l'any 2011, aplega més de 800 municipis d'arreu del territori català (Associació de Municipis per la Independència [AMI], s.d.). Aquesta associació comparteix les visions que es plantegen des del Govern de la Generalitat i des de l'ANC i Òmnium Cultural sobre les problemàtiques vinculades a l'encaix de Catalunya dins l'Estat espanyol.

L'AMI proposa la via de la independència per aconseguir una Catalunya prospera i posa èmfasi en el paper que hi han de tenir els Ajuntaments i els seus màxims representants. Per assolir el seu objectiu, promouen els drets de Catalunya com a nació i impulsen diverses iniciatives amb un denominador comú: dur el poble català cap a la independència. A més, segons la pròpia associació, treballen per trobar sinèrgies amb el món empresarial i financer (AMI, s.d.).

Aquesta entitat considera que les seves accions i propostes són legítimes perquè hi ha una majoria social a Catalunya que defensa la independència, la qual cosa s'evidencia en què gran part dels municipis catalans estan adherits a l'AMI. Aquesta adhesió s'explica perquè les forces independentistes són majoritàries en els municipis que en formen part.

2.4.4. GOVERN ESPANYOL

Quin problema veu?	Què fa?
<ul style="list-style-type: none"> • Els partits polítics independentistes volen trencar la unitat d'Espanya i el projecte que comparteixen els països de la Unió Europea. • El procés independentista ha portat a Catalunya fora de la normalitat democràtica. • El Govern català ha impulsat la celebració d'una consulta i d'un referèndum que se situen fora del marc legal vigent. • El moviment independentista ha trencat la concòrdia que existia a Catalunya. • El procés independentista perjudica l'estabilitat econòmica i social. • La proclamació de la independència ha provocat que les empreses marxïn de Catalunya. • Les forces polítiques independentistes han monopolitzat els mitjans de comunicació públics. • El model d'immersió lingüística vulnera el dret de les famílies a accedir a una escolarització en castellà. • Una hipotètica independència deixaria Catalunya fora de la Unió Europea. 	<ul style="list-style-type: none"> • Es nega a pactar un referèndum amb la Generalitat. • Utilitza la via judicial per tal de fer front a les convocatòries de la consulta del 9-N i del referèndum de l'1-O. • La fiscalia demana pena de presó per als consellers de la Generalitat, els membres de la Mesa del Parlament i els líders de l'ANC i Òmnium Cultural. • Intervé les finances de la Generalitat per evitar que es tiri endavant el referèndum. • Envia més de 10.000 efectius de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional a Catalunya per evitar la celebració del referèndum amb garanties. • Gasta més de 31 milions d'euros en l'operatiu policial per frenar l'1 d'octubre. • Aplica l'article 155 de la Constitució espanyola. • El Consell de Ministres aprova un decret que facilita que les empreses puguin traslladar la seu social. • Impulsa la LOMCE.

	PARTIT POPULAR
	<ul style="list-style-type: none"> • Promou una recollida de firmes per reclamar que es sotmeti la reforma de l'Estatut a un referèndum votat pels ciutadans de tot l'Estat (2006). • Presenta un recurs al TC contra la decisió de la Mesa del Parlament d'admetre a tràmit la resolució de ruptura proposada per Junts pel Sí i la CUP (2015). • Presenta denúncies davant la Junta Electoral Central per garantir el pluralisme polític dels mitjans.
Què proposa?	Com ho legitima?
<ul style="list-style-type: none"> • La permanència de Catalunya dins l'Estat espanyol. • Un Estat espanyol constituït per diferents autonomies, reconegudes per la Constitució. • Un model educatiu trilingüe. • Convertir TV3 i Catalunya Ràdio en mitjans de comunicació plurals i neutrals. • Tancar les delegacions de la Generalitat de Catalunya a l'exterior. • Una Catalunya plural i oberta, que sigui part del projecte de la Unió Europea. 	<ul style="list-style-type: none"> • La ruptura de Catalunya amb la resta d'Espanya és contrària a la Constitució i a l'Estat de Dret. • No existeix una majoria social favorable a la independència. • L'actual marc constitucional no permet celebrar un referèndum d'autodeterminació. • L'aplicació de l'article 155 era necessària per tornar a una situació de normalitat democràtica i assegurar el respecte a la llei i l'Estat de Dret. • L'ús de la violència va ser proporcional. • L'aprovació del decret per part del Consell de Ministres es produeix per proporcionar estabilitat a les empreses. • A Catalunya existeix una realitat bilingüe i les famílies tenen dret a escolaritzar els seus fills en castellà. • Els recursos destinats a la promoció de l'independentisme podrien haver-se invertit en internacionalitzar l'economia i promoure el turisme. • Els mitjans de comunicació públics catalans defensen les tesis independentistes i no informen amb neutralitat. • La prosperitat de Catalunya passa per la seva pertinença a la Unió Europea.

Taula 5. Govern espanyol. Elaboració pròpia.

El Partit Popular, actualment al capdavant del Govern espanyol, defensa que l'independentisme ha situat Catalunya fora de la normalitat democràtica, la qual només es pot restituir a través del respecte a la llei i a l'Estat de Dret. Així doncs, el Govern de Mariano Rajoy rebutja la negociació d'un referèndum pactat amb els partits independentistes perquè aquests pretenen trencar la unitat d'Espanya i, en conseqüència, el projecte comú amb la resta de països de la Unió Europea. El Govern justifica la seva posició contrària a la negociació argumentant que no hi ha una majoria social a Catalunya favorable a la independència i que l'actual marc constitucional no permet celebrar un referèndum d'autodeterminació. En definitiva, es mostra com a ferm defensor de la permanència de Catalunya dins d'Espanya i proposa continuar amb l'actual model territorial: un Estat constituït per una pluralitat d'autonomies, reconegudes en la Constitució (PARTIDO POPULAR [PP], 2015, 141).

El Govern central ha donat resposta per la via judicial a l'organització i celebració de la consulta i el referèndum, que qualifiquen d'il·legals. A més, per evitar la celebració d'un referèndum amb garanties el dia 1 d'octubre de 2017, el Govern de Mariano Rajoy va intervenir les finances de la Generalitat prèviament (MARCH, 2017) i va incrementar els efectius de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional a Catalunya. És destacable apuntar que els cossos policials van fer ús de la violència per evitar que els ciutadans poguessin votar. El resultat d'aquesta actuació van ser nombroses destrosses materials en els col·legis habilitats, més de 800 persones ferides (OMS, MARÍN i LÁZARO, 2017) i una despesa de més de 31 milions d'euros en l'operatiu policial (SALVADOR, 2017). Des del Govern espanyol, mantenen que l'ús de la força va ser proporcionat i que és el moviment independentista el responsable absolut de la fractura i la manca de concòrdia existent en la societat catalana.

A més, cal destacar la rotunditat de les actuacions del Govern espanyol a nivell judicial, especialment des del Ministeri Fiscal. Ho podem veure exemplificat a través de la petició de la fiscalia de pena de presó per als consellers de la Generalitat, els membres de la Mesa del Parlament i els líders de l'ANC i Òmnium Cultural. Tot i això, des del Govern central defensen la independència del poder judicial (PP, 2015) i manifesten el seu respecte vers les decisions dels jutges. En altres contextos, també s'ha utilitzat la via judicial per donar resposta a l'independentisme des del Partit Popular de Catalunya. Aquest grup parlamentari va presentar l'any 2015 un recurs contra la decisió de la Mesa del Parlament d'admetre a tràmit la resolució de ruptura proposada pels partits independentistes (JULVE, RICO i PASCUAL, 2015).

Tant el Govern de Mariano Rajoy com el PPC defensen que el procés independentista perjudica l'estabilitat de l'economia i la societat catalana. A més, afirmen que després de la proclamació

de la independència se'n van poder veure algunes conseqüències immediates, com el canvi de seu social de diverses empreses. Si bé és cert que més de 3.000 empreses han deixat Catalunya (REDACCIÓ EL PAÍS, 2017), aquesta marxa immediata no hauria estat possible si el Consell de Ministres no hagués aprovat un Decret que facilita el procediment pel qual les empreses poden traslladar la seu social (REDACCIÓ EL PAÍS, 2017).

Per fer front a la proclamació unilateral de la independència, l'executiu espanyol va considerar que era necessari aplicar l'article 155 de la Constitució, aprovat amb el suport de Ciudadanos i el Partido Socialista Obrero Español (PSOE). D'aquest article se'n desprèn que en cas que una Comunitat Autònoma no compleixi les seves obligacions es poden adoptar les mesures que es considerin oportunes per protegir l'interès general (Constitució Espanyola, de 29 de desembre de 1978). En aquest cas, les principals mesures van ser la destitució del Govern, amb la conseqüent intervenció de la Generalitat, i la convocatòria d'eleccions autonòmiques.

Els mitjans públics finalment no van ser intervinguts en l'aplicació de l'article 155 però el PP considera que aquests han estat monopolitzats per part de les forces independentistes i que no informen amb neutralitat (PARTIT POPULAR DE CATALUNYA [PPC], 2017, 7). Per aquest motiu, han dut a terme algunes accions. Una de les iniciatives va ser impulsada el novembre de l'any 2017 i consistia en presentar una reclamació a la Junta Electoral per evitar que TV3 retransmetés una concentració independentista, argumentant que vulnerava el principi de pluralisme polític (REDACCIÓ EL MUNDO, 2017). D'altra banda, el mateix partit va presentar una denuncia davant la Junta Electoral Central per l'emissió a TV3 d'un programa en què es parlava de "presos polítics", la qual cosa va ser titllada d'adoctrinament independentista per part d'alguns membres de la formació liderada per Xavier García Albiol (COLLADO, 2017).

En l'àmbit educatiu i lingüístic, el PP s'oposa al model d'immersió lingüística al·legant que vulnera el dret de les famílies a accedir a l'escolarització en castellà. El propi Govern de Rajoy va impulsar la LOMCE, una reforma del model educatiu a partir de la qual l'ús del català passava a ser secundari (Real Decret-Llei 5/2016, de 9 de desembre). Així doncs, el Partit Popular afirma que un model bilingüe reflectiria millor la realitat de la societat catalana (PPC, 2017, 7). En termes econòmics, proposa tancar les delegacions de la Generalitat a l'exterior, mantenint únicament la que hi ha a Brussel·les. El PP considera que la despesa que l'independentisme ha fet en la seva promoció a l'exterior podria destinar-se a promoure el turisme i internacionalitzar l'economia (PPC, 2017, 9).

En definitiva, el Govern espanyol i, per extensió, el Partit Popular consideren que és fonamental que Catalunya sigui part del projecte de la Unió Europea. Així doncs, defensen que

la sortida de Catalunya de l'Estat espanyol li tancaria les portes de la UE, la qual cosa perjudicaria greument la seva prosperitat (PPC, 2017, 3).

2.4.5. CIUTADANS

Quin problema veu?	Què fa?
<ul style="list-style-type: none"> • Els polítics que han tirat endavant el procés independentista han actuat al marge de la llei. • Les iniciatives que s'han dut a terme des del Govern i el Parlament per assolir la independència vulneren els drets civils, polítics i econòmics dels ciutadans. • La consulta del 9 de novembre de 2014 i el referèndum de l'1 d'octubre de 2017 són il·legals. • El procés independentista provoca una fractura en la societat catalana. • El procés independentista i la proclamació de la independència han desestabilitzat l'economia catalana. • Considera que hi ha un adoctrinament independentista a les escoles catalanes. • El model d'immersió lingüística afavoreix l'exclusió. • Els mitjans de comunicació públics no reflecteixen la realitat social, política i lingüística que existeix a Catalunya. 	<ul style="list-style-type: none"> • Presenta un recurs davant del Tribunal Constitucional contra la decisió de la Mesa del Parlament d'admetre a tràmit la proposta de llei de ruptura. • Denuncia als membres sobiranistes de la Mesa del Parlament davant del Tribunal Constitucional. • S'oposa a la celebració de qualsevol tipus de referèndum o consulta ciutadana que tingui com a fi la separació de Catalunya de la resta del territori espanyol. • Dóna suport al Govern espanyol en l'aplicació de l'article 155. • Dóna suport al PP en l'aprovació del Decret que facilita el canvi de seu social de les empreses. • Presenta una moció al Congrés dels Diputats per tal d'atorgar més funcions a l'Alta Inspecció Educativa de l'Estat.
Què proposa?	Com ho legitima?
<ul style="list-style-type: none"> • Un Estat espanyol autonòmic de tipus federal cooperatiu. • Qualsevol tipus de consulta sobre la separació d'un territori respecte a la resta de l'Estat s'ha de fer dins del marc constitucional. • Tornar a la normalitat democràtica a través de la celebració d'eleccions autonòmiques. • La revisió del sistema de finançament autonòmic en el marc de la LOFCA. • Un model educatiu basat en el trilingüisme, en què el castellà i el català siguin llengües vehiculars. • Eliminar el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. 	<ul style="list-style-type: none"> • La societat i l'economia catalanes tenen un vincle molt important amb Espanya. • La integritat territorial de l'Estat espanyol és una qüestió que afecta a tots els ciutadans espanyols que, per tant, tenen dret a decidir. • La celebració d'eleccions permet que els ciutadans puguin expressar-se a les urnes amb garanties democràtiques. • La LOFCA garanteix un finançament suficient per a totes les administracions públiques de l'Estat espanyol. • El model educatiu que proposa permet fomentar la diversitat de llengües i enriqueix el patrimoni cultural. • El CAC és un òrgan polititzat.

Taula 6. Ciutadans. Elaboració pròpia.

Ciutadans s'oposa a la divisió entre l'Estat espanyol i el territori català, afirmant que tant la societat com l'economia catalanes tenen un fort vincle amb Espanya. A més, considera que el procés independentista perjudica greument els interessos dels catalans. Per tal de resoldre el conflicte existent, Ciutadans proposa un model d'autonomies similar al d'Alemanya, de tipus federal i cooperatiu (CIUTADANS, 2015, 7).

D'altra banda, aquesta formació política defensa que els grups parlamentaris partidaris de la independència han fet ús de la seva majoria al Parlament per tal de tirar endavant els seus objectius, situant-se al marge de la legalitat. A més, considera que algunes de les iniciatives que s'han dut a terme des del Govern de la Generalitat per assolir la independència han vulnerat els drets civils, polítics i econòmics dels ciutadans. Per donar resposta a aquestes actuacions, el partit encapçalat per Inés Arrimades ha utilitzat els mitjans legals que ha tingut a la seva disposició. Així doncs, l'any 2016 va denunciar davant el Tribunal Constitucional als membres sobiranistes de la Mesa del Parlament, al·legant que les propostes de resolució del referèndum i del procés constituent admeses a tràmit eren contràries a les sentències del propi TC (REDACCIÓ EL NACIONAL, 2017). També va presentar un recurs davant el Tribunal Constitucional l'any 2015, quan la Mesa del Parlament va admetre a tràmit la proposta de llei de ruptura impulsada pels partits independentistes (JULVE, RICO i PASCUAL, 2015).

La vulneració de drets que Ciutadans defensa que ha existit es pot relacionar amb la convocatòria de la consulta del 9 de novembre de 2014 i del referèndum de l'1 d'octubre de 2017. Considera, doncs, que s'han celebrat de forma il·legal perquè la Constitució contempla que la integritat del territori espanyol és una qüestió que afecta a tots els espanyols i espanyoles i que, per tant, tots els ciutadans de l'Estat haurien de tenir dret a votar aquesta decisió. Així doncs, qualsevol tipus de consulta amb aquests propòsits s'hauria de fer dins del marc constitucional i, per tant, hauria de ser aprovada per les Corts Generals (CIUTADANS, 2015, 5).

Segons Ciutadans, aquesta no és la única conseqüència negativa que té el procés pel conjunt dels catalans. Així doncs, aquest hauria conduït a una situació de fractura social (CIUTADANS, 2015, 2), tenint en compte que obliga a triar entre la identitat catalana i l'espanyola. Per aquest motiu, el partit d'Albert Rivera ha donat suport al Govern espanyol en l'aplicació de l'article 155 que, entre altres mesures, implica la convocatòria d'eleccions autonòmiques. Ciutadans considera que la celebració d'aquestes permet el retorn a la normalitat democràtica i fa possible que els ciutadans s'expressin a les urnes amb garanties.

En termes econòmics, Ciutadans defensa que el procés independentista i, en concret, la recent proclamació de la independència han desestabilitzat l'economia catalana. Justifica el seu argument exposant que diverses empreses han deixat Catalunya per la manca d'estabilitat (REDACCIÓ EL PAÍS, 2017). Tot i això, cal destacar que aquesta formació va donar suport al PP en l'aprovació del Decret que facilita el canvi de seu social de les empreses (REDACCIÓ EL NACIONAL, 2017). Per aconseguir que l'economia catalana sigui pròspera, Ciutadans proposa la revisió del sistema de finançament autonòmic en el marc de la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes, que garanteix un finançament suficient per a totes les administracions públiques de l'Estat espanyol (CIUTADANS, 2015, 10).

Pel que fa a l'educació, Ciutadans critica l'actual model d'immersió lingüística i considera que en algunes aules de les escoles catalanes es produeix un adoctrinament independentista. Per resoldre aquesta qüestió, va presentar una moció al Congrés dels Diputats per tal d'atorgar més funcions a l'Alta Inspecció Educativa de l'Estat (REDACCIÓ EL NACIONAL, 2017). En relació amb el model lingüístic, defensa que tant el castellà com el català han de ser llengües vehiculars a l'escola, assegurant així la diversitat lingüística i l'enriquiment cultural (CIUTADANS, 2015, 71).

Respecte als mitjans de comunicació de titularitat pública, el partit encapçalat per Inés Arrimades considera que a Catalunya aquests no reflecteixen la realitat social, política i lingüística existent. Per aquest motiu, proposa eliminar el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, ja que el considera un òrgan polititzat i orientat a sancionar als mitjans poc afins amb el nacionalisme més que a defensar el pluralisme i la neutralitat (CIUTADANS, 2015, 118).

2.4.6. PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA

Quin problema veu?	Què fa?
<ul style="list-style-type: none"> • Els polítics independentistes han actuat al marge de la llei. • La qüestió independentista ha impedit el debat sobre temes socials. • El procés ha dividit la societat catalana i ha perjudicat l'economia. • Rajoy no es mostra disposat a negociar. • La interferència del Govern espanyol pot perjudicar el model lingüístic i escolar. • Els mitjans de la CCMA no sempre empenen els criteris de pluralitat. 	<ul style="list-style-type: none"> • Presenta un recurs davant el Tribunal Constitucional contra la decisió de la Mesa del Parlament de tramitar la proposta de llei de ruptura. • Dóna suport al Govern de Mariano Rajoy en l'aplicació de l'article 155. • Dóna suport al PP en l'aprovació del Decret que facilita la sortida d'empreses. • Demana a TV3 que compensi als partits no sobiranistes l'emissió en directe d'un acte on es van explicar les garanties del referèndum.

Què proposa?	Com ho legitima?
<ul style="list-style-type: none"> • Un model d'Estat federal i social. • El diàleg amb el Govern espanyol per reformar la Constitució. • La convocatòria d'eleccions per tal de desbloquejar la situació política. • Un nou model de finançament i la creació del Consorci Tributari de Catalunya. • Preservar l'actual política lingüística de Catalunya, especialment el model escolar. • Reforçar la diversitat i la pluralitat de veus en els mitjans. 	<ul style="list-style-type: none"> • S'ha d'arribar a amplis acords per reformar la Constitució i que l'Estat espanyol reconegui plenament el seu caràcter plurinacional. • Cal un Govern basat en el diàleg i no en la confrontació per tornar a una normalitat democràtica a Catalunya. • Un pacte fiscal federal incrementaria els recursos de Catalunya per desenvolupar les seves competències. • La política lingüística de Catalunya és fruit d'amplis consensos socials i polítics. • Per enfortir la democràcia fan falta uns mitjans de comunicació públics plurals.

Taula 7. Partit dels Socialistes de Catalunya. Elaboració pròpia.

El Partit dels Socialistes de Catalunya defensa que la situació política actual perjudica greument l'estabilitat de Catalunya. Des del PSC, es manté que la celebració de la consulta i del referèndum eren il·legals i que els partits independentistes s'han situat fora de la llei per tal de construir la República catalana. En aquest sentit, el partit ha utilitzat en ocasions la via judicial per frenar les propostes independentistes. Per exemple, l'any 2015 el líder del PSC va presentar un recurs davant el Tribunal Constitucional contra la decisió de la Mesa del Parlament de tramitar la proposta de llei de ruptura (JULVE, RICO i PASCUAL, 2015).

A més, consideren que el procés independentista ha dividit la societat catalana i ha perjudicat els seus interessos econòmics, a més de centrar els debats parlamentaris impedit que es posessin sobre la taula qüestions socials transcendentals (PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA [PSC], 2017, 4). Per aquest motiu, el PSOE i el propi PSC han avalat l'aplicació de l'article 155, que permet la convocatòria d'eleccions. Consideren, doncs, que aquesta és la millor manera de desbloquejar la situació política. A nivell econòmic, els socialistes també han donat suport al Partit Popular en l'aprovació del Decret que facilita la sortida d'empreses de Catalunya (REDACCIÓ EL PAÍS, 2017).

D'altra banda, consideren que el Govern de Mariano Rajoy no es mostra predisposat a establir un diàleg que desencalli la situació a Catalunya i asseguri la prosperitat d'aquest territori. Per aquest motiu, el PSC planteja un acord per tal de reformar la Constitució i aplicar a l'Estat espanyol un model federal que reconegui plenament el seu caràcter plurinacional (PSC, 2017, 5). A nivell de finançament, el partit de Miquel Iceta proposa un nou model que faciliti la

creació del Consorci Tributari de Catalunya i que permeti incrementar els recursos de la Generalitat per desenvolupar les seves competències (PSC, 2017, 139).

Pel que fa a la política lingüística, el Partit dels Socialistes mostra la seva preocupació pels perjudicis que la interferència del Govern de Rajoy pugui generar en l'actual model, assolit a través d'amplis consensos socials i polítics (PSC, 2017, 52). El partit encapçalat per Miquel Iceta té com a objectiu aconseguir que el català es pugui utilitzar en totes les institucions, fins i tot, a la UE (PSC, 2017, 53).

En l'àmbit de la comunicació, el PSC considera que els mitjans de la CCMA no sempre empenen els criteris de pluralitat i neutralitat que se'ls exigeix. Per aquest motiu, en ocasions ha sol·licitat a TV3 que compensés als partits no sobiranistes l'emissió d'actes de les formacions partidàries de la independència (TORO, 2017). Per tant, els socialistes defensen que per enfortir la democràcia són necessaris uns mitjans públics plurals i això es pot aconseguir en el marc de la Llei de Comunicació de Mitjans de Comunicació Audiovisual de Catalunya (PSC, 2017, 118).

2.4.7. CATALUNYA EN COMÚ

Quin problema veu?	Què fa?
<ul style="list-style-type: none">• El Govern espanyol s'oposa a la celebració d'un referèndum d'autodeterminació.• La declaració unilateral d'independència desprestigia les institucions catalanes.• El Govern espanyol ha utilitzat la violència i la repressió a Catalunya.• El Govern espanyol ha intervingut les institucions catalanes amb l'aplicació de l'article 155.• S'ha produït la judicialització d'un conflicte polític.• La marxa d'empreses de Catalunya ha perjudicat l'economia.• Les polítiques del PP han perjudicat la normalització i la promoció de la llengua catalana.• S'ha governamentalitzat TV3 i Catalunya Ràdio.	<ul style="list-style-type: none">• L'Ajuntament de Barcelona, encapçalat per Ada Colau, facilita la votació en el referèndum del dia 1 d'octubre.• Els diputats de Catalunya Sí que es Pot voten la resolució per declarar la independència.• Membres destacats de la formació assisteixen a manifestacions en contra de la violència exercida per part de la policia l'1d'octubre i en contra de l'aplicació de l'article 155.

Què proposa?	Com ho legitima?
<ul style="list-style-type: none"> • La celebració d'un referèndum pactat amb el Govern de l'Estat. • Derogar l'aplicació de l'article 155 de la Constitució. • Negociar un millor finançament per a Catalunya i promoure el retorn de les empreses que han marxat en els darrers mesos. • Potenciar la llengua catalana i l'occità i promoure el reconeixement exterior del català. • Reformar la Llei 22/2005 de mitjans audiovisuals de Catalunya. 	<ul style="list-style-type: none"> • Un 80% de la població catalana vol decidir el seu futur a través d'una consulta. • La DUI és il·legítima i il·legal. • L'aplicació de l'article 155 és una forma d'intervenir l'autogovern català. • Les mancances en finançament han afectat a àmbits importants de la societat catalana. • Normalitzar el català en tots els àmbits permet una major cohesió social. • La reforma permetrà assegurar la independència dels mitjans de comunicació.

Taula 8. Catalunya En Comú. Elaboració pròpia.

El partit polític Catalunya en Comú, anteriorment anomenat Catalunya Sí que es Pot, es mostra favorable a la celebració d'un referèndum pactat entre el Govern de la Generalitat i el Govern central perquè defensa que el 80% de la població catalana vol decidir el seu futur a les urnes (EN COMÚ PODEM, 2017).

En els darrers mesos, aquesta formació ha evidenciat la seva posició contrària a la declaració unilateral d'independència, que considera il·legítima i il·legal (EFE, 2017), però també a l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola (EN COMÚ PODEM, 2017, 8). Així doncs, proposa derogar-lo perquè afirma que es tracta d'una intervenció a l'autogovern de Catalunya. D'altra banda, des d'aquest partit consideren que s'ha de tornar a una situació d'estabilitat democràtica, que passa per l'alliberament dels "presos polítics" i per la no judicialització d'aquest conflicte polític (EN COMÚ PODEM, 2017, 8).

Pel que fa a la consulta del 9 de novembre de 2014 i el referèndum de l'1 d'octubre de 2017, el partit actualment encapçalat per Xavier Domènech afirma que es tracta de processos participatius i s'oposa a l'ús de la violència per part de la policia. De fet, l'Ajuntament de Barcelona, encapçalat per Ada Colau, va facilitar les votacions del darrer 1 d'octubre (REDACCIÓ EL NACIONAL, 2017). A més, alguns membres destacats del partit han assistit a manifestacions en contra del que consideren una forta repressió per part de l'Estat espanyol. D'altra banda, cal destacar que els diputats d'aquest partit polític, a diferència dels membres dels grups parlamentaris de Ciutadans, PP i PSC, no es van absentar durant la votació de la resolució per declarar la independència al Parlament de Catalunya (CORDERO, 2017).

En termes econòmics, Catalunya en Comú considera que el canvi de seu de diverses empreses ha perjudicat l'economia catalana, de manera que aposta per promoure el seu retorn (EN COMÚ PODEM, 2017, 58). A més, proposa negociar un nou finançament que permeti millorar la qualitat dels serveis públics (EN COMÚ PODEM, 2017, 11).

Pel que fa al model lingüístic, afirmen que les polítiques del Partit Popular han perjudicat la normalització del català i proposen la promoció del seu reconeixement a l'exterior. En relació amb els mitjans de comunicació públics, creuen que s'han governamentalitzat els mitjans de la CCMA, de manera que proposen reformar la Llei 22/2005 per assegurar la seva independència (EN COMÚ PODEM, 2017, 108).

2.4.8. SOCIETAT CIVIL CATALANA

Quin problema veu?	Què fa?
<ul style="list-style-type: none"> • El procés independentista és excoient i està dividint la societat catalana. • El moviment independentista condueix Catalunya fora de la normalitat democràtica. 	<ul style="list-style-type: none"> • Organitza concentracions i manifestacions cíviques per mostrar el seu rebuig al procés independentista i en defensa de l'aplicació de l'article 155. • Organitza manifestacions en motiu del dia de la Hispanitat i de la Constitució. • Organitza conferències en què es defensa la unitat d'Espanya.
Què proposa?	Com ho legitima?
<ul style="list-style-type: none"> • La continuïtat de Catalunya dins d'Espanya i dins de la Unió Europea. • Unir els esforços de totes les organitzacions i persones que volen promoure la convivència i la cohesió entre els ciutadans que viuen a Catalunya i els que viuen a la resta de l'Estat. • Mantenir la cultura catalana com a part inseparable de la cultura espanyola. 	<ul style="list-style-type: none"> • Existeix una majoria social "silenciosa" que s'oposa a la independència. • Molts ciutadans de Catalunya se senten alhora espanyols i catalans. • La societat catalana és políticament i culturalment plural.

Taula 9. Societat Civil Catalana. Elaboració pròpia.

Societat Civil Catalana és una entitat que defensa la unitat d'Espanya i el pluralisme de la societat catalana. Segons l'associació, no tenen vincles amb cap partit polític (SOCIETAT CIVIL CATALANA [SCC], s.d.). Tot i això, es mostren favorables a les tesis del Partit Popular, el Partit dels Socialistes i Ciutadans.

Des d'aquesta organització consideren que el moviment independentista ha provocat la divisió de la societat catalana i afirmen que condueix a l'exclusió dels ciutadans que se senten alhora

catalans i espanyols. A més, SCC defensa que els partits polítics independentistes han portat a Catalunya fora de la normalitat democràtica. Per mostrar el seu rebuig a aquesta situació, l'associació proposa unir els esforços de totes les persones i organitzacions que volen promoure la convivència i la cohesió entre els ciutadans que viuen a Catalunya i els que viuen a la resta de l'Estat per mantenir la cultura catalana com a part de la cultura espanyola (SCC, s.d.).

Societat Civil Catalana pretén mobilitzar el que considera una majoria que durant els primers anys del procés independentista es caracteritzava per ser silenciosa i mostrar poca implicació en la qüestió. Per aconseguir-ho, les principals accions que promou són manifestacions per mostrar el seu rebuig a les accions impulsades per la Generalitat de Catalunya (ELLAKURÍA, 2017) i en defensa de l'article 155. A més, també organitza actes de celebració en motiu del dia de la Hispanitat i de la Constitució (ELLAKURÍA, 2017). Cal destacar que, tot i que són mobilitzacions organitzades amb voluntat de concòrdia i pau, en diverses ocasions s'han produït incidents i aldarulls al voltant d'aquests actes (REDACCIÓ EMPORDÀ, 2017).

3. METODOLOGIA

3.1. OBJECTE D'ESTUDI

Aquest treball estudia el tractament i la cobertura que el programa Informe Semanal, emès a Televisió Espanyola, ofereix del conflicte existent entre el Govern espanyol i la Generalitat de Catalunya derivat de la voluntat d'una part de la població catalana d'assolir la independència respecte la resta de l'Estat.

Hi ha diversos actors implicats en la situació de confrontació, de manera que els efectes d'aquesta traspassen el terreny polític i arriben a amplis sectors de la societat. Per aquest motiu, els mitjans de comunicació assumeixen un paper fonamental a l'hora d'informar a la societat, la qual pot formar el seu criteri i opinió en base a la visió de la realitat que aquests transmeten. En aquest sentit, Walter Lippman afirmava que “el món de la política queda fora del nostre abast, de la vista i de la ment” (citada per RUBIO, 2009). Així doncs, en tractar-se d'un àmbit sovint allunyat dels coneixements de la ciutadania, el sistema mediàtic pren gran importància en la construcció del relat polític i, en general, en el desenvolupament d'un conflicte.

Tenint en compte la rellevància dels *mass-media* en la formació de l'opinió pública, s'ha escollit analitzar la perspectiva que es dona de la problemàtica política i identitària existent a Espanya des d'un mitjà de titularitat pública d'abast estatal. Així doncs, es pressuposa que aquest ha de transmetre informacions que es regeixin pels criteris d'interès públic i per principis com la veracitat i la neutralitat. D'altra banda, es tracta d'un programa emès en un mitjà audiovisual. Aquesta elecció té a veure amb el fet que actualment aquest tipus de mitjans arriben a un *target* més ampli que els mitjans digitals i presenten un major consum que els impresos. A més, hem valorat el gran impacte que té el component visual sobre una audiència que cada cop més fa ús de les noves tecnologies.

A l'hora d'escollir un programa concret, hem contemplat que Informe Semanal s'emet des de l'any 1973 a la televisió pública espanyola i, sobretot, que es tracta d'un espai que alterna els reportatges sobre temes d'actualitat, sovint relacionats amb la vida política del país, amb monogràfics i programes especials emesos en dates senyalades. Tenint en compte que es tracta d'un conflicte que s'està prolongant en el temps, el programa Informe Semanal ha abordat la qüestió catalana en diverses ocasions en els darrers anys a través de diferents tipus de reportatges. Per aquest motiu, ens hem centrat en els mesos de setembre i octubre de l'any

2017, durant els quals es va evidenciar l'existència de dos posicionaments enfrontats degut a que els esdeveniments polítics a Catalunya es van precipitar. Va ser aleshores quan el panorama polític i social català va canviar significativament, convertint-se així en un tema rellevant a nivell mundial.

3.2. OBJECTIUS I HIPÒTESIS DE LA INVESTIGACIÓ

OBJECTIUS	HIPÒTESIS
1. Identificar la matriu ideològica del programa Informe Semanal. (Objectiu principal).	1. La matriu ideològica del programa Informe Semanal és nacionalista espanyola. (Hipòtesi principal).
2. Estudiar la representació de les diferents parts en conflicte.	2. Mostren el seu acord amb els partidaris de la unitat d'Espanya.
3. Identificar amb quins rols de confrontació es presenten els actors del conflicte.	3. Es presenta a una de les parts com a víctima i l'altra com a causant del conflicte.
4. Estudiar la narració dels fets.	4. Distorsiona la realitat a partir de l'exposició de fets poc contrastats, valoracions sense una base sòlida i imatges i testimonis no imparcials.
5. Analitzar l'ús del concepte "democràcia" en el programa.	5. La condició d'acció democràtica es fa dependre només de la legalitat i no de la legitimitat.
6. Estudiar la càrrega emotiva del llenguatge.	6. Ús d'un llenguatge que apel·la a l'emoció i reforça la posició del Govern central.
7. Estudiar la càrrega valorativa del llenguatge.	7. El lèxic o les valoracions exposades generen una càrrega negativa sobre els autodeterministes.
8. Analitzar les fonts utilitzades per donar veu a cadascuna de les parts.	8. No s'aborda la qüestió des d'un punt de vista imparcial i proporcional perquè majoritàriament es dona veu a una de les

	parts, mentre que l'altra queda relegada a un segon pla.
9. Analitzar la descripció de la força dels actors en el programa.	9. Es representa al sector independentista com la part minoritària i conflictiva. Per contra, es posa èmfasi en l'existència d'una majoria social favorable a la unitat d'Espanya. [Tot i que en les eleccions al Parlament de Catalunya celebrades l'any 2015 els partits amb un full de ruta marcadament independentista van aconseguir el 47,8% dels vots].
10. Estudiar la caracterització dels esdeveniments organitzats en el marc del procés independentista en termes de violència i civisme.	10. Es presenten actes majoritàriament cívics i pacífics com a tumultuosos.
11. Analitzar com es reflecteix la diversitat d'opinions.	11. Es dona una connotació negativa a la diversitat d'opinions pel que fa al sentiment de pertinença dels catalans, afirmant que aquesta pluralitat deriva en una situació d'inseguretat i fractura social.
12. Estudiar la personalització del conflicte en determinats líders polítics i socials.	12. Es produeix una personalització del conflicte, centrant-lo d'una banda en les figures de Carles Puigdemont, Carme Forcadell i Oriol Junqueras i, de l'altra, en el rei Felip VI i Mariano Rajoy.

3.3. MOSTRA

Per extreure la matriu ideològica d'Informe Semanal s'analitzen tres programes emesos en moments clau per a l'evolució del conflicte. L'elecció dels reportatges té a veure amb el desenvolupament dels esdeveniments polítics, que en tractar-se d'un programa vinculat a

l'actualitat, es relaciona també amb les dates d'emissió. A més, té a veure amb l'enfocament que es dona al conflicte en els diferents reportatges, ja que hem escollit els que aborden la qüestió des d'una vessant més política enlloc de centrar-nos en aquells que pretenen tractar-ho des d'un punt de vista més històric i, fins i tot, emotiu.

El primer dels programes escollits es va emetre el 30 de setembre de 2017, just abans del referèndum celebrat l'1 d'octubre a Catalunya. Aquest consta de dos reportatges, un dels quals es titula "El desafío ilegal del 1-O", ja que exposa els posicionaments i actuacions del Govern central i dels independentistes en el marc d'aquesta consulta. En el segon reportatge, titulat "Apoyo a una España Unida", es fa referència al suport d'Estats Units al Govern espanyol després que Mariano Rajoy visités la Casa Blanca dies abans del referèndum.

El segon programa, emès el dia 7 d'octubre de 2017, és un monogràfic titulat "El nudo catalán". L'elecció d'aquest reportatge s'explica perquè es tracta del següent programa d'Informe Semanal emès després del referèndum. En aquest s'hi exposen els successos que van tenir lloc el dia 1 d'octubre a través del testimoni de diversos experts, que valoren no tan sols les actuacions dels dirigents polítics sinó també dels propis cossos de seguretat.

A més, s'ha escollit un altre programa que consta de tres reportatges vinculats a l'actualitat catalana, dels quals en el present treball n'analitzem dos perquè el tercer es basa en emfatitzar els vincles entre Catalunya i l'Estat espanyol destacant les arrels catalanes dels habitants de determinats territoris espanyols. Per tant, ens hem centrat en els reportatges que aborden la qüestió des d'una vessant política i legal, deixant de banda aquells que apel·len directament a l'emotivitat. Així doncs, del programa emès l'endemà de la proclamació de la independència, el dia 28 d'octubre, analitzem els reportatges titulats "El factor 155" i "Posverdad y separatismo".

3.4. MÈTODE D'ANÀLISI

El procediment d'anàlisi de la cobertura que el programa Informe Semanal fa del conflicte polític existent entre l'executiu espanyol i el Govern català se centrarà en identificar la matriu ideològica i verificar les altres hipòtesis plantejades inicialment. Per aconseguir-ho, es farà una síntesi de cadascun dels reportatges i s'elaborarà un guió d'aquests en forma de taula, en el qual es tindran en compte aspectes com la imatge, la transcripció del programa i altres efectes, com la música.

Per tal de simplificar l'anàlisi, el guió dels reportatges es durà a terme seguint el següent esquema:

CAPTURA	DESCRIPCIÓ DE LA IMATGE	TRANSCRIPCIÓ	ALTRES EFECTES

A partir de la transcripció dels reportatges, es detectaran els fragments més significatius per tal de confirmar o refutar les hipòtesis plantejades inicialment. Aquest anàlisi ens permetrà saber quines hipòtesis es ratifiquen majoritàriament i quines no, de manera que podrem detectar la matriu ideològica del programa i conèixer quin tractament fa de la informació relativa al conflicte existent entre el Govern català i l'espanyol.

4. ANÀLISIS

4.1. EL DESAFÍO ILEGAL DEL 1-0

4.1.1. Fitxa tècnica

- **Títol:** El desafío ilegal del 1-0
- **Data d'emissió:** 30 de setembre de 2017
- **Canal d'emissió:** Televisió Espanyola (La 1)
- **Realització:** Jorge Igual i Luís Martínez Daza
- **Imatge i so:** Nacho París i Juan Carlos Revilla
- **Muntatge:** Sindo Flores i Cristina Tafur López
- **Documentació:** Serveis Informatius de Televisió Espanyola

4.1.2. Síntesi

El reportatge “El desafío ilegal del 1-0” es va emetre el 30 de setembre de 2017 i se centrava en parlar del referèndum d'autodeterminació que se celebraria l'endemà a Catalunya. Al llarg del programa s'exposen les possibles conseqüències d'una consulta que qualifiquen com a il·legal i que consideren un atac directe a la Constitució de l'any 1978. A més, posen el focus en l'actuació dels diferents cossos de seguretat. Més enllà de la celebració del referèndum, en aquest reportatge es parla d'una Catalunya fracturada des del punt de vista polític però també social. Per abordar aquestes qüestions s'inclouen cinc testimonis, quatre dels quals són contraris a la celebració del referèndum.

4.1.3. Anàlisi

Fragment 1: “El desafío ilegal del 1-0” (Confirma hipòtesi 7).

El propi títol del reportatge mostra que existeix una part que planteja un desafiament, que des del programa qualifiquen d'il·legal. Així doncs, la responsabilitat de l'organització del referèndum recau en els promotors d'aquest, de manera que la càrrega negativa de la paraula “il·legal” perjudica únicament al bloc independentista. Per tant, es transmet a l'espectador que aquest sector actua al marge de la legalitat, la qual cosa té efectes negatius sobre la seva opinió pública i ens permet considerar que queda corroborada la hipòtesi 7.

Fragment 2: “Urnas de plástico opacas, urnas no transparentes, fabricadas en China, distintas de las utilizadas en los procesos oficiales. Con ellas se pretendía impulsar la consulta ilegal del 1-O” (Confirma hipòtesis 2, 5 i 7).

El fragment deslegitima els resultats del referèndum de l'1 d'octubre, ridiculitzant els mecanismes que el sector independentista utilitza per tal que es pugui dur a terme. El menyspreu vers les urnes escollides té a veure amb el fet que s'especifica que aquestes són “opacas” i “fabricadas en China”. L'ús del primer qualificatiu porta implícit que els resultats del referèndum estan marcats per una manca de transparència derivada de l'ús d'urnes que, a diferència de les habituals, no són transparents. Pel que fa a la procedència, afirmar que provenen de Xina s'entén com un sinònim de mala qualitat. Per aquest motiu, es confirma la hipòtesi 7, que planteja la possibilitat que el lèxic generi una càrrega negativa sobre l'autodeterminisme. A més, es corrobora la hipòtesi 2 perquè fent ús de l'afirmació “consulta ilegal del 1-O” s'adopta l'argumentari habitual dels partidaris de l'unionisme, així com la hipòtesi 5. Aquesta última queda confirmada perquè es focalitza l'atenció en el fet que la consulta no se celebra en el marc de la legalitat, sense tenir en compte si es tracta d'un procés democràtic i que afavoreix la participació ciutadana en la vida política.

Fragment 3: “Se cursó orden de desalojar sin violencia los escasos colegios ocupados” (Confirma parcialment hipòtesi 4).

Es tracta d'un fragment que minimitza la repercussió dels fets exposats, ja que s'afirma que són pocs els col·legis ocupats. Tenint en compte que no es proporcionen dades que recolzen l'afirmació, es ratifica parcialment la hipòtesi 4. Per tant, la veu en off exposa una valoració sense una base sòlida ni una concreció suficient, de manera que es produeix una distorsió de la realitat vinculada a la implicació de la ciutadania en la celebració del referèndum de l'1 d'octubre.

Fragment 4: “El cumplimiento de la ley en defensa de la España democrática y constitucional se ha convertido en el principal empeño del Estado de Derecho para neutralizar el referéndum ilegal convocado para este domingo” (Confirma hipòtesis 2 i 5).

Fragment 5: “Una convocatoria ilegal, al margen de la Constitución y sin las mínimas garantías democráticas, que exige de una imparcialidad y una transparencia ausentes en el entramado del sufragio” (Confirma hipòtesis 2 i 5 i refuta parcialment hipòtesi 12).

Fragment 6: “Suspendido por el Tribunal Constitucional, el referéndum ilegal convocado para este domingo 1 de octubre se encuentra fuera del marco legal vigente y supone, además de un ataque directo a la Constitución, un desafío a las instituciones obligadas a garantizar su cumplimiento” (Confirma hipòtesis 2 i 5).

Tant la unitat semàntica 4 com la 5 i la 6 permeten confirmar la hipòtesi 5, ja que en el reportatge “El desafío ilegal del 1-O” es planteja el referèndum com una il·legalitat i s’afirma reiteradament que la seva celebració va en contra d’allò que s’estableix en la Constitució. Per contra, en cap cas se situa el debat en la possible legitimitat de la consulta, de manera que s’equipara el que és democràtic amb el que és legal i no amb el que és legítim.

D’altra banda, aquests tres fragments evidencien la simpatia del programa respecte els partidaris de la unitat d’Espanya perquè es posa èmfasi en la il·legalitat de la consulta, la qual cosa és habitual entre aquells que es mostren contraris a la demanda d’independència de Catalunya. A més, es nega l’existència de transparència i imparcialitat en el referèndum, de manera que es plantegen dubtes sobre l’actuació dels organitzadors de la consulta de l’1 d’octubre de 2017. Aquestes consideracions ens condueixen a corroborar la hipòtesi 2.

En el cas del cinquè fragment, es refuta parcialment la hipòtesi 12 perquè mentre la veu en off fa les consideracions anteriorment exposades s’emeten imatges de Carles Puigdemont, Joaquim Forn i el Major dels Mossos d’Esquadra, Josep Lluís Traperó. En la mateixa seqüència d’imatges, hi veiem també a Oriol Junqueras, Raül Romeva i Jordi Turull. Aquest ús de les imatges condueix a la personalització d’una part del conflicte en figures com les de Puigdemont i Junqueras, tal com s’ha plantejat en la hipòtesi 12. Tot i això, també es focalitza l’atenció en altres polítics i persones implicades en la celebració del referèndum, com les que s’han mencionat anteriorment. Així doncs, s’entén que es confirma la tendència del programa a personalitzar el conflicte, però en el fragment 5 va més enllà de les figures exposades en la hipòtesi 12, la qual cosa ens condueix a refutar-la parcialment.

Fragment 7: “El separatismo dirigente ha derivado la responsabilidad del delito” (Confirma parcialment hipòtesi 3 i confirma hipòtesi 7).

El fragment planteja el bloc independentista com a causant del conflicte, senyalant-lo com a únic responsable de l’organització del referèndum de l’1 d’octubre. Cal destacar que en el reportatge “El desafío ilegal del 1-O” s’hi poden detectar diversos arguments que donen suport a la tesi que considera que la seva organització constitueix un delict. D’aquesta manera, queda parcialment confirmada la hipòtesi 3, ja que no s’assenyala explícitament ni implícitament a una víctima de la celebració del referèndum.

A més, el llenguatge utilitzat genera una càrrega negativa sobre els autodeterministes, no només atribuint a aquest sector la comissió d’un delict sinó també a través de paraules com “separatismo”. Aquest terme porta implícita una connotació negativa que no s’observa en el terme “independentisme”. En aquest sentit, cal matisar que independitzar-se vol dir emprendre camins separats, però no implica que necessàriament hagin de deixar d’existir certs

vincles entre ambdues parts. En canvi, parlar de separatisme implica l'existència d'una voluntat de trencament amb l'altre bloc, sense que es mantinguin aquests vincles. Per aquest motiu, la hipòtesi 7 queda ratificada.

Fragment 8: “Cataluña, centro de todas las miradas, en boca de todos los españoles, en sus pensamientos, en sus corazones. Pero el corazón de Cataluña late estos días bajo la tensión de la incertidumbre, fracturado por el secesionismo, con el vértigo de un tren suspendido en el aire” (Confirma hipòtesis 3, 6 i 11).

En la unitat semàntica 8 es fa ús d'un llenguatge que apel·la a l'emoció, a través d'expressions com “Cataluña [...] en sus corazones”. Especificar que Catalunya forma part del cor dels espanyols és una forma emotiva de reiterar l'existència de llaços entre catalans i espanyols. A més, en aquest fragment es reforça el posicionament del Govern espanyol, fent ús d'expressions com “centro de todas las miradas”. D'aquesta manera, es posa èmfasi en la importància que té Catalunya per la resta d'espanyols, un plantejament que habitualment fa el Govern espanyol afirmant que Catalunya necessita a Espanya i a la inversa. Així doncs, les consideracions anteriors confirmen la hipòtesi 6.

A més, ens permet corroborar la hipòtesi 11, ja que s'explica que el cor de Catalunya ha estat fracturat pel secessionisme. Així doncs, s'atorga una connotació negativa al sentiment independentista i es posa l'accent en la fractura que han generat les seves demandes a nivell social. D'altra banda, a partir d'aquesta unitat semàntica es confirma la hipòtesi 3, ja que s'assenyala al sector independentista com a causant de la situació d'inestabilitat que es viu a Catalunya, mentre se sobreentén que les conseqüències d'aquesta les pateixen tots els catalans i espanyols. Així doncs, els partidaris de la unitat d'Espanya són, en part, les víctimes de la situació d'incertesa derivada del conflicte.

Fragment 9: “Colegios, centros cívicos y demás locales municipales quedan cerrados y precintados por orden judicial para evitar el uso fraudulento de instalaciones públicas, tal como exige la ley” (Confirma hipòtesis 5 i 7).

A través de l'expressió “tal como exige la ley” se centra de nou l'atenció en la legalitat, ja que s'afirma que els centres públics han de ser precintats per evitar que aquesta sigui vulnerada. En aquest sentit, cal destacar que no es planteja l'ús d'instal·lacions públiques com una acció legítima, tenint en compte que la finalitat del seu ús és facilitar una votació. Per aquest motiu, es confirma la hipòtesi 5. Per altra part, la unitat semàntica 9 corrobora la hipòtesi 7 perquè en parlar d'un “uso fraudulento de la instalaciones públicas” s'està donant una connotació negativa a les accions independentistes i, en conseqüència, es generen opinions contràries a aquestes entre els espectadors.

Fragment 10: “Se han cerrado páginas web y se han denunciado carteles, tanto de promoción como de acoso a los alcaldes que mantienen la legalidad” (Confirma hipòtesi 3).

En aquest fragment es fa referència als alcaldes que mantenen la legalitat, de manera que es pressuposa que n’hi ha que no compleixen amb aquesta. A més, els presenta com a víctimes, ja que la veu en off afirma que pateixen assetjament. S’entén, doncs, que s’han denunciat cartells el contingut dels quals perjudicava als alcaldes unionistes. Per tant, es planteja als alcaldes partidaris de la unitat d’Espanya com a víctimes del conflicte, mentre que el fragment porta implícit que el causant de l’assetjament és el bloc independentista. Per aquest motiu, la hipòtesi 3 queda confirmada.

Fragment 11: “La Guardia Civil se ha incautado de más de 12 millones de papeletas y de todo tipo de impresos y listados relacionados con la convocatoria ilegal” (Confirma hipòtesi 5).

S’utilitza l’afirmació “convocatoria ilegal” per fer referència al referèndum convocat pel dia 1 d’octubre. Per tant, es planteja la qüestió en termes de legalitat, deixant de banda la possible legitimitat democràtica de la convocatòria. Per aquest motiu, es confirma la hipòtesi 5.

Fragment 12: “El expresidente Artur Mas solicitaba esta semana, junto a otros condenados, una colecta de dos euros por catalán para pagar los 5,2 millones de euros que le exige la justicia por gastarlos en la consulta ilegal del 9 de noviembre de 2014” (Confirma hipòtesi 5 i refuta parcialment hipòtesi 12).

El fragment confirma la hipòtesi 5, ja que es posa èmfasi en la il·legalitat de la consulta del 9 de novembre de 2014 i en cap cas es parla de si es tracta d’un procés democràtic legítim, tal com defensen des dels sectors independentistes.

A més, es fa referència explícitament a la condemna d’Artur Mas, ex-president de la Generalitat de Catalunya. Posteriorment, s’afirma que hi havia altres condemnats per la celebració de la consulta del 9 de novembre de 2014. Tot i això, no es fa menció dels seus noms ni tampoc dels càrrecs que ocupaven. D’aquesta manera, es produeix una personalització d’aquest episodi del conflicte en la figura d’Artur Mas. Per aquest motiu, queda parcialment refutada la hipòtesi 12, que plantejava que en el bloc independentista la personalització es podia produir en posar el focus en Puigdemont, Junqueras i Forcadell. No es refuta totalment tenint en compte que s’observa una tendència a la personalització per part del programa.

Fragment 13: “El escenario actual podría ir más allá de la inhabilitación para cargos públicos al contemplar otros delitos, como malversación de fondos públicos, falsificación de

documentos y obstaculización de la acción de la justicia, que, incluso podrían alcanzar el grado de sedición” (Confirma parcialment hipòtesis 3 i 4).

El fragment corrobora el que ja s’apuntava en la unitat semàntica 7. És a dir, es considera un fet delictiu l’organització del referèndum i, fins i tot, es plantegen les conseqüències que se’n pot derivar. En donar a conèixer les possibles penes que se’ls poden imputar als organitzadors a nivell legal, s’especula sobre la possible comissió d’un delictes. En conseqüència, se’ls senyala com a responsables d’un esdeveniment important en el marc del conflicte i, per tant, com a causants d’una part rellevant d’aquest. Així queda corroborada parcialment la hipòtesi 3. No es confirma totalment perquè en el fragment no s’arriba a plantejar a una de les parts en conflicte com a víctima.

Aquest tipus d’especulacions sobre les conseqüències jurídiques del referèndum, que encara no havia tingut lloc en el moment de l’emissió del programa, fomenten una opinió contrària a la seva celebració. Així doncs, en certa manera es fa un judici previ a partir de fets que encara no s’han produït, la qual cosa propicia que es doni una distorsió de la realitat. Per tant, l’afirmació confirma parcialment la hipòtesi 4.

Fragment 14: XAVIER ARBÓS: “Aparentemente, estaríamos en algo muy parecido. Lo que dice la ley es que esos actos deben realizarse pública y tumultuariamente. Y aquí, sobre todo con lo que tiene que ver con el “tumulto”, es donde se plantean las dudas. Hay que aplicar siempre el Derecho Penal de la forma más estricta y podría ser que hayamos visto actos de desobediencia o actos destinados a hacer imposible la vigencia de la Constitución, por un lado, pero que no sean tumultuarios. Y, luego, por otro, tumultos que en ellos mismos no conllevan el impedimento a que la Constitución se cumpla. Yo creo que este es un terreno bastante delicado. Y debe ser tan delicado porque las penas que se pueden imponer son muy graves” (Confirma hipòtesi 10).

La unitat semàntica 14 corrobora la hipòtesi 10, que planteja la possibilitat que en el programa Informe Semanal es presentin els actes cívics i pacífics com a tumultuosos. D’una banda, l’entrevistat reconeix que existeixen dubtes a l’hora de qualificar o no de tumultuosos alguns actes. De fet, especifica que s’han produït accions de desobediència que no han estat tumultuoses, mentre que altres no han impedit que es compleixi la Constitució però si que tenen caràcter tumultuari. A partir d’aquesta darrera consideració i de l’afirmació “aparentemente, estaríamos en algo muy parecido”, Arbós confirma que des de la seva perspectiva com a mínim alguns dels fets són tumultuosos. Tot i això, admet que és un terreny delicat perquè les penes que s’imputen a aquest delictes són molt elevades.

A més, el programa dóna credibilitat al punt de vista de Xavier Arbós, del qual es desprèn que alguns dels fets han estat tumultuosos. Ho observem en la primera afirmació del fragment 15, en la qual s'exposa que "los hechos tumultuarios se han ido sucediendo y creciendo en intensidad". Així doncs, es dóna per fet que aquests han existit en el marc del conflicte que ens ocupa. En aquest sentit, és necessari destacar que els actes organitzats per l'independentisme català han estat sempre de naturalesa pacífica, ja que no s'hi ha exercit la violència i els incidents registrats són mínims. En definitiva, es confirma la hipòtesi 10.

Fragment 15: "Los hechos tumultuarios se han ido sucediendo y creciendo en intensidad. Los grupos más radicales no han dudado en utilizar cualquier recurso, desde asaltar los vehículos de la Guardia Civil, a atacar sedes de partidos políticos o sacar de las escuelas a niños menores de edad para cortar las calles" (Confirma parcialment hipòtesi 4 i confirma hipòtesi 10).

Cal destacar que l'independentisme és un moviment de masses que ha mobilitzat pacíficament a milions de persones en diverses manifestacions i els incidents registrats han estat mínims. Tot i això, a través d'aquesta afirmació es trasllada a l'espectador la visió que els fets considerats tumultuosos són habituals en les mobilitzacions independentistes, generalitzant actes puntuals i duts a terme per grups reduïts. Així doncs, en el fragment 15 es produeix una distorsió de la realitat, que s'accentua a través de l'ús d'imatges poc imparcials en les quals es presenta l'independentisme com un moviment tumultuari i capaç d'utilitzar recursos poc cívics.

Així doncs, es destaca a través d'imatges i del fragment reproduït anteriorment la destrossa de dos vehicles de la Guàrdia Civil en una de les manifestacions que va tenir lloc el setembre de 2017 a Barcelona. En canvi, no es mostren les imatges de concentracions pacífiques independentistes, algunes de les quals han tingut un gran impacte visual. A més, en referir-se als atacs que han rebut determinats partits polítics, s'emeten imatges d'una seu del Partit Socialista de Catalunya on s'hi observen cartells en defensa de la independència. Cal tenir en compte, però, que ambdues parts en conflicte han estat víctimes d'aquest tipus d'incidentes però en el programa només es destaquen aquells que han perjudicat als partidaris de la unitat del país. Les dues consideracions anteriors confirmen parcialment la hipòtesi 4, ja que queda demostrat que determinades imatges són poc imparcials i afavoreixen una visió distorsionada de la realitat.

Per altra part, aquesta mateixa hipòtesi també es corrobora a través de les imatges de joves passejant amb banderes estelades mentre la veu en off afirma que es treu de les escoles a menors d'edat per tal que tallin els carrers. Es tracta d'una distorsió de la realitat perquè en les

pròpies imatges es pot comprovar que, majoritàriament, els assistents no són infants ni adolescents sinó estudiants universitaris. Per tant, en gran part dels casos es tracta de joves majors d'edat. En definitiva, la hipòtesi 4 queda parcialment confirmada, mentre que la hipòtesi 10 es corrobora totalment, tal com s'ha explicat en el fragment 14.

Fragment 16: MIQUEL BUCH I MOYA: “El Gobierno del Estado español ha querido enviar a la policía, enseñar imágenes que no son, explicar que los actos son tumultuosos, cuando son actos cívicos y pacíficos con un clavel en la mano y con cánticos” (Refuta hipòtesi 6 i refuta parcialment hipòtesi 9).

En aquest reportatge es dona veu a una persona que es mostra contraria a l'argumentari dels partidaris de la unitat d'Espanya i que manifesta certes crítiques dirigides al Govern central. La inclusió d'aquest testimoni no reforça la posició de la Moncloa i tampoc emprava un llenguatge emotiu, de manera que refuta la hipòtesi 6.

D'altra banda, el testimoni de Miquel Buch i Moya ens condueix a refutar parcialment la hipòtesi 9, en la qual es planteja la possibilitat que en el programa es presenti el sector independentista com a conflictiu i minoritari. A diferència del plantejament que es fa en la hipòtesi, en aquesta declaració s'explica que els actes no són tumultuosos i que es caracteritzen pel seu civisme, mentre que no s'especifica si algun dels dos sectors representa una majoria social o institucional. Per aquest motiu, la hipòtesi no queda refutada totalment. A més, cal destacar que només es transmet aquest missatge en una ocasió, a través del testimoni de l'únic entrevistat defensor de la independència de Catalunya.

Fragment 17: “Las manifestaciones a favor de la unidad de España, de la nación española, se han sucedido a lo largo y ancho de todo el país” (Confirma hipòtesi 2 i confirma parcialment hipòtesis 6 i 9).

Aquest fragment posa èmfasi en la celebració de mobilitzacions en favor de la unitat d'Espanya, mentre que no es fa referència a les nombroses manifestacions independentistes que s'han organitzat en els darrers anys. Això ens permet concloure que la hipòtesi 2 és certa.

D'altra banda, el llenguatge utilitzat reforça la posició del Govern central, que té un discurs basat en la necessitat de preservar la unitat del país i de complir amb la legalitat. Tot i això, no s'empren recursos que apel·len a l'emoció, de manera que la hipòtesi 6 es confirma parcialment.

A més, aquesta unitat semàntica fomenta la idea que existeix una majoria social a nivell estatal que es mostra favorable a mantenir la unitat del país, ja que s'afirma que s'han celebrat manifestacions en tot el territori espanyol per tal de defensar una Espanya unida i no s'exposa si n'hi ha hagut altres on s'ha reivindicat el dret a decidir del poble català. Per aquest motiu, es

ratifica la hipòtesi 9, però tenint en compte que no es fa referència al caràcter conflictiu o cívic de les manifestacions independentistes no s'entén com a totalment certa.

Fragment 18: NÚRIA MARÍN: “Estamos viendo cómo se están generando problemas por parte de unos y de otros, cuando la gran mayoría lo que queremos es que la política empiece a funcionar para que haya diálogo, para que haya consenso y para que lleguemos a un acuerdo” (Confirma hipòtesi 3).

Núria Marín, alcaldessa de l'Hospitalet de Llobregat (PSC), presenta el conflicte en base a una divisió en dos grups, els independentistes i els que defensen les tesis del Govern central. La socialista entén que ambdues parts són causants del conflicte i s'exclou d'aquests dos blocs, afirmant que “la gran mayoría lo que queremos es que la política empiece a funcionar”. L'ús de la primera persona en aquesta darrera frase i les altres intervencions de Marín en el conjunt del reportatge ens porten a pensar que considera que hi ha un tercer bloc format per constitucionalistes o unionistes, que no comparteixen el posicionament del Govern de Mariano Rajoy. D'aquesta manera, queda confirmada la hipòtesi 3 amb la peculiaritat que s'assenyalen dues parts com a causants del conflicte, que són el Govern espanyol i el català. D'altra banda, d'aquest fragment se'n desprèn que aquells que volen fer política són víctimes del conflicte, ja que les constants disputes els impedeixen fer-la.

Fragment 19: DAVID MIQUEL: “Lo que tiene que quedar es que unos agentes de Policía son los que van a tener que estar ahí pasándolo mal, pasando por situaciones muy complicadas, y cumpliremos, estaremos ahí, somos profesionales” (Confirma hipòtesi 3).

Fragment 20: EUGENIO ZAMBRANO: “Pido a todos los ciudadanos que ese día no haya revueltas en las calles, no haya un alzamiento, no haya una desobediencia y no se achaque o no se vaya en contra de la policía. La policía somos el instrumento del ordenamiento jurídico y haremos nuestro trabajo, eso que no le quepa duda a nadie” (Confirma hipòtesi 3).

Les unitats semàntiques 19 i 20 formen part de les declaracions del portaveu sindical dels Mossos d'Esquadra i del Secretari General de l'Àrea de Cossos i Forces de Seguretat de Catalunya, respectivament. La seva inclusió en el reportatge afavoreix la tesi que defensa que els cossos de seguretat són víctimes d'aquest conflicte, ja que s'afirma que ho passaran malament en l'exercici de les seves funcions en el marc de la celebració del referèndum. D'aquestes declaracions se'n desprèn que els Mossos d'Esquadra es troben en una complexa tessitura en haver d'obeir al seu comandament immediat i, a la vegada, a una autoritat superior. De fet, Zambrano especula sobre la possibilitat que hi hagi revoltes contra la policia, la qual cosa accentua la representació de les forces de seguretat com a víctimes. Així doncs, la hipòtesi 3 queda confirmada perquè s'atorga el paper de víctima als cossos de seguretat. A

més, el causant del conflicte no s'assenyala explícitament però se sobreentén que és el Govern de la Generalitat, ja que és el principal organitzador del referèndum.

Fragment 21: “Que no deje ingrata memoria es un deber de todos” (Refuta hipòtesi 3).

S'utilitza aquesta frase per finalitzar el reportatge en referència a la celebració del referèndum de l'1 d'octubre. D'aquesta manera, des del programa es fa una crida a la calma i s'apel·la a les dues parts implicades en el conflicte. Així doncs, s'equipara la responsabilitat d'ambdues parts, de manera que es refuta la hipòtesi 3.

L'elecció de les imatges reforça l'unionisme a nivell d'opinió pública i perjudica el bloc independentista (Confirma parcialment hipòtesis 4 i 9).

En el reportatge “El desafío ilegal del 1-O” s'ofereixen imatges de les manifestacions que s'han celebrat en defensa de la unitat d'Espanya, en les quals s'hi pot veure concentrada una gran quantitat de gent. Per contra, les imatges que s'inclouen de les manifestacions independentistes, algunes de les quals han estat considerades les concentracions més multitudinàries de l'Europa del segle XXI, produeixen l'efecte contrari. És a dir, les imatges seleccionades redueixen la importància del moviment i del seu seguiment entre la població. Així doncs, es mostren pocs manifestants, dispersos i majoritàriament joves, tot i tractar-se d'una causa que ha mobilitzat a diverses generacions. D'aquesta manera, es posa èmfasi en l'existència d'una majoria social que es mostra favorable a mantenir el país unit, la qual cosa corrobora parcialment la hipòtesi 9. No es confirma totalment perquè a partir de les imatges escollides no s'entreu que s'assenyali a l'independentisme com a conflictiu.

Aquesta hipòtesi s'exemplifica a través de les següents captures extretes del reportatge analitzat:

En definitiva, es transmet als espectadors del programa la visió que l'independentisme és la part minoritària en aquest conflicte, mentre que es dona gran visibilitat a les concentracions en favor de la unitat del país, que també són multitudinàries. Així doncs, la hipòtesi 4 es confirma parcialment, ja que les imatges condueixen a una concepció distorsionada de la realitat per part dels espectadors.

Es dóna major visibilitat als símbols de l'Estat espanyol que als independentistes (Confirma hipòtesi 2).

No només s'atorga una gran importància a les manifestacions en favor de la unitat d'Espanya, sinó que en les imatges que es mostren d'aquestes concentracions s'hi poden veure onejar grans banderes d'Espanya i, fins i tot, se sent l'himne espanyol cantat pels propis assistents. Per contra, gairebé no es mostren banderes independentistes i en els casos que aquestes són visibles queden en un segon pla o el seu context es considera perjudicial pel moviment. Per exemple, es veu aquesta bandera en adhesius enganxats als cotxes de la Guàrdia Civil que presenten destrosses visibles arran de la celebració d'una manifestació independentista. Aquesta consideració ens porta a confirmar la hipòtesi 2, ja que s'evidencia que el reportatge emès en la televisió pública mostra certa preferència pels símbols identitaris espanyols.

S'inclouen en el reportatge imatges de persones aplaudint les accions desenvolupades per la Guàrdia Civil (Confirma parcialment hipòtesi 4).

Mentre la veu en off exposa que la justícia va ordenar als cossos de seguretat el tancament d'aplicacions que havien de permetre el vot telemàtic en el referèndum, s'ofereixen imatges d'un cotxe de la Guàrdia Civil i de centenars de persones aplaudint al seu pas. Aquestes imatges són poc imparcials perquè posen èmfasi en la satisfacció que una part de la població sent per les seves accions desenvolupades amb la finalitat d'impedir un referèndum. Així doncs, visibilitzen l'acord d'una part de la societat amb les actuacions de la Guàrdia Civil però no es mostra la reacció d'aquells que se senten enfadats o decebuts com a conseqüència d'aquest tipus d'accions. Per aquest motiu, es produeix una distorsió de la realitat que ens permet corroborar parcialment la hipòtesi 4.

Majoritàriament, els testimonis que s'inclouen en el programa defensen la unitat d'Espanya (Confirma hipòtesis 2 i 8 i confirma parcialment hipòtesi 4).

En el reportatge analitzat s'hi inclou l'opinió o testimoni de cinc persones, quatre de les quals exposen arguments contraris a les tesis que defensa el moviment independentista. Ho podem observar a través d'algunes de les seves declaracions:

- **Xavier Arbós: “Ambas leyes se sitúan explícitamente fuera del marco constitucional”.**
L'afirmació fa referència a la Llei del Referèndum i la Llei de Transitorietat Jurídica, proposades i aprovades pels grups parlamentaris independentistes. Aquest posicionament respecte a les seves actuacions en l'àmbit polític, ja ens mostra que els seus arguments no s'alineen amb els de l'independentisme català.
- **Núria Marín: “Es evidente que un referéndum como tal no se va a producir, estamos viendo cómo hay toda una serie de requisitos para que sea un referéndum que ya no**

se cumplen". El referèndum va ser qualificat en tot moment pels seus organitzadors com una consulta vinculant, tot i desenvolupar-se en un context de poca normalitat i sense un acord previ amb el Govern espanyol. La defensa del referèndum com a vinculant per part del sector independentista xoca amb aquesta afirmació de l'alcalde de l'Hospitalet, la qual cosa demostra la seva proximitat amb les tesis unionistes.

- **Eugenio Zambrano: "La señora Forcadell cobra 138.000 euros al año y lo seguirá percibiendo una vez que esté inhabilitada o una vez que por voluntad propia deje la política, igual que el señor Puigdemont. Bueno, así cualquiera ¿no?" (Confirma hipòtesi 12).** El punt de vista crític d'Eugenio Zambrano respecte dues de les cares més visibles de l'independentisme català ens permet considerar que es tracta d'un testimoni proper al sector unionista. El mateix fragment confirma que existeix una personalització del conflicte, de manera que es ratifica la hipòtesi 12.
- **David Miquel: "Cuando un agente del cuerpo de Mossos d'Esquadra recibiera por parte de sus superiores una instrucción o una orden que chocara o se enfrentara directamente a la legalidad, el Mosso d'Esquadra no tiene ninguna obligación de cumplir eso".** David Miquel utilitza aquest argument per referir-se a l'actuació dels Mossos d'Esquadra en el referèndum de l'1-O. En aquest sentit, afirma que un Mosso d'Esquadra no està obligat a complir amb el que diuen els seus superiors si això comporta situar-se al marge de la llei. Aquest argument també va ser utilitzat des del sector unionista, que defensava que l'obligació dels cossos de seguretat era respectar la Constitució espanyola i l'Estatut d'Autonomia.
- **Miquel Buch i Moya: "No va a ser un proceso habitual pero sí que nos vamos a esforzar desde aquí, desde Cataluña, los alcaldes, los ciudadanos, el Govern, el Parlament, todos nos esforzaremos para que sea lo más normal, porque estamos luchando contra un Estado que no nos quiere dejar votar".** El propi alcalde de Premià de Mar s'inclou com a part de l'independentisme utilitzant la primera persona del plural per referir-se a l'esforç que duren a terme els partidaris de la independència per tal d'aconseguir que se celebri el referèndum. Per tant, Miquel Buch deixa clar el seu posicionament i esdevé així l'únic testimoni favorable a la celebració d'un referèndum a Catalunya.

La manca d'equilibri entre una i altra part en conflicte pel que fa al nombre de testimonis demostra que existeix un cert acord del programa amb els partidaris de la unitat del país, corroborant així la segona hipòtesi. Per altra part, l'escassa pluralitat d'opinions reforça una

part de la hipòtesi 4, ja que la inclusió de testimonis poc imparcials deriva en una distorsió de la realitat.

En definitiva, aquesta mateixa consideració ens permet confirmar la hipòtesi número 8, en la qual es plantejava la possibilitat que en el programa Informe Semanal es donés veu de forma majoritària a una de les parts, en aquest cas a l'unionisme. Així doncs, el sector independentista té una visibilitat clarament minoritària en el present reportatge, representada únicament a través de l'alcalde de Premià de Mar.

Les professions i els càrrecs que ocupen els entrevistats condicionen el pes de les seves intervencions (Confirma parcialment hipòtesi 4 i confirma hipòtesi 8).

Tenint en compte que en el programa s'aborda una qüestió que ha de ser interpretada en termes de legalitat és positiu que algun dels entrevistats estigui vinculat a l'àmbit acadèmic. En aquest reportatge l'únic testimoni que compleix aquest requisit és Xavier Arbós, que és Catedràtic de Dret Constitucional i fa una lectura de la qüestió del referèndum en clau unionista. Per altra part, en el programa s'inclouen dos testimonis del sector professional, el Secretari General de l'Àrea de Cossos i Forces de Seguretat de Catalunya i un portaveu dels Mossos d'Esquadra.

Pel que fa a l'àmbit municipal, s'ofereixen les opinions de l'alcaldessa de l'Hospitalet de Llobregat, la segona ciutat més gran de Catalunya, i de l'alcalde de Premià de Mar, població situada en el número 45 en la classificació segons la densitat. En aquest sentit, cal tenir en compte que el rang dels alcaldes que apareixen en aquest reportatge no és el mateix, ja que la rellevància a nivell econòmic i poblacional de l'Hospitalet de Llobregat dista molt de la importància que té Premià de Mar en el conjunt de Catalunya. Així doncs, és probable que el pes i l'autoritat de les opinions de l'alcaldessa de l'Hospitalet sigui considerat major que el dels arguments de Miquel Buch i Moya, alcalde de Premià de Mar.

D'altra banda, el punt de vista que ofereix un alcalde és diferent de la visió que pot donar sobre la qüestió un estudiós del dret constitucional, la qual cosa repercuteix de forma directa en la creació de l'opinió dels espectadors del programa.

En definitiva, cal tenir en compte que només l'alcalde de Premià de Mar defensa els arguments independentistes i, per tant, no s'inclou cap testimoni a nivell acadèmic ni professional que estigui a favor de la celebració d'un referèndum. Aquest desequilibri existent en relació amb els testimonis corrobora parcialment la hipòtesi 4, ja que deriva en una distorsió de la realitat. A més, també ratifica la hipòtesi 8, segons la qual pot haver-hi un punt de vista que quedi relegat a un segon pla. Així doncs, en aquest reportatge es dona menor visibilitat al sector independentista.

Ús de recursos emotius que recolzen la tesi que existeix una situació de fractura a Catalunya (Confirma hipòtesi 6).

En el reportatge s'inclouen imatges d'un paratge idíl·lic com són les muntanyes de Montserrat i s'utilitza un tipus de música que genera una sensació d'incertesa i intriga (min. 2:28). Aquests recursos apel·len a l'emoció dels espectadors perquè Montserrat és un indret emblemàtic de Catalunya i s'hi aplega gent amb identitats i sentiments molt diversos. Així doncs, a Montserrat hi ha tanta pluralitat com al conjunt de Catalunya. Tenint en compte aquesta peculiaritat de l'indret, el fet de rodar allí una part del reportatge i mostrar-ne unes vies de tren que es bifurquen ens indica que es produeix un ús de l'emotivitat que reforça el posicionament del Govern central. És a dir, les imatges que s'inclouen afavoreixen a l'executiu espanyol perquè els membres d'aquest afirmen que a Catalunya hi ha un clima de tensió i que la societat està dividida. A més, mentre utilitzen una música que es podria correspondre a la d'un thriller i es mostren les imatges descrites, la veu en off explica que actualment es viu una situació de fractura a Catalunya. D'aquesta manera, reforcen les tesis de l'unionisme i, en concret, del Govern de Rajoy. Per aquest motiu, la hipòtesi 6 queda corroborada.

Els testimonis que intervenen en el reportatge plantegen la qüestió del referèndum de l'1 d'octubre en termes de legalitat (Confirma hipòtesi 5).

La hipòtesi 5, que planteja que la condició d'acció democràtica es fa dependre només de la legalitat, queda confirmada perquè gran part dels entrevistats ho donen a entendre a través de les seves declaracions. Així doncs, es parla del compliment de la llei i d'acatar la Constitució i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya perquè s'entén que allò considerat legal és també quelcom correcte i democràtic. Ho podem observar en les següents intervencions:

- **Xavier Arbós:** "Todos los diputados del Parlament de Cataluña, incluyendo el señor Puigdemont y pasando por los del PP, Ciudadanos hasta los de la CUP, todos firmaron un papel en el que acataban la Constitución. Esto lo han hecho todos".
- **Eugenio Zambrano:** "Nosotros, los empleados públicos, especialmente la Policía, juró y algunos prometieron acatar la Constitución y el Estatuto de Autonomía".
- **David Miquel:** "Se nos pregunta qué es lo que van a hacer llegado el momento los Mossos de Esquadra. Pues, mire, yo lo que tengo que contestar a través del Sindicato de Policías de Catalunya, es que un cuerpo policial lo único que puede hacer es cumplir la legalidad".
- **Núria Marín:** "Nosotros somos servidores públicos que, cuando tomamos posesión de nuestro cargo, lo que hacemos es prometer, cada uno lo hace con su formulación, acatar la Constitución, el Estatut de Autonomía y el Ordenamiento Jurídico".

4.2. APOYO A LA UNIDAD DE ESPAÑA

4.2.1. Fitxa tècnica

- **Títol:** Apoyo a la unidad de España
- **Data d'emissió:** 30 de setembre de 2017
- **Canal d'emissió:** Televisió Espanyola (La 1)
- **Realització:** Carlos Franganillo
- **Imatge i so:** Alejandro Millán
- **Producció:** Anna Úbeda

4.2.2. Síntesi

El reportatge “Apoyo a la unidad de España” es va emetre el 30 de setembre de 2017 i gira entorn a la segona visita oficial de Mariano Rajoy a la Casa Blanca, que va tenir lloc la mateixa setmana en què es va celebrar el referèndum de l'1 d'octubre a Catalunya. Més enllà de donar a conèixer els vincles entre Espanya i Estats Units, en aquest reportatge es destaca el suport de l'Administració de Trump, així com de l'ex-president nord-americà Barack Obama, a les tesis del Govern espanyol. En contrast amb aquest recolzament a la unitat d'Espanya per part d'Estats Units, en el reportatge es fa referència als esforços poc fructífers dels líders independentistes per aconseguir suports internacionals.

4.2.3. Anàlisi

Fragment 1: “Apoyo a la unidad de España” (Confirma hipòtesi 2).

Fragment 2: “Apoyo de la Unión Europea y Estados Unidos a la unidad de España” (Confirma hipòtesi 2 i confirma parcialment hipòtesi 6).

Fragment 3: “Rajoy se reunió el martes en Washington con el presidente de EEUU, que mostró su apoyo al Gobierno español ante el 1-O” (Confirma hipòtesi 2 i confirma parcialment hipòtesi 6).

El propi títol del reportatge (unitat semàntica 1) i els fragments 2 i 3 són significatius perquè permeten confirmar la hipòtesi 2, ja que en aquestes unitats semàntiques es posa èmfasi en l'existència d'un suport internacional al Govern espanyol i, per tant, a la unitat d'Espanya. Des de l'inici del reportatge i tal com es pot observar en el tercer fragment, es recorda la visita de Mariano Rajoy a la Casa Blanca i es subratlla el reconeixement d'un recolzament per part d'Estats Units, així com del conjunt de la Unió Europea. La transcendència que s'atorga a aquesta informació, tenint en compte que es repeteix en diverses ocasions al llarg del

reportatge, ens permet corroborar la hipòtesi que planteja que el programa Informe Semanal mostra el seu acord amb els partidaris de la unitat del país.

D'altra banda, tant el fragment 2 com el 3 confirmen parcialment la hipòtesi 6, degut a que la rellevància que es dóna al suport d'Estats Units enforteix la posició del Govern central en el conflicte existent a Catalunya. És a dir, el fet d'afirmar repetidament que el president d'una superpotència a nivell mundial defensa la unitat d'Espanya reforça clarament al Govern de Mariano Rajoy, ja que s'entén que ha aconseguit el recolzament d'un país amb un pes important dins de la comunitat internacional. Tot i això, la hipòtesi anteriorment mencionada no queda totalment corroborada perquè en cap dels dos casos es reitera la transcendència d'aquest recolzament apel·lant a l'emoció dels espectadors a través del llenguatge.

Fragment 4: “Rajoy calificó de disparate el referéndum porque carece de garantías legales y pidió sentido común” (Confirma hipòtesis 5 i 12).

En el fragment 4 es destaquen les paraules de Mariano Rajoy en relació amb el referèndum durant la seva visita a Estats Units. Tot i que el discurs del president espanyol va ser més extens, la informació que exposa la veu en off té a veure amb la legalitat del referèndum. En destacar aquesta afirmació del líder de l'executiu, es posa el focus en la legalitat o il·legalitat de la consulta, enlloc de plantejar-ho com una qüestió que s'ha de debatre en termes de legitimitat. Així doncs, queda confirmada la hipòtesi 5.

El mateix fragment corrobora la hipòtesi 12, que planteja una possible personalització del conflicte. És a dir, com a segona màxima autoritat a nivell espanyol, Mariano Rajoy es converteix en una de les principals figures defensores de l'unionisme. Així es plasma en aquest reportatge, on s'atorga un pes molt important a les seves declaracions. D'una banda, s'inclouen diversos fragments dels seus discursos davant la premsa com a part del propi programa i, de l'altra, es destaquen a través de la veu en off algunes afirmacions transcendents extretes de les seves declaracions. Aquesta última opció és la que es dóna en la unitat semàntica 4.

Fragment 5: DONALD TRUMP: “Es un gran honor tener al presidente Rajoy, de España. Es alguien altamente respetado en este país. Tenemos una relación muy cercana con España” (Confirma parcialment hipòtesi 6).

La unitat semàntica 5 és un fragment de les declaracions de Donald Trump, on es destaca la bona relació entre Espanya i el país que ell presideix, així com l'honor que suposa per la Casa Blanca rebre la visita de Mariano Rajoy. L'exposició d'aquestes consideracions corrobora parcialment la hipòtesi 6, ja que el fet d'incloure en el reportatge el fragment en què Trump afirma que el president d'Espanya és altament respectat a Estats Units reforça no només la

figura de Rajoy, sinó també al conjunt del seu executiu. Així doncs, el suport del president nord-americà li atorga més autoritat i afavoreix el seu posicionament de cara a l'opinió pública espanyola i internacional, encara que no es fa ús d'un llenguatge emotiu que permetria corroborar la hipòtesi totalment.

Fragment 6: DONALD TRUMP: “Estamos tratando con un gran país y debería permanecer unido. He estado observando el desarrollo, pero, en realidad, se ha desarrollado durante siglos. Nadie sabe si va a haber una votación, el presidente dice que no van a votar. Hay gente que se opone a eso. Pero, hablando por mí mismo, me gustaría ver que España sigue unida. Pienso que la gente de Cataluña se quedará en España. Sería una tontería no hacerlo” (Confirma hipòtesi 2 i confirma parcialment hipòtesi 6).

L'elecció d'aquestes declaracions de Donald Trump com a part del reportatge confirma la hipòtesi 2, ja que el fet que una autoritat amb tant pes a nivell mundial expressi el seu punt de vista personal afirmant que Espanya és “un gran país i hauria de mantenir-se unit” condiciona el conjunt de l'opinió pública. És a dir, si el president nord-americà es mostra favorable a la unitat d'Espanya i a les tesis defensades pel Govern de Mariano Rajoy, el posicionament d'aquest últim es veu enfortit. Així doncs, la importància que es dóna en el reportatge a aquesta part de la compareixença de Donald Trump corrobora la hipòtesi que planteja que Informe Semanal es mostra favorable a la unitat del país.

A més, en el fragment 6 Trump afirma que és una “tonteria” que hi hagi una part de Catalunya que es mostri contraria a continuar formant part de l'Estat espanyol. El llenguatge utilitzat pel president d'Estats Units minimitza la importància dels arguments que condueixen a una part de la societat catalana a demanar la independència, reduint-los a l'absurd. Per tant, aquesta unitat semàntica reforça el posicionament del Govern de Mariano Rajoy, que tampoc considera sòlids els arguments dels independentistes. Així doncs, la sisena hipòtesi queda ratificada, encara que no totalment perquè el llenguatge emprat per Trump en el present fragment no és emotiu.

Fragment 7: MARIANO RAJOY: “Es un disparate. Lo que puede haber es un alboroto, puede haber ruido, pero lo que no puede haber es un referéndum válido, democrático y con un mínimo de garantías” (Confirma hipòtesi 7).

El fragment de les declaracions de Mariano Rajoy deslegitima els resultats del referèndum just abans de la celebració d'aquest. És a dir, en incloure una afirmació on el president del Govern conclou que hi pot haver rebombori però no una consulta amb garanties i dotada de validesa, s'està donant a entendre a l'espectador que el referèndum és una acció reivindicativa enlloc d'una votació efectiva. Així doncs, es fa ús d'un lèxic que genera una càrrega negativa per una

de les parts en conflicte. El bloc perjudicat és l'independentisme perquè es tracta del sector promotor del referèndum, que argumenta que aquest és vinculant i el planteja com una acció democràtica. En definitiva, el fragment 7 produeix opinions públiques contràries a la celebració del referèndum i, per extensió, al sector independentista. Per tant, la hipòtesi 7 queda confirmada.

Fragment 8: “Desde Estados Unidos, la atención al desafío independentista en Cataluña es mucho menor que la que prestan en las cancillerías o en los medios de comunicación de la Unión Europea. En los centros de pensamiento de la avenida de Massachusetts, en Washington, donde se ubican instituciones como Brookings o el Centro Carnegie, apenas hay informes recientes o conferencias sobre el tema en estos días” (Confirma hipòtesi 7).

Front la voluntat del moviment independentista d'internacionalitzar el conflicte existent entre l'executiu espanyol i la Generalitat de Catalunya, el fragment 8 minimitza la rellevància que es dóna a la qüestió a Estats Units, afirmant que recentment gairebé no s'ha abordat el tema de la demanda d'independència per part d'un sector de la societat catalana. A més, en aquesta mateixa unitat semàntica es parla de “desafío independentista” per fer referència a la consulta de l'1-O, la qual cosa significa que els partidaris de la separació entre Catalunya i Espanya plantegen un repte a l'Estat. L'ús del terme “desafiament” permet concloure que el lèxic emprat genera una càrrega negativa als autodeterministes, que són assenyalats com a culpables d'una part del conflicte social i polític perquè són els promotors del referèndum de l'1-O. Les dues consideracions exposades confirmen la hipòtesi 7.

Fragment 9: “Oficialmente, para el Departamento de Estado se trata de un asunto interno de España” (Refuta hipòtesi 7).

Fragment 10: HEATHER NAUER: “Pienso que es un asunto interno que debe decidir la gente de España. Nosotros apoyamos al Gobierno de España, apoyamos una España unida” (Refuta hipòtesi 7 i confirma hipòtesi 2).

Tot i que en l'àmbit personal el president d'Estats Units es mostra contrari a la separació de Catalunya respecte la resta de l'Estat espanyol, el posicionament oficial que trasllada la portaveu del Departament d'Estat d'Estats Units als mitjans de comunicació es basa en afirmar que es tracta d'un afer intern que incumbeix únicament als ciutadans espanyols. Així s'exposa en els fragments 9 i 10, que refuten la hipòtesi 7 perquè hi ha una aparença de neutralitat en la postura d'Estats Units. Per tant, la inclusió d'aquestes unitats semàntiques no genera una càrrega negativa a l'independentisme.

Tot i això, en el fragment 10 Heather Nauer afirma que donen suport a una Espanya Unida, la qual cosa ens condueix a pensar que el programa mostra un cert acord amb els partidaris de la

unitat del país. Extraïem aquesta conclusió tenint en compte que es reitera aquest recolzament tot i haver-se exposat anteriorment en el mateix reportatge, fins i tot a través del títol. Així doncs, es confirma la hipòtesi 2.

Fragment 11: SPENCER BOYER: “Para cualquier presidente de Estados Unidos sería extremadamente importante seguir adelante y hablar de lo importante, que es que España sea próspera y que lo haga bien, y que no se vea distraída por otras cosas” (Confirma hipòtesi 7).

La inclusió del fragment 11 en el reportatge confirma la hipòtesi 7, ja que a través d’aquesta part de l’entrevista a Spencer Boyer s’exposa que el més important és que Espanya sigui pròspera i que per ser-ho cal evitar que centri l’atenció en altres qüestions. Així doncs, de forma implícita es qualifica el moviment independentista de distracció respecte allò que realment és important, la qual cosa s’entén com una càrrega negativa pels partidaris de la independència. Així doncs, es minimitza la importància de les qüestions que han conduït als autodeterministes a reivindicar la independència, considerant les seves demandes com a secundàries.

Fragment 12: “En septiembre de 2015, la diplomacia española recibió un respaldo contundente desde la Administración de Estados Unidos. El rey Felipe visitó Washington y otras ciudades del país. En su visita a la Casa Blanca, el presidente Barack Obama expresó su apoyo a una España unida” (Confirma hipòtesi 2).

El fragment 12 posa èmfasi en el recolzament que va rebre el Cap d’Estat espanyol per part de l’Administració Obama l’any 2015 en el marc del conflicte polític català. El fet que en el reportatge “Apoyo a la unidad de España” es recuperin les declaracions que van tenir lloc durant la visita del monarca espanyol a la Casa Blanca i que es recordi el suport de l’anterior president d’Estats Units a la unitat d’Espanya ens permet confirmar la hipòtesi 2. Així doncs, la rellevància que s’atorga en el reportatge a les veus que es mostren favorables a la unitat del país, incloent aquelles que en el present no es troben en la primera línia política, ens permet considerar que Informe Semanal mostra una certa afinitat amb aquells que no són partidaris de la independència de Catalunya.

Fragment 13: “En estos últimos años el Gobierno catalán ha tratado de influir en la política y en la opinión pública de la primera potencia mundial. Recientemente, el periódico *The Washington Post* ha publicado una carta del presidente Puigdemont y el Gobierno catalán ha expuesto sus planes en centros universitarios. Pero no han logrado apoyos políticos

destacados, más allá de la cercanía de cuatro congresistas de los Estados de California y Florida” (Confirma hipòtesi 2).

En aquesta unitat semàntica es fa referència al Govern català i al seu afany per aconseguir suports internacionals, en concret el de la Casa Blanca. Per valorar el fragment anteriorment citat, cal contraposar-lo a l'exaltació que s'ha fet des del programa al recolzament que el Govern central ha aconseguit per part d'Estats Units. Així doncs, es ridiculitza l'intent d'internacionalització del conflicte català per part dels independentistes afirmant que “no han logrado apoyos políticos destacados, más allá de la cercanía de cuatro congresistas de los Estados de California y Florida”, mentre es posa èmfasi al suport que han aconseguit els partidaris de la unitat del país. Per aquest motiu, es corrobora la hipòtesi 2, que planteja que el programa Informe Semanal mostra el seu acord amb la unitat del país.

Fragment 14: “En cualquier asunto de política internacional, la palabra de Washington es siempre importante. España y sus asuntos internos no están entre las principales preocupaciones de la diplomacia estadounidense, pero las declaraciones de Trump esta semana se entienden como un respaldo a la posición del Gobierno español ante lo que pueda ocurrir este domingo y los días siguientes” (Confirma hipòtesi 2).

En el fragment 14, la veu en off destaca la importància d'aconseguir el suport d'Estats Units en qualsevol assumpte de política internacional. A més, en la mateixa unitat semàntica apunta que el Govern espanyol compta amb aquest recolzament, mentre que el Govern català no l'ha aconseguit, tal com s'ha pogut observar en el fragment 13. En el reportatge “Apoyo a la unidad de España” s'al·ludeix constantment a les situacions oposades que viuen Catalunya i Espanya en l'àmbit de les relacions exteriors. En definitiva, en el programa es dona una gran visibilitat al suport a la unitat del país, la qual cosa ens porta a confirmar la hipòtesi 2.

S'utilitzen imatges on s'hi poden observar símbols vinculats a la defensa de la unitat del territori espanyol (Confirma hipòtesi 2 i confirma parcialment hipòtesi 6).

Una de les imatges que s'inclouen en aquest reportatge és la del vehicle amb què arriba Mariano Rajoy a la Casa Blanca. A la part frontal d'aquest s'hi poden observar les banderes d'Espanya i d'Estats Units, de manera que es reitera a nivell visual l'existència de bones relacions diplomàtiques entre ambdós països.

Posteriorment, es mostren imatges de vaixells en bases americanes en fer referència als vincles militars entre Estats Units i Espanya. Tot i que hi ha banderes de diversos països, les càmeres enfoquen reiteradament la bandera espanyola que es troba onejant juntament amb altres d'arreu del món. D'aquesta manera, s'evidencia que Espanya està totalment integrada en la comunitat internacional.

També s'inclouen imatges de l'entrevista a Spencer Boyer, membre del Consell Nacional d'Intel·ligència d'Estats Units. Durant el transcurs d'aquesta, és totalment visible la bandera espanyola situada al costat de l'entrevistat. Aquesta destaca especialment perquè són pocs els elements decoratius que hi ha en la sala i, tenint en compte el tema que s'aborda en l'entrevista, un símbol com la bandera pren rellevància.

La presència d'aquest tipus d'elements contribueix a reforçar la posició del Govern de Rajoy en el conflicte català, degut a que condueix a l'espectador a sobreentendre l'existència d'una relació cordial entre els defensors de la unitat del país i una superpotència com és Estats Units. Per contra, com s'ha pogut veure en altres fragments analitzats, els independentistes catalans no compten amb aquesta projecció i suport internacionals, de manera que la seva posició queda debilitada front la de l'unionisme.

La inclusió d'aquestes imatges confirma la hipòtesi 2, en la qual es plantejava la possibilitat que Informe Semanal es mostrés favorable a la defensa de la unitat d'Espanya. També corrobora la hipòtesi 6 de forma parcial, ja que afavoreix la posició del Govern de Rajoy a través de les imatges però sense apel·lar a l'emotivitat.

El reportatge destaca els vincles entre Estats Units i Espanya en àmbits com la defensa, el comerç, la política exterior i l'economia (Confirma hipòtesi 2).

Al llarg del reportatge es posa èmfasi en l'existència de vincles entre Espanya i Estats Units i la bona relació entre ambdós països. És a dir, es planteja que Espanya és un aliat dels nord-americans. Ho podem observar a través dels següents fragments extrets del propi programa:

- **Barack Obama: "En materia de política exterior, estamos profundamente comprometidos con mantener la relación con una España fuerte y unida".**
- **"El encuentro en la Casa Blanca ha servido para reforzar también los lazos entre los dos países, marcados, sobre todo, por el comercio y la política de defensa de la OTAN".**

El fet que es reiteri en diverses ocasions que Espanya té llaços de diversos tipus amb una superpotència a nivell mundial i que es posi en relleu el seu suport al Govern en el conflicte català ens condueix a confirmar la hipòtesi 2, que té a veure amb la tendència que té el programa a mostrar-se d'acord amb les tesis que defensa l'unionisme.

No s'introdueix cap veu contrària o imparcial pel que fa a la unitat d'Espanya (Confirma hipòtesis 2 i 8).

En el reportatge totes les declaracions les duen a terme persones partidàries de la unitat d'Espanya, des del propi president del Govern fins a un membre del Consell Nacional d'Intel·ligència d'Estats Units, passant pel rei Felip VI. Per tant, no hi ha pluralitat d'opinions

pel que fa al conflicte català, sinó que es tracta d'un reportatge centrat en exposar quins són els suports internacionals d'Espanya. Així doncs, es confirma la hipòtesi 8 perquè no s'aborda la qüestió des d'un punt de vista proporcional i imparcial. A més, es corrobora la segona hipòtesi, tenint en compte que planteja que el programa mostra una certa preferència per l'unionisme i en el present reportatge només es dóna veu a aquest bloc.

4.3. EL NUDO CATALÁN

4.3.1. Fitxa tècnica

- **Títol:** El nudo catalán
- **Data d'emissió:** 7 d'octubre de 2017
- **Canal d'emissió:** Televisió Espanyola (La 1)
- **Un reportatge de:** Álvaro de Rojas i Rosa Alcántara
- **Realització:** Cristina Moreno
- **Imatge i so:** Nacho París i Juan Carlos Revilla
- **Muntatge:** Marga Serrano, Fuencisla Ruíz, Jesús Mari Elorriaga, Montse Franco, Montse Luna i Quino Alonso

4.3.2. Síntesi

El monogràfic “El nudo catalán” es va emetre el 7 de setembre de 2017 i tenia com a objectiu parlar del referèndum que s’havia celebrat el dia 1 d’octubre a Catalunya. En aquest cas, el programa Informe Semanal aborda les conseqüències que aquest ha tingut a nivell econòmic i social però també jurídic, així com les reaccions del Govern central i dels principals poders de l’Estat. Així doncs, en aquest reportatge es parla de la Llei de Seguretat Nacional, d’una possible aplicació de l’article 155 de la Constitució, del canvi de seu social d’algunes empreses que fins al moment s’havien ubicat a Catalunya i, fins i tot, de la transcendència del discurs del rei Felip VI. Per abordar totes aquestes qüestions s’entrevista a vuit persones procedents de diversos àmbits professionals i acadèmics.

4.3.3. Anàlisi

Fragment 1: FELIP VI: “Es responsabilidad de los legítimos poderes del Estado asegurar el orden constitucional y el normal funcionamiento de las instituciones, la vigencia del Estado de Derecho y el autogobierno de Cataluña, basado en la Constitución y en su Estatuto de Autonomía” (Confirma hipòtesi 5 i confirma parcialment hipòtesi 6).

El fragment del discurs del rei que s’emet a l’inici del reportatge “El nudo catalán” es basa en parlar de legalitat i no de legitimitat, afirmant que els poders de l’Estat han d’assegurar la vigència de l’Estat de Dret segons allò que es disposa en la Constitució i en el propi Estatut d’Autonomia de Catalunya. Per tant, podem confirmar la hipòtesi 5, tenint en compte que la inclusió d’aquestes paraules en el monogràfic condueix a l’espectador a entendre que la condició d’acció democràtica depèn només de la legalitat.

D'altra banda, a partir de la unitat semàntica 1 també es corrobora parcialment la hipòtesi 6 perquè l'argumentari que utilitza el monarca en el fragment escollit per iniciar el programa no és neutral. De fet, les seves consideracions són molt properes al sector unionista, de manera que les tesis defensades pel Govern espanyol es reforcen a través de la rellevància que s'atorga al missatge institucional del rei Felip VI. Tot i això, el llenguatge emprat no és especialment emotiu. Per tant, la hipòtesi només es ratifica parcialment.

Fragment 2: “España vive momentos decisivos para asegurar el orden constitucional tras el golpe institucional en Cataluña. Después de un 1-O plagado de incidentes y numerosas irregularidades, los separatistas mantuvieron su desafío al Estado de Derecho, bajo amenaza de una declaración unilateral de independencia” (Confirma hipòtesis 3 i 7).

La unitat semàntica 2 confirma la hipòtesi 3. Això s'explica perquè en el fragment anteriorment citat es presenta l'independentisme com a causant del conflicte, afirmant que aquest sector ha desafiat l'Estat de Dret i amenaça amb materialitzar una declaració unilateral d'independència. A més, se'ls atorga la responsabilitat d'alguns incidents i irregularitats que van tenir lloc durant la celebració del referèndum. Per contra, planteja com a víctimes als defensors de la Constitució. Així doncs, es representa a una de les parts com a causant del conflicte, mentre que se sobreentén que l'altra part implicada ha d'actuar en resposta a les accions dels independentistes per tal de garantir l'ordre constitucional.

A partir d'aquest fragment també es corrobora la setena hipòtesi. D'una banda, es fa ús de l'expressió “golpe institucional” per fer referència a les accions dutes a terme per l'independentisme en el marc del que ells mateixos van anomenar full de ruta. El fet de qualificar-les de “cop institucional” significa donar per fet que el sector independentista ha aconseguit el control de les institucions de manera il·legítima. Així doncs, es desprèn una connotació negativa del terme “golpe”, que ens condueix a afirmar que el lèxic emprat genera una càrrega negativa sobre els autodeterministes.

A més, el plantejament de les accions independentistes com un “desafío al Estado de Derecho” i l'ús de la denominació “separatistas” per referir-se als defensors d'aquest posicionament són altres exemples que donen suport a la confirmació d'aquesta hipòtesi. La primera expressió perjudica l'opinió pública del partidaris de la independència perquè té a veure amb el plantejament d'un repte a l'Estat de Dret, considerat un dels pilars de la democràcia. Pel que fa a la segona denominació, se sobreentén la voluntat de ruptura dels vincles existents entre Catalunya i l'Estat espanyol, la qual cosa fa que sigui més radical que parlar d'independència.

Fragment 3: “En espera de la suspensión del pleno del Parlament de este lunes, lo que el rey definió como “deslealtad inadmisibile”, dio luz verde a una respuesta de los poderes del Estado” (Confirma hipòtesis 3, 7 i 12).

En el fragment 3 es presenta a una de les parts com causant del conflicte, destacant les paraules del rei en què es refereix a una deslleialtat inadmissible. De manera implícita, el monarca s'està referint al referèndum organitzat pels independentistes. Per contra, en el fragment seleccionat s'entén que els partidaris de la unitat d'Espanya han d'actuar en conseqüència, tal com podem observar a través de l'expressió “dio luz verde a una respuesta de los poderes del Estado”. Per tant, se'ls presenta com les víctimes d'allò que el monarca qualifica de “deslealtad inadmisibile”. En definitiva, el fragment 3 confirma la tercera hipòtesi.

A més, es fa ús d'un lèxic que genera una càrrega negativa sobre els autodeterministes. És a dir, la unitat semàntica 3 corrobora la hipòtesi 7 perquè es fa referència a les paraules pronunciades pel rei en què qualifica de “deslealtad inadmisibile” els actes independentistes. Així doncs, el fet de plantejar-los com a deslleials perjudica la projecció pública de l'independentisme. D'altra banda, la mateixa expressió confirma la hipòtesi 12, tenint en compte que el fet de destacar les paraules del monarca, tot i haver-ne inclòs un fragment anteriorment, condueix a una certa personalització del conflicte.

Fragment 4: “El legislativo de las Cortes, el Ejecutivo y el Poder Judicial actúan para dar respuesta a delitos contra la democracia como la desobediencia o la sedición” (Confirma hipòtesi 5).

En el fragment 4 es parla de la desobediència i la sedició com a delictes contra la democràcia, de manera que es vincula la condició d'acció democràtica a la no comissió de delictes. És a dir, s'entén que allò democràtic coincideix amb allò legal. Per contra, no es planteja la democràcia en termes de legitimitat. Per aquest motiu, la hipòtesi 5 queda corroborada.

Fragment 5: “La relación entre Cataluña y el resto de España ha sufrido tensiones cíclicas a lo largo de más de 500 años de historia compartida. Las hubo en el siglo XVII, en el XVIII, en el XIX, en el XX y ahora lo vemos, de nuevo, en el XXI. En el trasfondo, el anhelo catalán de una soberanía que, según la Historia, nunca existió” (Confirma hipòtesis 2 i 3).

El fragment 5 corrobora la hipòtesi 2 perquè s'hi exposa que la sobirania catalana mai ha existit i es posa èmfasi en la història compartida entre Catalunya i la resta de l'Estat. Es tracta d'unes afirmacions pròpies dels partidaris de la unitat d'Espanya, que habitualment neguen que Catalunya tingui trets diferencials respecte a Espanya que justifiquin la demanda de sobirania.

D'altra banda, el fet que es consideri que el rerefons de les tensions cícliques entre Catalunya i Espanya és l'anhel català de sobirania fa recaure la responsabilitat dels diversos conflictes que hi ha hagut al llarg de la història en una de les parts implicades. En concret, es planteja que el causant de les tensions és l'independentisme, degut a la seva voluntat d'aconseguir la sobirania. Se sobreentén, doncs, que la víctima d'aquestes és "el resto d'Espanya", ja que en el fragment citat es fa referència a la relació entre Catalunya i la resta de l'Estat. Per tant, la unitat semàntica 5 confirma la hipòtesi 3.

Fragment 6: ÓSCAR UCEDA: "Realmente, el pueblo catalán jamás ha podido gozar de esta soberanía y de esta propiedad sobre su Estado" (Confirma hipòtesi 2).

La inclusió d'aquest fragment de les declaracions en el reportatge ens permet considerar que el programa dóna suport a la unitat del país, tenint en compte que es mencionen arguments de tipus històric contraris a la independència del poble català. Així doncs, la unitat semàntica 6 corrobora la hipòtesi 2.

Fragment 7: JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO: "Apoyaré la reforma del Estatuto de Cataluña que apruebe el Parlamento de Cataluña" (Confirma parcialment hipòtesi 6).

Fragment 8: "El último rebrote nació tras la reforma estatutaria de 2006, aprobada por el Parlament y las Cortes Generales, con mayoría socialista, y después refrendado por el pueblo catalán. El Constitucional, a instancias del Partido Popular, del Defensor del Pueblo y de cinco Comunidades Autónomas, resolvió que de doscientos veintitrés artículos, catorce eran inconstitucionales" (Confirma parcialment hipòtesi 6).

Els fragments 7 i 8 condueixen a pensar que el programa Informe Semanal empra un llenguatge i exposa uns arguments que reforcen la posició del partit que es troba al capdavant del Govern central, és a dir, del Partit Popular. Així doncs, s'inclouen les paraules de l'ex-president del Govern espanyol i membre del Partit Socialista, José Luis Rodríguez Zapatero, explicant que donarà suport a la reforma de l'Estatut d'Autonomia. En el fragment 8, s'exposa que la reforma és l'origen de les actuals tensions entre Catalunya i la resta de l'Estat i es puntualitza que aquesta es va aprovar en un moment en què tant al Parlament com al Congrés dels Diputats hi havia majoria socialista. Així doncs, les unitats semàntiques citades situen als socialistes en l'origen del conflicte i els atorguen una responsabilitat en aquest.

Per contra, s'explica que va ser el partit que actualment governa el que va recórrer al Tribunal Constitucional diversos articles de l'Estatut, dels quals 14 van ser considerats contraris a la Carta Magna. Aquests fragments ens condueixen a pensar que es representa als socialistes com a aliats de l'independentisme català, mentre que de les paraules emprades se'n desprèn que el Partit Popular ha actuat amb fermesa front la demanda de sobirania. Per tant, els

fragments 7 i 8 confirmen la hipòtesi 6, encara que no totalment. Això s'explica perquè aquests reforcen la posició del Govern central sense fer ús d'un llenguatge emotiu.

Fragment 9: “Una sentencia tomada como una afrenta por una parte de los catalanes, y alentada por el nacionalismo separatista, que ensalzaba hechos diferenciales con los que justificar su postura. Un marco estatutario contrario al derecho, según los magistrados que velan por la Carta Magna, que en 1978 apoyó el 90% de los catalanes” (Confirma parcialment hipòtesis 3 i 4).

El fragment 9 corrobora parcialment la hipòtesi 3 perquè presenta a una de les parts implicades en el conflicte com a causant de l'inici d'aquest. És a dir, en afirmar que una part dels catalans es va prendre com un atac la sentència de l'Estatut i que el nacionalisme separatista emfatitza els trets diferenciais entre el conjunt de l'Estat espanyol i el territori català, se situa a l'independentisme en l'origen del conflicte. Tot i això, en el fragment no es planteja l'altra part com a víctima. Per aquest motiu, la hipòtesi no es compleix totalment.

D'altra banda, en la frase “ensalzaba hechos diferenciales con los que justificar su postura” es produeix una distorsió de la realitat perquè es fa una valoració sense una base sòlida que la pugui sustentar. No s'exposen exemples ni casos concrets que recolzin que el nacionalisme i l'independentisme català posaven èmfasi en els aspectes que diferencien Catalunya de la resta del territori espanyol. A més, en aquesta afirmació s'exposa que s'han posat en relleu les diferències per justificar la postura favorable a la separació d'aquests territoris, enlloc de donar per cert que la demanda de sobirania d'una part del poble català existeix com a conseqüència de certs trets diferenciais. Per tant, la hipòtesi 4 queda parcialment confirmada.

Fragment 10: FERRÁN REQUEJO: “Es una cuestión de ser reconocidos de la manera en que los catalanes queremos ser reconocidos y tener un autogobierno, tanto a nivel de políticas internas como de políticas europeas e internacionales, que se decida desde Cataluña aquello que afecta a los catalanes. Esto, con el marco constitucional español actual, es imposible” (Confirma parcialment hipòtesi 4).

En aquest fragment, Ferrán Requejo equipara els catalans independentistes al conjunt de la població de Catalunya afirmant que “es una cuestión de ser reconocidos de la manera en que los catalanes queremos ser reconocidos”. En no deixar constància de l'existència d'una part de la societat catalana que no té una voluntat d'autodeterminació es produeix una generalització, que suposa una distorsió de la realitat. Per aquest motiu, la inclusió d'aquest testimoni en el reportatge confirma parcialment la hipòtesi 4.

Fragment 11: MARIANO GOMÀ: “Yo no soy jurista, pero soy un ciudadano y soy un ciudadano que está viviendo en Cataluña, donde hay una serie de gente, ese 40% o el porcentaje que sea, que está intentado cargarse mi país. Está intentando echarme de mi propia casa. Está intentando hacerme extranjero en mi propio país, y eso, por supuesto, la sociedad no lo puede admitir ni lo va a admitir” (Confirma hipòtesis 3, 6, 9 i 11).

El president de Societat Civil Catalana parla en tercera persona dels independentistes i afirma que intenten destruir el país, fer-lo fora de la seva pròpia casa i fer-lo sentir com un estranger. La inclusió del fragment 11 en el reportatge és una manera de representar aquest bloc com a causant de les tensions existents a nivell social. Per contra, se sobreentén que les víctimes del conflicte són els ciutadans que, com el mateix Mariano Gomà, viuen a Catalunya i volen continuar formant part d'Espanya. En definitiva, la hipòtesi 3 queda ratificada.

A més, a partir del fragment es corrobora la sisena hipòtesi. Això s'explica perquè el testimoni fa ús d'un llenguatge emotiu, afirmant que l'intenten fer fora de la seva pròpia casa i que el fan sentir estranger dins del seu país. A la vegada, les seves paraules reforcen el posicionament del Govern central amb relació a la qüestió catalana, tenint en compte que Mariano Gomà posa èmfasi en l'existència d'una majoria social que vol continuar formant part d'Espanya i, a més, planteja als independentistes com a únics culpables del que descriu com una situació de divisió social.

Per altra part, es confirma la hipòtesi 9 perquè Mariano Gomà afirma que hi ha un 40% de la població catalana independentista, encara que les eleccions celebrades l'any 2015 els situaven més de 7 punts per sobre. Cal destacar, però, que posteriorment deixa oberta la possibilitat que el percentatge sigui major a través de l'expressió “o el porcentaje que sea”. Tot i això, la inclusió d'aquestes declaracions condueix a una representació de l'independentisme com a minoritari. A la vegada, el fet de considerar-lo excloent li atorga una connotació negativa al moviment. Per contra, fa ús de l'expressió “la sociedad no lo puede admitir ni lo va a admitir”, en referència als partidaris de la unitat d'Espanya. Així doncs, el president de Societat Civil Catalana percep el sector unionista com a socialment majoritari.

Una altra hipòtesi que queda corroborada a partir del fragment és la 11. Això s'explica perquè en les declaracions de Gomà es mostra l'independentisme com un moviment excloent, de manera que es dóna una connotació negativa a la creixent diversitat d'opinions pel que fa al sentiment de pertinença dels catalans. Per tant, la unitat semàntica 11 genera una visió contrària a aquesta pluralitat, ja que es considera que ha derivat en una situació de fractura social que condueix al testimoni a afirmar en primera persona que se sent foraster dins del seu propi país.

Fragment 12: “Al movimiento secesionista catalán no le encaja la Constitución. Ve en ella un escollo a sus anhelos. Ante la dificultad de encontrar aliados para reformar la norma, la Generalitat ha ido tensando la cuerda con el Estado en una deriva independentista. Primero el expresidente Artur Mas, y ahora su delfín, Carles Puigdemont, junto a ERC y la CUP, que no acata las resoluciones judiciales, ni atiende a las leyes que rigen para todos los españoles” (Confirma hipòtesis 3 i 7 i refuta parcialment hipòtesi 12).

En el fragment 12 es presenta a l'independentisme com a causant del conflicte a través d'afirmacions que en responsabilitzen a l'executiu català, com “la Generalitat ha ido tensando la cuerda con el Estado en una deriva independentista”. Per contra, d'aquesta afirmació se'n desprèn que l'Estat no té una responsabilitat directa en el desenvolupament del conflicte, sinó que actua com a resposta a les accions del Govern català. S'entén, doncs, que el conjunt de l'Estat és la víctima del conflicte. Així doncs, a partir de la unitat semàntica 12 es confirma la hipòtesi 3.

D'altra banda, el lèxic utilitzat en el fragment citat anteriorment genera una càrrega negativa sobre els autodeterministes. Ho observem en expressions com “al movimiento secesionista catalán no le encaja la Constitución” o “una deriva independentista”, que propicien que s'assenyali als independentistes catalans com a contraris a les normes que regeixen a tots els espanyols i que se'ls consideri responsables de la situació d'inestabilitat que afecta al conjunt del país. A més, en fer referència a un dels partits polítics que defensen la separació respecte a l'Estat espanyol es puntualitza que es tracta d'una força política que no compleix amb la legalitat del país. Aquests arguments ens permeten afirmar que es compleix la hipòtesi 7.

Per altra part, el mateix fragment evidencia una tendència a la personalització del conflicte. En aquest cas, ho observem a través de l'explicació que ofereix la veu en off però també de les imatges que es projecten simultàniament. D'una banda, es personalitza en les figures d'Artur Mas i Carles Puigdemont una força política com és el Partit Demòcrata Català (PDCat). És a dir, equipara als dos polítics amb els altres partits independentistes, ERC i la CUP. Per tant, la personalització del conflicte és una tendència clara. Tot i això, en aparèixer en imatges Artur Mas, Anna Gabriel, Neus Munté i Francesc Homs, a més de Puigdemont i Junqueras, s'entén que la personalització va més enllà dels polítics assenyalats en la hipòtesi. Per tant, es refuta parcialment perquè no es posa el focus únicament en Puigdemont, Junqueras i Forcadell.

Fragment 13: CARLOS VIDAL: “Cuando un presidente de una Comunidad Autónoma, que es la máxima representación, no cumple, no respeta la Constitución y el Estatuto de Autonomía, que es el que le da legitimidad para ser presidente, es muy difícil solucionar el problema” (Confirma hipòtesi 7).

Afegir aquest fragment de les declaracions de Carlos Vidal en el reportatge perjudica l'opinió pública de Carles Puigdemont i, per extensió, de l'independentisme. Això s'explica perquè l'ex-president de la Generalitat és una de les cares més visibles del procés i, en afirmar que no respecta la Constitució ni l'Estatut d'Autonomia, es genera una càrrega negativa al conjunt del moviment independentista. Així doncs, la hipòtesi 7 queda confirmada.

Fragment 14: “El 6 de septiembre, a instancias del Govern, el Parlament imponía sin diálogo las leyes de Referéndum y de Transitoriedad Jurídica y Fundacional de la República Catalana, en contra del Estatut y de la Constitución” (Confirma hipòtesis 2 i 7).

La veu en off utilitza un argument proper a les tesis dels partidaris de la unitat d'Espanya perquè s'afirma que les lleis de Referèndum i de Transitorietat Jurídica i Fundacional de la República Catalana van en contra de l'Estatut i de la Constitució. Aquestes lleis van ser aprovades amb el suport de la majoria independentista existent al Parlament. Per aquest motiu, el fet que siguin qualificades d'imposició i que s'especifiqui que són contràries a la legalitat vigent ens condueix a afirmar que la hipòtesi 2 és certa. Per tant, en el reportatge “El nudo catalán” es mostra un posicionament proper als partits polítics unionistes i, a la vegada, crític amb les forces polítiques independentistes.

D'altra banda, aquest mateix fragment confirma la hipòtesi 7, tenint en compte que es fa ús de l'expressió “sense diàleg” i del verb “imposar” per fer referència a l'aprovació de dues lleis en un Parlament constituït en base a unes eleccions en les quals el conjunt de la ciutadania estava cridada a votar. De fet, el lèxic genera una càrrega negativa als partits que van presentar aquestes proposicions de llei i, posteriorment, hi van votar a favor.

Fragment 15: “Un nudo cada vez mayor, un nudo que no para de enredarse en desencuentros, rivalidades, conflictos competenciales y judiciales que el “seny” catalán no es capaz de desatar. Un nudo gordiano que la espada de Damocles de la llamada “rauxa” independentista pretende cortar de un tajo” (Confirma hipòtesis 3 i 7 i refuta hipòtesi 2).

La unitat semàntica 15 confirma dues hipòtesis. D'una banda, a través de l'expressió “rauxa independentista” es dona a entendre a l'espectador que el causant del conflicte és l'independentisme, ja que la paraula remet a una acció o impuls irreflexiu. A més, s'utilitza l'expressió “seny catalán” com a antònim de “rauxa”, de manera que la primera és aplicable a l'altra part implicada en el conflicte. A més, cal destacar que des de determinats sectors defensors de la unitat d'Espanya s'apel·la sovint al seny català i s'atorga al terme connotacions positives, mentre que a la paraula “rauxa” se li dona un sentit negatiu. Aquestes consideracions ens permeten afirmar que la hipòtesi 3 queda corroborada.

D'altra banda, l'ús de les dues paraules mencionades anteriorment i el fet d'associar l'espasa de Dàmocles a l'independentisme genera una càrrega negativa als autodeterministes. Cal tenir en compte que l'espasa de Dàmocles simbolitza l'existència d'un risc constant, en aquest cas en referència a la voluntat de trencament de l'independentisme català respecte la resta d'Espanya. Per aquest motiu, a partir de la unitat semàntica 15 queda confirmada la hipòtesi 7. També cal destacar que el fragment va acompanyat de diverses imatges envoltades per una corda, que representa el nus al qual fa referència la veu en off en al·lusió a la situació de conflicte entre el Govern català i l'espanyol. Aquest format s'utilitza tant en imatges de líders independentistes com del president del Govern espanyol. Ho podem observar a continuació:

Aquest ús de les imatges refuta la hipòtesi 2, ja que el format no permet fer distincions entre els partidaris de la unitat d'Espanya i els que defensen la separació de Catalunya respecte aquest territori. Per tant, des del programa no es mostra un tracte preferent per cap de les dues parts implicades, sinó que es dóna a entendre que ambdós governs assumeixen el risc que comporta el conflicte.

Fragment 16: “El domingo 1 de octubre fue la fecha del referéndum ilegal. Cientos de miles de catalanes ilusionados con la consulta que había suspendido el Tribunal Constitucional pero que la Generalitat no cejó en promover y auspiciar, acudían a la convocatoria ilegal. Querían votar, tal como les habían prometido el Govern de la Generalitat, que sin tener competencias para convocarla, argumentaba democracia, mientras hacía caso omiso de la legislación vigente” (Confirma hipòtesis 5 i 7).

La unitat semàntica 16 confirma la hipòtesi 5, ja que en el fragment citat es posa èmfasi en la il·legalitat del referèndum. Així doncs, no es planteja la consulta en termes de legitimitat democràtica, sinó que s'especifica en dues ocasions que es tracta d'una convocatòria il·legal. A més, al final del fragment s'equipara la legalitat a la democràcia, afirmant que el Govern català actua al marge de la llei mentre fa referència a principis democràtics.

La mateixa unitat semàntica confirma la hipòtesi 7. Així doncs, la informació exposada genera una càrrega negativa al sector independentista, ja que s'explica que el Govern de la Generalitat

havia il·lusionat als catalans que van decidir votar en la consulta tot i saber que era il·legal i que aquest organisme no tenia competències per convocar-la. Per tant, el fragment porta implícit que s’ha produït un engany per part del Govern català a la ciutadania, ja que s’utilitzen expressions com “la Generalitat no cejó en promover y auspiciar” (en referència a la convocatòria que qualifiquen d’il·legal).

Fragment 17: CARLOS VIDAL: “¿Cómo vas a prohibir votar? No, no. A usted no se le ha prohibido votar. Usted, como catalán y como español, ha votado cuarenta veces en los últimos cuarenta años, lo que pasa es que tiene que votar dentro del marco previsto para eso. Yo creo que la gente tiene que ser consciente que hay muchas personas que le han estado engañando durante mucho tiempo. Es evidente que mucha gente cree que va a conseguir la independencia y que, al no conseguirla, va a tener un sentimiento de frustración que habrá que ver cómo se gestiona” (Confirma parcialment hipòtesi 4 i confirma hipòtesi 7).

El fragment 17 representa una distorsió de la realitat, ja que suposa la inclusió en el reportatge d’un testimoni que valora la situació equiparant el referèndum a qualsevol de les eleccions que han tingut lloc a Espanya des de la Transició fins a l’actualitat. És a dir, en les declaracions no es té en compte el context en què es produeix la consulta ni tampoc les evidents diferències que existeixen entre unes eleccions ordinàries i un mecanisme extraordinari en el qual es planteja una pregunta binària i cada persona representa un vot. Per tant, no és un argument sòlid per deslegitimar el referèndum que va tenir lloc l’1 d’octubre a Catalunya. Tenint en compte aquesta consideració, la hipòtesi 4 queda parcialment confirmada.

A més, les declaracions de Carlos Vidal ratifiquen el contingut de la hipòtesi 7 perquè es fa referència de nou a un engany a la ciutadania per part de l’independentisme a través de l’expressió “la gente tiene que ser consciente que hay muchas personas que le han estado engañando durante mucho tiempo”. La inclusió d’aquesta consideració en el reportatge “El nudo catalán” genera una càrrega negativa als partits polítics autodeterministes i, en general, al conjunt de partidaris de la independència.

Fragment 18: “El 1 de octubre no se produjo un referéndum con validez jurídica. En cumplimiento de sucesivas órdenes judiciales, la Policía y la Guardia Civil trataron de contener el desafío de autodeterminación cerrando colegios y confiscando urnas. Tanto la Junta Electoral Central como el equipo de invitados por la Generalitat, consideran que la consulta no puede considerarse un referéndum, ya que careció de garantías de objetividad, transparencia, escrutinio y control” (Confirma parcialment hipòtesi 4 i confirma hipòtesi 5).

El fragment corrobora tant la hipòtesi 4 com la 5. La primera queda parcialment confirmada perquè es produeix una distorsió de la realitat derivada de la inclusió d’imatges i valoracions

poc imparcials. És a dir, en aquesta unitat semàntica s'afirma que les forces de seguretat de l'Estat espanyol que van actuar a Catalunya van confiscar urnes i van tancar centres educatius en els quals estava previst que es pogués votar. Tot i això, s'omet un dels aspectes més rellevants de la jornada a nivell informatiu, que té a veure amb l'ús de la força per part de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil. Aquesta omisió fa que l'espectador tingui una informació parcial dels successos que es van produir en el transcurs de la jornada, de manera que el fragment del reportatge condueix a judicis erronis.

A nivell visual es produeix un fet similar, ja que en les imatges que acompanyen les afirmacions exposades no s'hi pot veure la violència exercida per part de les forces de seguretat en diversos municipis catalans. Així doncs, s'observa com es produeixen destrosses materials però en cap cas es distingeix que es faci ús de la força contra les persones disposades a votar.

D'altra banda, la hipòtesi 5 es confirma arran de la següent afirmació: "El 1 de octubre no se produjo un referéndum con validez jurídica". A través d'aquesta consideració, se situa el debat del referèndum entorn a la legalitat de la consulta i no se'n planteja la possible legitimitat.

Fragment 19: LLUÍS ORRIOLS: "Lo que hubo el pasado domingo fue claramente un referéndum ilegal sin garantías mínimas para poder ser leído, para tener un mandato claro de qué es lo que quieren los catalanes" (Confirma hipòtesi 5).

Fragment 20: FERRÁN REQUEJO: "Quienes acusan de que no ha tenido garantías son, precisamente, los que han impedido que esas garantías se dieran, la vía sería hacer un referéndum *fetén*, o sea, un referéndum de verdad como el que ha tenido lugar en Escocia en 2014 o el que tuvo lugar en Quebec en el año 80. Es decir, con todas las garantías, que coincida legalidad y legitimidad, cosa que ahora no coinciden ni en la parte española, ni, parcialmente, en el referéndum que se ha hecho este domingo pasado" (Refuta hipòtesi 5).

Els testimonis, les declaracions dels quals es reproduïen en les unitats semàntiques 19 i 20, ofereixen punts de vista contraris que ens condueixen a interpretar la hipòtesi 5 de forma oposada. És a dir, el professor de la Universitat Carlos III planteja la qüestió del referèndum en termes de legalitat mentre que Ferrán Requejo atorga també importància a la legitimitat d'aquest, afirmant que la millor opció seria que la consulta fos legal i legítima. Per aquest motiu, la inclusió de les consideracions fetes per Lluís Orriols en el reportatge confirma la hipòtesi 5 i, en canvi, el testimoni de Requejo la refuta.

Fragment 21: "Según datos no contrastables de la Generalitat, en la consulta participaron dos millones doscientos ochenta mil catalanes, el 43% del censo previsto. El 90% votó a favor de la independencia, según el Govern. Los medios se hacían eco de irregularidades y ausencia de garantías" (Confirma parcialment hipòtesi 9).

En el fragment 21 s'ofereixen unes dades que es qualifiquen com a "no contrastables". Tot i l'especificació, el fet d'aportar-les en el reportatge ens condueix a pensar que des del programa se'ls atorga certa validesa i credibilitat. En aquest sentit, cal tenir en compte que la seva inclusió deriva en una representació de l'independentisme com a minoritari, ja que es parla d'una participació del 43% del cens i del 90% dels vots a favor de la independència. Per tant, la majoria de la població seria partidària de mantenir el país unit.

En aquest sentit, cal prendre en consideració que en el mateix fragment no es recorda als espectadors que en diversos centres educatius es van confiscar urnes i paperetes ni que altres van ser clausurats per les forces de seguretat. Per tal de ser rigorosos, en especificar les dades seria convenient puntualitzar que els resultats poden oferir una visió distorsionada de la realitat. Per aquest motiu, es confirma la hipòtesi 9, encara que no totalment perquè en cap cas es planteja l'independentisme com a conflictiu.

Fragment 22: MARIANO GOMÀ: "Realmente no fue un referéndum, fue un aquelarre en el cual ellos pretendían ir a votar sin censos, sin papeletas, sin urnas, sin lo que fuera. Es decir, lo que ellos estaban provocando es lo que consiguieron y es que saliera la fotografía de las Policías intentando evitar que la gente votara" (Confirma hipòtesi 7 i confirma parcialment hipòtesi 4).

Mariano Gomà planteja el referèndum de l'1 d'octubre com un "aquelarre", un terme que la RAE defineix com a "reunión nocturna de brujos y brujas" (Real Academia Española [RAE], s.d.). Així doncs, l'ús d'aquesta paraula corrobora que el lèxic emprat genera una càrrega negativa sobre els promotors del referèndum. A més, en el mateix fragment s'insinua que els organitzadors no tenien com a objectiu aconseguir que se celebrés un referèndum legítim, sinó que pretenien aconseguir cert ressò a partir de l'acció policial. Per tant, se'ls planteja com a persones que tenen la voluntat de crear confusió, la qual cosa perjudica també la imatge pública de l'independentisme. Així doncs, la hipòtesi 7 queda confirmada.

Per altra part, a partir de les declaracions del president de Societat Civil Catalana es confirma parcialment la hipòtesi 4. Es produeix una distorsió de la realitat perquè es tracta d'un testimoni poc imparcial, ja que l'entitat a la qual representa defensa clarament la unitat d'Espanya. A més, l'entrevistat estableix un judici d'intencions afirmant que la voluntat dels independentistes era aconseguir una fotografia en què les forces de seguretat impedisin a la ciutadania votar, de manera que es distorsiona de nou la realitat.

Fragment 23: "Fotografías y vídeos que han dado la vuelta al mundo. Cargas policiales contra quienes impedían ejecutar la orden judicial de cerrar colegios y requisar urnas. Una acción judicial que, en primer lugar, tenía que haber asumido la Policía autonómica. Pese a ser su

obligación, los Mossos d'Esquadra no recibieron la orden de actuar por parte de sus superiores" (Confirma hipòtesi 3).

En el fragment 23 es presenta als votants del referèndum com a principals culpables de les càrregues policials, afirmant que aquestes es van produir contra aquells que impedièren executar una ordre judicial. Cal destacar que en cap moment es planteja si hi va haver o no proporcionalitat en l'ús de la força, encara que la duresa de les imatges que acompanyen el fragment permet percebre l'elevat nivell de violència policial. A més, es responsabilitza als Mossos d'Esquadra d'aquests fets, considerant que la seva actuació va ser passiva perquè els comandaments superiors no van donar l'ordre d'intervenir activament. Per contra, no es puntualitza que la magistrada del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Mercedes Armas, va especificar que s'havien de prendre les mesures oportunes per tal d'evitar el referèndum però sense perjudicar la normal convivència entre la ciutadania. Així doncs, s'atorga als Mossos d'Esquadra la culpabilitat de la situació i es planteja de forma positiva l'actuació de les forces de seguretat de l'Estat que, segons s'exposa en aquest reportatge, van complir escrupolosament amb una ordre judicial. Se sobreentén que la Guàrdia Civil i la Policia Nacional són les víctimes d'aquest episodi del conflicte, ja que es van veure obligades a fer ús de la força i la seva imatge pública es va veure perjudicada. Per aquest motiu, es corrobora la tercera hipòtesi.

Fragment 24: FERRÁN REQUEJO: "La actuación de los Mossos d'Esquadra ha sido mucho más coherente, en mi opinión, con la instrucción de la juez que el comportamiento de la Guardia Civil y de la Policía española, que ha actuado con una desproporcionalidad inmensa" (Refuta hipòtesi 8).

Fragment 25: MARIANO GOMÀ: "Los Mossos d'Esquadra tienen unos mandos y esos mandos les han ordenado hacer lo que han hecho, y realmente podríamos aportar muchas pruebas de Mossos d'Esquadra que están realmente muy apesadumbrados por no haber podido cumplir su obligación, porque nadie les ordenó que lo hicieran. Entonces, esto ¿qué es lo que ha provocado? Pues ha provocado que hemos cargado sobre la Policía Nacional y la Guardia Civil toda la responsabilidad de una situación que tenían que haber asumido los Mossos, que no la han asumido, y así están" (Refuta hipòtesi 8).

La inclusió dels testimonis de Ferrán Requejo i Mariano Gomà refuta la hipòtesi 8, ja que en el fragment del reportatge en el qual es posa sobre la taula l'actuació dels Mossos d'Esquadra durant la jornada del referèndum hi ha certa paritat en les opinions que s'ofereixen. És a dir, es confronten dos punts de vista oposats. Un d'ells afirma que l'actuació de les forces autonòmiques va ser la correcta, mentre que l'altre apunta que els Mossos no van complir

amb la seva obligació. En definitiva, la proporcionalitat en l'elecció dels entrevistats a l'hora d'abordar la qüestió refuta la hipòtesi 8.

Fragment 26: CARLOS VIDAL: “Creo que se ha demostrado con los días, que muchas de las imágenes que en un primer momento hemos visto están manipuladas o eran de otros momentos. De hecho, hasta la prensa internacional se ha hecho eco, al principio se hizo eco de las imágenes, pero ayer, por ejemplo, salió un reportaje muy amplio en *Le Monde*, en Francia, donde se llamaba la atención sobre la manipulación de las imágenes” (Confirma parcialment hipòtesi 4).

Introduir en el reportatge el fragment en què Carlos Vidal fa referència a la manipulació d'imatges vinculades a la violència policial de l'1 d'octubre suposa una distorsió de la realitat a partir de l'exposició de fets poc contrastats. En aquest cas, ni l'entrevistat ni el propi programa exemplifiquen la suposada manipulació. De fet, únicament s'afirma que la premsa internacional se n'ha fet ressò i s'acompanya aquesta consideració d'una imatge del diari *Le Monde*. Així doncs, es produeix una generalització a partir de la informació publicada pel diari francès, però no es donen a conèixer les notícies que van publicar i emetre altres mitjans internacionals que apuntaven a la veracitat de les imatges. Així doncs, el fragment 26 confirma parcialment la hipòtesi 4.

Fragment 27: “Los disturbios provocados durante la consulta ilegal del pasado domingo se saldaban con heridos en ambos lados. La Generalitat sostiene que casi 900 ciudadanos fueron “atendidos”, aunque solo cuatro de ellos fueron ingresados” (Confirma parcialment hipòtesi 6).

Fragment 28: “Según datos del Ministerio del Interior, 431 policías y guardias civiles resultaron heridos durante el dispositivo del 1 de octubre. 39 precisaron atención sanitaria inmediata, el resto presentaba contusiones, arañazos, patadas y mordiscos. La Fiscalía ha abierto diligencias para investigar si hay delitos de odio en los múltiples asedios que sufren estos días las Fuerzas de Seguridad del Estado” (Confirma parcialment hipòtesis 4 i 6).

Els fragments 27 i 28 corroboren parcialment la hipòtesi 6 perquè els arguments que s'hi exposen reforcen la posició del Govern central, encara que el llenguatge emprat no apel·la a l'emoció. En primer lloc, s'afirma que hi va haver ferits entre els votants però també entre la policia, la qual cosa ens condueix a pensar que el tractament informatiu és imparcial. Tot i això, hi ha una concreció major en oferir les dades que aporta el Ministeri de l'Interior sobre el tipus d'agressions que van rebre els policies i guàrdies civils. A més, a l'hora d'exposar la informació que aporta la Generalitat es puntualitza que dels 900 ciutadans ferits només quatre van ser ingressats, de manera que es redueix la importància de la violència exercida per part

de les forces de seguretat. Aquest tipus de consideracions reforcen l'argumentari del Govern central pel que fa a l'acció policial de la jornada, basat en afirmar que hi va haver agents dels cossos de seguretat que van resultar ferits i en defensar la idoneïtat de la seva actuació.

D'altra banda, les imatges que acompanyen el fragment 28 contribueixen a distorsionar la realitat perquè són poc imparcials. En observar-les es percep que l'origen de la contundent actuació policial és l'acció violenta de les persones que es disposaven a votar el dia 1 d'octubre. En aquestes s'hi aprecia com es llença una cadira a l'interior d'un centre educatiu, es tiren tanques a terra o es fa recular a la policia. Totes aquestes accions són protagonitzades per la societat civil. Sense posar en dubte la veracitat de les imatges escollides, hauria estat positiu contraposar-les a les imatges de la violència policial que es va viure durant la jornada. D'aquesta manera, s'hauria pogut assolir una percepció més completa dels fets i no s'hauria posat el focus només en els danys materials que va causar la gent que es manifestava davant dels centres educatius. Així doncs, la hipòtesi 4 queda confirmada parcialment.

Fragment 29: “En el Congreso de los Diputados, el PSOE anunciaba el martes la reprobación de la vicepresidenta del Gobierno por la acción policial del 1 de octubre. Una petición criticada por algunos barones y otros dirigentes históricos del socialismo español” (Confirma parcialment hipòtesi 6).

Fragment 30: ALFONSO GUERRA: “Ahora resulta que das un golpe de estado y ponen los ojos en la policía. ¿Pero qué es esto? En el Parlamento se plantean cuestiones contra el presidente del Gobierno y yo tengo muchas críticas que hacerle, si quiere usted luego hablamos de esas críticas, pero hombre, ¿hay un golpe de estado y los golpistas se van de rositas? Reprobar a la presidenta del Gobierno y no a los golpistas... Algún “papanata” dirá: oye está defendiendo a la vicepresidenta. No, estoy defendiendo a los diputados y diputadas socialistas” (Confirma parcialment hipòtesi 6 i confirma hipòtesis 3 i 7).

El fragment 29 ens condueix a pensar que la hipòtesi 6 és parcialment correcta perquè en aquesta es posa èmfasi a la crítica que ha rebut l'anunci de reprovació de la vicepresidenta del Govern espanyol per part d'alguns dels dirigents socialistes amb més autoritat. Cal destacar que la primera unitat semàntica va acompanyada d'imatges d'un dirigent històric del socialisme espanyol com és José Bono, ex-president del Congrés dels Diputats. Tant les imatges de Bono com el fragment reproduït reforcen el posicionament del Govern central respecte l'acció policial durant la jornada del referèndum català perquè es critica que s'hagin posat en dubte les decisions del Govern orientades a defensar la unitat del país. Per tant, la unitat semàntica 29 dóna entendre que una part important del socialisme espanyol se situa al costat

del Govern de Mariano Rajoy en aquesta qüestió, encara que no es fa ús d'un llenguatge que apel·li a l'emoció.

En aquesta mateixa línia se situen les declaracions d'Alfonso Guerra, vicepresident socialista del Govern espanyol entre els anys 1982 i 1991. Aquestes es recullen en el fragment 30 i s'entén que la seva inclusió en el reportatge també afavoreix el posicionament del Govern del Partit Popular perquè parla del referèndum com un cop d'Estat i se situa en aquesta qüestió al costat de l'executiu espanyol. D'aquesta manera, es confirma parcialment la hipòtesi 6. A més, la inclusió d'aquestes declaracions corrobora dues hipòtesis més, la 3 i la 7. A partir de l'anàlisi del fragment 30, Alfonso Guerra exculpa a la policia i a la vicepresidenta del Govern i, en canvi, assenyalava com a culpables del conflicte als independentistes, als quals anomena "colpistes". En fer ús d'aquest terme s'està donant a entendre que no respecten les institucions escollides democràticament per la ciutadania. Aquest tipus d'expressions generen una càrrega negativa als promotors del referèndum.

Fragment 31: "Francia, Alemania, Italia y Holanda han apoyado explícitamente a España en la defensa de la unidad constitucional" (Confirma hipòtesi 2).

A través del fragment 31 i de les imatges de dirigents polítics com Paolo Gentiloni i Emmanuel Macron es posa èmfasi en el suport que el Govern espanyol ha rebut per part d'altres països de la Unió Europea, de manera que queda corroborada la hipòtesi 2. En donar una gran visibilitat al suport internacional que rep l'unionisme, es confirma que des del programa es mostra un cert acord amb el bloc contrari a la separació de Catalunya respecte la resta de l'Estat.

Fragment 32: "La situación que vive estos días Cataluña no tiene precedentes. La polarización ciudadana les obliga a posicionarse. Se impone el maniqueísmo, y las posturas intermedias tienden a diluirse. Más de la mitad de la sociedad se siente ignorada por el Govern" (Confirma parcialment hipòtesi 11 i refuta parcialment hipòtesi 12).

En la unitat semàntica 32 es planteja la diversitat d'opinions de la ciutadania pel que fa a les circumstàncies polítiques i els sentiments que aquestes produeixen com una situació de fractura social que ha conduït a una part de la població a sentir-se ignorada per part del Govern català. És a dir, es parla d'una societat polaritzada on no existeixen les postures intermèdies. Així doncs, la hipòtesi 11 queda confirmada, encara que no totalment perquè en cap cas es dona a entendre que la situació hagi derivat en un clima d'inseguretat.

A més, el fragment va acompanyat d'imatges on hi apareix Artur Mas, de manera que es produeix una certa personalització del conflicte entre el Govern català i l'espanyol. En mostrar imatges de l'ex-president de la Generalitat quan la veu en off explica que una part de la

societat se sent ignorada pel Govern, se'l responsabilitza d'una situació que qualifiquen de fractura social. Per tant, exposen una situació de polarització ciutadana, la responsabilitat de la qual recau sobre la seva figura. Tenint en compte que en la hipòtesi 12 no es plantejava a Mas com una de les figures en què es podia personalitzar l'independentisme, es refuta parcialment la hipòtesi. Tot i això, no es refuta totalment perquè es confirma que existeix una tendència a personalitzar la situació de confrontació.

Fragment 33: ÓSCAR UCEDA: “La sociedad está fragmentada y, además, no se ha polarizado, como puede polarizar la propaganda, entre españoles y catalanes, se ha podido polarizar entre familias, entre parejas, entre amigos, en tu trabajo con tus compañeros, la polarización está totalmente dispersa y peligrosamente dispersa” (Confirma parcialment hipòtesi 11).

Fragment 34: MARIANO GOMÀ: “Yo, en estos momentos, soy un “proscrito”, ¿eh? Soy un “mal catalán” y además soy un proscrito. Efectivamente, se ha alimentado un discurso del odio hacia todo lo español, que se hace en las escuelas. Esa es una de las cosas que nunca se han corregido y pues, bueno, han fomentado el odio en los estudiantes hacia todo lo que huele a España” (Confirma parcialment hipòtesis 4 i 11).

Les paraules d'Óscar Uceda i de Mariano Gomà condueixen a pensar que l'existència d'una pluralitat d'opinions ha derivat en una situació de fractura social, de manera que queda corroborada parcialment la hipòtesi 11. Així doncs, tots dos donen a entendre que hi ha una situació de polarització en la societat sorgida arran del conflicte entre el Govern català i l'espanyol. Tenint en compte que anteriorment se situava l'origen d'aquest en l'anhel català de sobirania, se sobreentén que l'existència del sentiment independentista ha derivat en l'actual situació de confrontació. Cal tenir en compte que aquesta hipòtesi no queda totalment confirmada perquè no es parla d'inseguretat.

D'altra banda, el fragment 34 també permet corroborar parcialment la hipòtesi 4, tenint en compte que Gomà afirma que en els centres educatius s'ha alimentat un discurs de l'odi vers tot allò que es considera espanyol. Incloure aquesta consideració suposa distorsionar la realitat a partir de l'exposició de fets que no han estat provats. És a dir, no s'aporten exemples concrets ni arguments sòlids que recolzin aquesta tesi.

Fragment 35: ÓSCAR UCEDA: “Si existiera desde la misma Real Academia de la Historia un mecanismo de supervisión para que estos libros tuvieran la calidad técnica deseable y que no pudiera haber la mínima sospecha de adoctrinamiento en ningún sentido, pues sería preferible, sin tener que quitarles las competencias a las diferentes Comunidades” (Confirma parcialment hipòtesi 4).

Del testimoni d'Óscar Uceda se'n desprèn que hi ha hagut un adoctrinament a les escoles catalanes i que aquest s'ha produït a través del contingut dels llibres de text. Ho observem quan exposa que hi hauria d'haver un mecanisme de supervisió a la Real Acadèmia de la Història perquè no hi hagués adoctrinament als centres educatius. El fet de plantejar aquesta opció porta implícit que el testimoni té la sospita que hi ha hagut algun tipus d'indici en aquest sentit. Tot i això, no s'exemplifica ni es prova el suposat adoctrinament, de manera que plantejar la necessitat de posar en marxa un mecanisme de supervisió comporta una distorsió de la realitat. Així doncs, la hipòtesi 4 queda parcialment confirmada.

Fragment 36: CARLOS VIDAL: “En el momento en que se produzca la declaración unilateral de independencia, ya nadie apoyaría a las autoridades catalanas porque los demás países, claramente, se alinearían con el Estado español y apoyarían todo lo que el Estado español hiciese para recuperar la normalidad en ese territorio” (Confirma hipòtesis 2 i 7).

Fragment 37: JOSÉ LUIS BONET: “Cataluña pasaría ipso facto a estar fuera de la Unión Europea y todos los tratados tendría que renegociarlos en todos los países del mundo” (Confirma hipòtesis 2 i 7).

Fragment 38: MARIANO GOMÀ: “Quedaríamos como un satélite orbitando alrededor de nada porque quedamos fuera de la OTAN, de la ONU, de la UE, del euro, de cualquier tipo de defensa internacional. Y, sin el apoyo del contexto internacional, nos vamos a quedar en la quiebra más absoluta en un plazo de tres meses” (Confirma hipòtesis 2 i 7).

En els fragments 36, 37 i 38 es posa èmfasi en el suport que rebria l'Estat Espanyol per part de la resta de països en cas que es materialitzés una hipotètica declaració unilateral d'independència, així com en la sortida de Catalunya de la Unió Europea, la OTAN i la ONU. La inclusió d'aquestes consideracions ens condueix a pensar que el programa mostra un cert acord amb els partidaris de la unitat del país, ja que es tracta d'arguments contraris a la declaració d'independència. En no haver-hi un punt de vista favorable a les aspiracions independentistes, queda corroborada la hipòtesi 2.

D'altra banda, les tesis que defensen Carlos Vidal, José Luis Bonet i Mariano Gomà confirmen la hipòtesi 7 perquè en els tres casos aporten informació que genera una càrrega negativa als partidaris de la declaració unilateral d'independència. Cal destacar que no és específicament el lèxic el que perjudica l'opinió pública de l'independentisme, sinó el conjunt de les idees que traslladen els testimonis en els fragments citats. És a dir, els tres entrevistats presenten el rebuig de la comunitat internacional com una conseqüència de l'assoliment de la independència.

Fragment 39: JOSÉ MARÍA GAY DE LIÉBANA: “Hay muchas empresas que lo que han hecho ha sido que los nuevos centros fabriles o de producción los han abierto en otros puntos de España. ¿Esto qué significa? Pues significa que ya tienen medio pie allí y que, si vieran aquí que hay un empeoramiento de la situación, se irían hacia allí. A corto plazo, ¿pasaría algo? Seguramente. A largo plazo, ¿pasaría algo? Sí, porque evidentemente se iría deslocalizando la actividad y, por tanto, Cataluña perdería protagonismo como centro económico, centro industrial y centro comercial” (Confirma parcialment hipòtesi 4).

José María Gay de Liébana planteja hipòtesis sobre què podria passar si la situació d'incertesa política empitjorés. Cal tenir en compte que afirmar que Catalunya perdria pes com a centre econòmic, industrial i comercial sense que això s'hagi produït és una forma d'especular sobre situacions hipotètiques sense aportar dades sòlides que les recolzin. A més, l'entrevistat no ho planteja com una possibilitat sinó com una evidència, donant per fet que les empreses que tenen centres de producció en altres indrets marxarien de Catalunya en cas que es donés una situació de major inestabilitat. En definitiva, aquest discurs en el qual es parla de situacions que no s'han produït fomenta la por a les conseqüències derivades de les accions que es duen a terme des del bloc independentista. Per aquest motiu, la hipòtesi 4 queda parcialment confirmada.

Fragment 40: “A los economistas consultados no les cuadran las cuentas de la independencia. El gasto público, al que habría que sumar las pensiones y la puesta en marcha de las estructuras de Estado, supondría un gasto cercano a los setenta mil millones de euros. La supuesta República catalana debería asumir, además, una quinta parte de la deuda española, más la deuda propia que acumula Cataluña. Unos números rojos que rondan los doscientos ochenta mil millones de euros” (Confirma hipòtesis 2 i 7).

Fragment 41: JOSÉ MARÍA GAY DE LIÉBANA: “Esta Cataluña arrancaría con un PIB de 215.000 a 220.000 millones de euros y tendría una deuda que sería superior a ese PIB y, por tanto, ya nacería con una deuda equivalente al 120% o 130% del PIB. Por tanto, esa es una situación realmente comprometida. Todo esto suponiendo que no hubiera un desplazamiento de empresas y de producción de Cataluña a otros lugares de España o de Europa. Lo digo porque la salida de Cataluña del marco de España significaría quedar fuera del ámbito de la UE y de la zona euro, con lo cual todo lo que Cataluña está vendiendo hoy a España y a la UE estaría gravado por aranceles” (Confirma hipòtesis 2, 7 i 8).

Fragment 42: JOSÉ LUIS BONET: “De las ventas de los productos catalanes al resto del mundo, un 30% o 40% van al resto de España, un 40% más debe ir a Europa y el resto a

terceros países. Y eso es como está. Por lo tanto, dependemos unos de otros claramente” (Confirma hipòtesis 2, 7 i 8).

Fragment 43: JOSÉ MARÍA GAY DE LIÉBANA: “En el caso de que tu banco central no esté en el BCE como accionista, no puedes trabajar con el euro como moneda, ¿esto qué significa? Que para entrar en el BCE se necesita unanimidad de todos y cada uno de los miembros que están en la zona euro, por tanto, si hay alguien que dice que no está de acuerdo en que Cataluña tenga el euro, queda fuera de lo que sería el mapa del euro. En este caso, Cataluña tendría que inventar una moneda” (Confirma hipòtesis 2, 7 i 8).

Els quatre fragments anteriorment reproduïts tenen a veure amb la viabilitat d’una hipotètica Catalunya independent. Les qüestions econòmiques que s’hi aborden van des del deute que hauria d’assumir el territori fins a una possible sortida de l’euro, passant per la dependència en la venda de productes. En tots els fragments es mencionen dades i s’exposen arguments a partir dels quals s’interpreta que aquesta seria insostenible econòmicament. Per exemple, s’explica que una hipotètica República Catalana tindria un dèficit de 280.000 milions d’euros. Ho afirma la veu en off en base al criteri de dos experts consultats. Cal destacar que ambdós han manifestat anteriorment la seva visió crítica respecte la separació de Catalunya de la resta de l’Estat. Així doncs, en el reportatge únicament es donen a conèixer xifres que generen una càrrega negativa als autodeterministes, sense contrastar-les amb les visions d’economistes propers a les tesis independentistes. Per tant, la hipòtesi 7 es ratifica perquè s’ofereixen dades i s’exposen valoracions que posen en dubte la viabilitat de les aspiracions independentistes.

La segona hipòtesi, que planteja la possibilitat que el programa mostri una visió favorable als partidaris de la unitat del país, queda confirmada a partir dels fragments anteriorment citats perquè tots els testimonis aporten arguments que perjudiquen les tesis independentistes. Tal com s’ha mencionat en referència a la hipòtesi 7, la segona es ratifica degut a l’absència d’una perspectiva contrària en termes econòmics als partidaris de la unitat del país. Si aquesta s’incloués en el monogràfic es podria parlar d’imparcialitat a l’hora d’abordar la qüestió de la viabilitat o inviabilitat econòmica d’una possible Catalunya independent. Tenint en compte la inexistència de proporcionalitat en el tractament de la qüestió, també es confirma la hipòtesi 8. Ho observem en els fragments 41, 42 i 43, on una de les parts implicades en el conflicte queda relegada a un segon pla perquè no s’inclou en el reportatge cap testimoni que defensï els seus arguments en termes econòmics.

Fragment 44: “La situación de incertidumbre política, jurídica, económica y social que atraviesa Cataluña llevaba el martes al Jefe del Estado a emitir un mensaje excepcional, valorando la actuación del Govern” (Confirma hipòtesis 2 i 12).

Fragment 45: “Un llamamiento del Jefe del Estado, un apoyo explícito al Estado de derecho y una urgencia para restablecer el orden legal que no observan los promotores del “procés”” (Confirma hipòtesis 2 i 12).

Les unitats semàntiques 44 i 45 són fragments del reportatge en els quals la veu en off fa referència al discurs de Felip VI posterior a la celebració del referèndum de l'1 d'octubre. En tots dos casos es mostra una visió positiva de la seva intervenció, ja que es parla d'un missatge excepcional que el monarca ofereix en resposta a la situació d'incertesa que es viu a Catalunya. A més, es reiteren les seves paraules de suport a l'Estat de dret i la legalitat. És a dir, el rei es posiciona clarament a favor del Govern espanyol i es mostra molt crític amb les accions de l'executiu català. En el programa es dona gran importància al missatge del Cap d'Estat, un fragment del qual s'emet en el reportatge analitzat. D'aquesta visió absolutament favorable al discurs del monarca se'n desprèn un cert acord del programa vers els partidaris de la unitat d'Espanya. Així doncs, queda confirmada la hipòtesi 2.

D'altra banda, no només s'inclou un fragment del discurs en el reportatge, sinó que la veu en off en destaca el més important, de manera que la informació que s'aporta acaba sent reiterativa. Així doncs, la rellevància que el programa dona al missatge del Cap d'Estat ens condueix a pensar que es produeix una certa personalització del bloc unionista. En definitiva, la hipòtesi 12 queda ratificada.

Fragment 46: “El Estado tiene varias vías de actuación posible” (Confirma parcialment hipòtesi 6).

Mentre la veu en off fa l'afirmació reproduïda en el fragment 46, s'emeten imatges d'una paret on s'hi pot llegir “Fiscalia General de l'Estat” i de l'edifici del Tribunal Constitucional. Es una forma de posar de manifest que l'Estat té la legalitat i la justícia del seu favor, de manera que el posicionament del Govern central resulta clarament reforçat. Així doncs, queda parcialment confirmada la hipòtesi 6. No es considera absolutament corroborada perquè no es fa ús d'un llenguatge que apel·la a l'emoció.

Fragment 47: FERRÁN REQUEJO: “El 155 y la Ley de Seguridad Nacional son instrumentos que, efectivamente, tiene el Estado para seguir reprimiendo, digámoslo así, el problema. Pero con eso no se va a solucionar el tema” (Refuta parcialment hipòtesi 6).

La unitat semàntica 47 refuta parcialment la hipòtesi 6, ja que el testimoni critica l'actuació del Govern central. És a dir, Ferrán Requejo considera que l'Estat reprimeix i no troba una solució al problema, la qual cosa no reforça la seva posició sinó que la debilita. Tot i això, en no fer ús d'un llenguatge especialment emotiu no es considera que la hipòtesi hagi estat totalment refutada.

Fragment 48: CARLOS VIDAL: “No hay que tener tanto miedo al 155 porque no es verdad que sea una suspensión, al contrario. El 155 tiene un límite, que es el propio Estatuto de Autonomía de Cataluña. O sea, que el 155 no puede vulnerar lo que dice el Estatuto de Autonomía” (Confirma parcialment hipòtesi 6).

En aquesta intervenció de Carlos Vidal es defensa l'aplicació de l'article 155 de la Constitució Espanyola, segons el qual el Govern central pot adoptar les mesures necessàries per obligar a una Comunitat Autònoma al compliment de la Constitució i altres lleis previstes (Constitució Espanyola, de 29 de desembre de 1978). Aquesta visió favorable a l'article 155 reforça el posicionament del Govern espanyol que, prèvia aprovació al Senat, va procedir a la seva aplicació. En no fer ús d'un llenguatge emotiu, es considera que la hipòtesi 6 queda confirmada parcialment.

Fragment 49: “Rajoy exige la renuncia a la declaración de independencia y garantiza que hará lo mejor para España en el momento más oportuno” (Confirma hipòtesi 12).

Fragment 50: MARIANO RAJOY: “Que digan que no hay declaración unilateral de independencia e, insisto, que lo hagan a la mayor celeridad posible. Esa es la mejor solución, porque es la que nos vuelve a la normalidad” (Confirma hipòtesi 12).

Tant la veu en off (fragment 49) com la inclusió de les paraules de Mariano Rajoy (fragment 50), ens condueixen a pensar que en el reportatge es produeix una personalització del conflicte entre Catalunya i l'Estat Espanyol. Ho podem afirmar perquè la veu en off posa èmfasi en el fet que Mariano Rajoy ha demanat la renúncia a la declaració d'independència i, posteriorment, s'inclou el fragment de les declaracions en què el president del Govern espanyol fa aquesta petició. És una forma de posar èmfasi en les seves paraules i de representar-lo front l'audiència com un dels màxims exponents de l'unionisme. Per tant, els fragments 49 i 50 confirmen la hipòtesi 12.

Fragment 51: JOSÉ MARÍA GAY DE LIÉBANA: “Yo creo que, en este caso, si hay este enfrentamiento, si saco a este interlocutor y saco a este otro interlocutor, puedo buscar posibilidades de diálogo. Creo que hay que dialogar” (Refuta hipòtesi 4).

El fragment de les declaracions de José María Gay de Liébana refuta la hipòtesi 4, ja que hi ha una aparent neutralitat en la valoració d'aquest testimoni. Segons afirma l'entrevistat, si es vol trobar un consens s'ha de dialogar i per aconseguir un espai de diàleg cal canviar els interlocutors d'ambdues parts en conflicte. A través d'aquestes consideracions no es posiciona de part de cap dels dos blocs implicats en el conflicte. Així doncs, no es produeix una distorsió de la realitat a partir d'un testimoni poc imparcial perquè Gay de Liébana apel·la tant al bloc

independentista com a l'unionisme fent referència a la invalidesa dels actuals interlocutors d'ambdues parts.

Fragment 52: JOSÉ LUIS BONET: “Los lazos de tipo cultural, de tipo histórico, de tipo económico, de tipo social, de tipo personal, son tan estrechos que, es que somos los mismos ¿no? Y, por lo tanto, que cada uno tiene su carácter diferencial, de acuerdo, como lo tienen otras Comunidades en España, pero eso no quiere decir que no seamos los mismos y, por lo tanto, yo creo que esos lazos existen, son absolutamente entrañables y no se pueden cortar” (Confirma hipòtesi 6).

En el fragment 52 es fa referència als vincles existents entre Catalunya i la resta de l'Estat espanyol que, segons afirma José Luis Bonet, no es poden trencar. La inclusió en el reportatge d'aquesta consideració de l'entrevistat és una crida a la unitat a través d'un llenguatge que apel·la a l'emoció, ja que fa referència a uns “lazos absolutamente entrañables” que uneixen ambdós pobles. Cal tenir en compte que aquest èmfasi en els vincles existents entre Catalunya i Espanya reforça el posicionament del Govern espanyol, que aposta clarament per la unitat del país. Així doncs, queda ratificada la hipòtesi 6.

Fragment 53: “Cortar o desatar, el dilema del nudo gordiano. El nudo catalán se ha intrincado como nunca estas últimas semanas. Es responsabilidad de todos desatarlo con diálogo y concordia y evitar un brusco desenlace que a nadie beneficia” (Refuta hipòtesi 7).

El reportatge finalitza apel·lant a la responsabilitat de totes les parts implicades en el conflicte per tal de fer front a la complexa situació a través del “diàleg” i la “concòrdia”. L'ús d'aquestes paraules, que interpel·len a unionistes i independentistes, condueix a pensar que en el programa Informe Semanal no s'empra un lèxic que genera una càrrega negativa sobre els autodeterministes. Així doncs, queda refutada la hipòtesi 7.

Inclusió d'imatges de personalitats conegudes no vinculades directament a la política (Refuta parcialment hipòtesi 12).

En el sumari del reportatge “El nudo catalán” s'inclouen imatges del jugador del Futbol Club Barcelona, Gerard Piqué, acudint a votar el dia 1 d'octubre de 2017. Tot i que és una persona coneguda a nivell social que ha manifestat en nombroses ocasions el seu punt de vista sobre el conflicte català, mostrant-se favorable a la celebració d'un referèndum, cal destacar que no és una personalitat política i que la seva opinió en el marc del conflicte no té una especial transcendència. Així doncs, es tracta d'unes imatges que contribueixen a que es produeixi una personalització del conflicte, centrant-lo en figures mediàtiques que no tenen una relació directa amb la política. Per tant, queda parcialment refutada la hipòtesi 12 perquè la

personalització del conflicte no es produeix a partir de les persones citades en la hipòtesi. Tot i això, no es refuta totalment perquè s'observa una tendència a la personalització.

En el sumari s'inclouen diverses imatges que perjudiquen a l'independentisme, mentre que s'atorga poc pes a la violència policial (Confirma parcialment hipòtesis 4 i 9).

En el sumari del reportatge "El nudo catalán" es resumeixen a nivell visual els fets més transcendents que van tenir lloc en el marc de la celebració del referèndum a Catalunya. Algunes imatges són protagonitzades per l'independentisme, ja resultin perjudicials o beneficioses pels seus interessos, mentre que altres tenen a veure amb el sector unionista.

Així doncs, es mostren gravacions de les persones que custodiaven els col·legis electorals aplaudint als Mossos d'Esquadra i d'altres que mentre feien onejar estelades tallaven carreteres provocant cues de notable consideració. També hi consten imatges en què es fa fora d'una localitat a la Guàrdia Civil i es trenca mobiliari d'un centre educatiu, així com vídeos en què es corrobora que les votacions en alguns punts de Catalunya es van dur a terme sense cap mena de control. D'altra banda, s'inclouen gravacions de les càrregues policials, d'una manifestació en defensa de la unitat del país i de cartells on hi apareixen els noms d'empreses que es poden veure perjudicades per la situació d'inestabilitat derivada del conflicte.

Cal destacar que gran part de les imatges que s'inclouen en el sumari perjudiquen l'independentisme. Això es pot corroborar observant que només en una ocasió apareix una gravació en què es veu com agents de la Policia Nacional fan ús de la força contra els ciutadans, tot i que la violència policial va ser un dels fets més rellevants de la jornada i es va produir en diversos indrets de Catalunya. A més, se li atorga la mateixa importància a aquest fet que a una persona que fa caure una reixa amb un cop de peu. Així doncs, la hipòtesi 4 queda parcialment confirmada, ja que es distorsiona la realitat.

Les imatges seleccionades per ser incloses en el sumari propicien que l'independentisme sigui qualificat de conflictiu. Això s'explica per la gran importància que s'atorga a imatges com la d'una persona tirant mobiliari des de l'interior d'un centre educatiu, d'una altra fent caure una reixa a cops de peu o d'un grup de gent que talla una carretera. En el sumari, aquests actes puntuals s'equiparen en termes de rellevància a les càrregues policials que van provocar nombrosos ferits i que es van produir arreu de Catalunya. Per tant, es representa l'independentisme com el bloc conflictiu, la qual cosa confirma la hipòtesi 9. Tot i això, no queda totalment corroborada perquè no es mostra aquest sector com a minoritari.

Obertura del programa amb el discurs del rei Felip VI (Confirma hipòtesis 2 i 12).

En el monogràfic es dóna una importància notable a les paraules de Felip VI posteriors a la celebració de l'1 d'octubre. El programa s'inicia amb un fragment del seu discurs, que s'emet

abans de la intervenció del propi presentador per exposar el tema que s'abordarà en el reportatge. Aquesta consideració confirma la hipòtesi 12. És a dir, es produeix la personalització d'una de les parts que intervenen en el conflicte, ja que el monarca es converteix en el principal exponent de l'unionisme.

D'altra banda, tal com observem en el fragment 1, el rei utilitza un argumentari molt proper al de l'unionisme. A més, entre els elements que Felip VI té al seu voltant durant el discurs hi destaca un símbol tan important per la unitat del país com és la bandera espanyola, així com una fotografia de Carles III. Cal destacar que, durant el seu regnat, el fill de Felip V va promoure l'ús del castellà en perjudici de la llengua catalana. Tant en el discurs com a través dels elements decoratius, el monarca es posiciona a favor dels partidaris de la unitat del país. Per tant, la rellevància que s'atorga al missatge de Felip VI beneficia al bloc unionista, la qual cosa ens permet afirmar que el programa Informe Semanal té una certa afinitat amb aquest sector. Per aquest motiu, la hipòtesi 2 es confirma.

S'alternen imatges de manifestacions independentistes i unionistes (Refuta hipòtesi 4 i refuta hipòtesi 10).

El fet que en el reportatge s'incloguin vídeos de manifestacions unionistes però també independentistes ens permet afirmar que no hi ha una distorsió de la realitat derivada de la inclusió d'imatges poc imparcials. A més, les característiques de les imatges escollides són similars, de manera que es pot observar clarament que les mobilitzacions organitzades per ambdues parts són multitudinàries. Per tant, la hipòtesi 4 queda refutada. Tot i això, és destacable afirmar que el so que acompanya a aquestes imatges permet distingir clarament algunes proclames, com "Que viva España" o "Cataluña es España", quan es tracta de manifestacions unionistes. Per contra, no es distingeix a nivell sonor cap tipus de reivindicació mentre es mostren les mobilitzacions independentistes.

D'altra banda, si prenem en consideració el fragment del reportatge en què es fa referència a les relacions entre Catalunya i Espanya, observem com s'alternen imatges de diverses manifestacions i no es dona una connotació negativa als actes organitzats per cap de les dues parts implicades en el conflicte. Per tant, es refuta la hipòtesi 10, que contempla la possibilitat que determinats actes cívics i pacífics siguin presentats com a tumultuosos.

Els testimonis que s'inclouen en el programa defensen majoritàriament la unitat d'Espanya (Confirma hipòtesis 2 i 8 i confirma parcialment hipòtesi 4).

En el reportatge "El nudo catalán" hi intervenen fins a set testimonis, sis dels quals es posicionen a favor de la unitat del país. La única excepció al pensament majoritari és Ferrán Requejo, Catedràtic de Ciència Política de la Universitat Pompeu Fabra. Al llarg d'aquest

monogràfic de més de mitja hora de durada, tan sols hi apareixen cinc fragments de les declaracions de l'únic partidari de la independència de Catalunya que hi intervé, la qual cosa confirma que existeix un desequilibri en l'elecció dels testimonis i que majoritàriament es dona veu a una de les parts mentre que l'altra té una representació secundària. La mencionada manca de proporcionalitat condueix a una distorsió de la realitat que envolta el conflicte.

A més, en el transcurs del reportatge s'inclouen fragments de discursos del rei Felip VI i del president del Govern espanyol, Mariano Rajoy. Cal tenir en compte que tots dos defensen la unitat del país, com també ho fa Alfonso Guerra. Les declaracions del socialista es produeixen en un programa de l'emissora Onda Cero, de les quals es fa ressò el reportatge de Televisió Espanyola. Així doncs, la visió que s'ofereix majoritàriament a "El nudo catalán" és favorable a la unitat del país, de manera la hipòtesi 8 es compleix i la 4 queda corroborada parcialment. Aquestes consideracions ens porten a interpretar que el programa es mostra en desacord amb els defensors de la independència i, en conseqüència, la hipòtesi 2 també queda confirmada.

4.4. EL FACTOR 155

4.4.1. Fitxa tècnica

- **Títol:** El factor 155
- **Data d'emissió:** 28 d'octubre de 2017
- **Canal d'emissió:** Televisió Espanyola (La 1)
- **Un reportatge de:** Luis Martínez Daza i Esteban Gómez
- **Imatge i so:** Fernando Rodríguez Cano, Antonio Garrido, Fernando Pérez i Santiago Aguilar
- **Muntatge:** Sonia García, Montse Luna i Fuencisla Ruiz
- **Música:** José Luis Ayuso i Yann Díez Doizy

4.4.2. Síntesi

El reportatge “El factor 155” es va emetre el 28 d'octubre de 2017 i gira entorn a l'aplicació de l'article 155 de la Constitució Espanyola a Catalunya, que es va materialitzar al·legant la necessitat de donar una resposta a la declaració unilateral d'independència que va tenir lloc dies abans al Parlament. Aquest reportatge es dedica a analitzar el procediment que ha permès la seva aplicació, així com les mesures concretes que es contemplen i les repercussions que aquestes poden tenir pel conjunt dels catalans. A més, es dona a conèixer el posicionament dels principals partits polítics a nivell estatal respecte a aquesta qüestió i, en concret, destaca la participació en el reportatge del Ministre de Justícia, Rafael Catalá.

4.4.3. Anàlisi

Fragment 1: “Semana vertiginosa entorno a los movimientos del separatismo y el procedimiento de tramitación en el Senado del artículo 155 para restablecer la legalidad en Cataluña” (Confirma hipòtesis 3 i 5 i confirma parcialment hipòtesi 6).

Fragment 2: “El artículo 155 de la Constitución está en marcha para responder a la declaración unilateral e ilegal de independencia de los separatistas catalanes. Su aplicación se realiza con el respaldo del PSOE y Ciudadanos tras su aprobación en el Senado, este viernes, y el posterior Consejo de Ministro extraordinario” (Confirma hipòtesis 3 i 5 i confirma parcialment hipòtesi 6).

Els fragments 1 i 2 corroboren la hipòtesi 5. En la primera unitat semàntica el presentador afirma que s'ha de restablir la legalitat, de manera que de forma implícita apunta que a Catalunya no s'està respectant la llei. D'altra banda, no es fa referència a la possible legitimitat del referèndum o de la proclamació d'independència sorgida arran del resultat d'aquest. Així doncs, el Govern català es mostra disposat a declarar la independència perquè se sent

legitimats pel resultat del referèndum de l'1 d'octubre, però des del programa Informe Semanal es transmet a l'audiència que es tracta d'un fet contrari a la llei. Pel que fa al segon fragment, es posa èmfasi en la unilateralitat i la il·legalitat de la declaració d'independència sense plantejar-ne la possible legitimitat, la qual cosa ens porta a considerar que la condició d'acció democràtica es fa dependre només de la legalitat.

Per altra part, les mateixes unitats semàntiques confirmen parcialment la hipòtesi 6, ja que el presentador del programa i la veu en off conclouen que l'aplicació de l'article 155 es produeix com a conseqüència de les accions independentistes qualificades d'il·legals. Així es reforça i justifica el posicionament del Govern de Rajoy, que pren la decisió de dur al Senat la votació d'un article de la Constitució que només s'aplica de forma excepcional. A més, en el segon fragment es fomenta una visió favorable a l'actuació del Govern central explicitant el suport d'altres forces polítiques que es troben fora de l'executiu espanyol (PSOE i Ciudadanos) i sense mencionar aquelles que estan en contra de l'aplicació de l'article 155 de la Constitució. Cal destacar que el recolzament del PSOE i Ciudadanos també es visibilitza a través d'imatges, ja que es mostren les encaixades de mans entre els líders d'aquests partits i Mariano Rajoy. Tot i això, la sisena hipòtesi no queda totalment corroborada perquè no s'empra un llenguatge emotiu.

A partir de les unitats semàntiques 1 i 2, la hipòtesi 3 queda parcialment confirmada perquè es trasllada a l'espectador una visió favorable a l'article 155, aplicat a instàncies del Govern central. Aquest plantejament en positiu de l'aplicació de diverses mesures excepcionals s'observa a través d'afirmacions com "la tramitación en el Senado del artículo 155 (se produce) para restablecer la legalidad en Cataluña" o "el artículo 155 de la Constitución está en marcha para responder a la declaración unilateral e ilegal de independencia de los separatistas catalanes". És a dir, en tots dos casos les actuacions del Govern espanyol es plantegen com una conseqüència de les accions impulsades pels partidaris de la independència, que es reitera que se situen fora de la legalitat. Així doncs, en el reportatge "El factor 155" se situa al bloc independentista en l'origen de l'aplicació de l'article 155 i, per tant, es representa com el causant d'un episodi important del conflicte. Cal tenir en compte que en els fragments 1 i 2 no s'evidencia de forma explícita ni implícita que hi hagi una o més víctimes del conflicte, de manera que la hipòtesi no es pot ratificar totalment.

Fragment 3: "El artículo 155 tiene por objeto devolver la legalidad constitucional y estatutaria a Cataluña, tras ser aprobada en el Parlamento catalán la independencia en votación secreta y con la ausencia de la oposición" (Confirma hipòtesis 2, 5 i 7 i confirma parcialment hipòtesi 3).

En el fragment s'explica que l'aprovació de la independència al Parlament de Catalunya és una il·legalitat, ja que s'afirma que l'article 155 es va aprovar per aconseguir un retorn a la legalitat després que es dugués a terme la votació a la cambra catalana. Aquesta consideració genera una càrrega negativa sobre els autodeterministes, ja que se situa la seva iniciativa fora del marc legal vigent. El mateix succeeix en el cas de l'afirmació "en votación secreta". D'una banda, el fet d'especificar que la votació sobre la independència es va fer de forma secreta implica subratllar la manca de transparència del procediment. Així doncs, es trasllada a l'espectador la idea que els partits independentistes no van propiciar que hi hagués una votació on hi constessin els noms dels diputats que es mostraven a favor de la independència, la qual cosa els permetia evitar a nivell personal les conseqüències legals que se'n poguessin derivar. En definitiva, el fet de posar èmfasi en la manca de transparència de la votació resta legitimitat a la proclamació d'independència. D'aquesta manera, la hipòtesi 7 queda ratificada. A més, el reiterat ús d'arguments basats en la legalitat per fer referència a la inviabilitat de les accions independentistes ens condueix a concloure que en el present reportatge allò il·legal no es considera democràtic. Per tant, es fa dependre la condició d'acció democràtica de la legalitat, mentre que s'obvien els arguments vinculats a la legitimitat. Així doncs, la hipòtesi 5 també es confirma.

D'altra banda, a partir de l'afirmació citada s'entén que l'independentisme és el causant d'una part important del conflicte perquè va sotmetre a debat i votació al Parlament la declaració d'independència. Per contra, es dóna una visió positiva de les iniciatives i accions promogudes per les forces de l'oposició al Parlament i pel propi Govern espanyol, ja que les primeres s'absenten en una votació que el programa qualifica d'il·legal i l'executiu espanyol tramita l'aplicació de l'article 155. Cal destacar que, com s'ha especificat en fragments analitzats anteriorment, Informe Semanal presenta l'aplicació d'aquest article de la Constitució com una forma d'afavorir el retorn de Catalunya al marc legal vigent. Així doncs, a l'unionisme se li atribueix en certa manera un paper de restitució de l'ordre Constitucional, encara que no es planteja aquest sector com a víctima del conflicte. Per tant, la hipòtesi 3 queda parcialment corroborada, tenint en compte que no s'assenyala de forma explícita ni implícita una víctima. Les consideracions exposades ens condueixen a ratificar la hipòtesi 2, ja que Informe Semanal defensa el posicionament del sector unionista mentre planteja en negatiu les iniciatives del Parlament de Catalunya, que actualment compta amb una majoria de diputats independentistes.

Fragment 4: RAFAEL CATALÁ: "Convocar elecciones, tras la destitución del Gobierno. Nosotros pensamos que es la manera más rápida, más inmediata, de volver a la normalidad"

democràtica, que se vuelva a constituir un nuevo Parlamento de Cataluña y también, como consecuencia de la convocatoria de elecciones, lógicamente queda disuelto y pasa a funcionar en la comisión de la Diputación Permanente y habrá un nuevo Parlamento y habrá un nuevo Gobierno, por lo tanto, se volverá a la normalidad democrática en el tiempo que se establece en la Ley del sistema electoral, que son 54 días, desde el día de la convocatoria” (Confirma hipòtesis 5 i 8 i confirma parcialment hipòtesi 4).

La unitat semàntica 4 és un fragment de l’entrevista al Ministre de Justícia, Rafael Catalá. La participació d’aquest testimoni en el programa confirma la hipòtesi 8, ja que es tracta del punt de vista d’algú que forma part del Govern espanyol i que defensa la decisió d’aquest executiu pel que fa a la dissolució del Parlament de Catalunya i la convocatòria d’eleccions. Tenint en compte que no s’aporta un testimoni d’una rellevància similar que defensi les tesis de l’altra part en conflicte, es posa de manifest un cert desequilibri que implica que la qüestió no s’abordi de forma imparcial. El mateix argument ens condueix a confirmar parcialment la hipòtesi 4, ja que la seva visió parcial del conflicte té com a conseqüència una distorsió de la realitat.

A més, Rafael Catalá fa referència en dues ocasions a un “retorn a la normalitat democràtica”. Així doncs, a través de les declaracions del Ministre es dona a entendre que la celebració d’un referèndum i la proclamació de la independència no són situacions normals en un sistema democràtic. Per tant, no es valora la possible legitimitat d’ambdues accions, de manera que es confirma la hipòtesi 5.

Fragment 5: “Puigdemont ha encabezado el golpe institucional separatista tras renunciar a la legalidad, pese a los requerimientos del Gobierno. Tampoco aceptó la invitación del Senado para exponer sus alegaciones. Este jueves, Puigdemont trasladaba al Parlament la responsabilidad de una declaración ilegal de independencia y descartaba la oportunidad de elecciones. Según se ha publicado, Puigdemont condicionó la convocatoria de elecciones a cambio de no aplicar el 155, inmunidad para él y libertad para los presidentes de ANC y Òmnium, Jordi Sánchez y Jordi Cuixart, en prisión preventiva por sedición” (Confirma hipòtesis 5 i 7).

El fragment 5 corrobora la hipòtesi 7 perquè es fa ús d’expressions com “golpe institucional separatista” i “declaración ilegal de independencia”. Ambdues generen una càrrega negativa als líders independentistes i a les seves decisions, ja que parlar d’un cop institucional implica fer-se amb el control de les institucions vulnerant la legitimitat d’aquestes i qualificar d’il·legal la declaració d’independència condueix a l’espectador a entendre que s’estan fent trontollar

les bases de la democràcia. Aquesta darrera consideració es recolza en el fet que anteriorment s'ha vinculat la condició d'acció democràtica a la legalitat.

Hi ha un altre aspecte que contribueix a confirmar la hipòtesi 7 i té a veure amb el fet que del fragment anteriorment reproduït se'n desprèn la idea que Puigdemont no ha volgut assumir la responsabilitat de les seves accions i ha traslladat al Parlament el pes d'una decisió tan important com és la de formalitzar una declaració d'independència. A més, s'especifica que una de les condicions que va posar sobre la taula a l'hora de prendre una decisió sobre la convocatòria d'eleccions va ser la d'aconseguir la seva impunitat. Per tant, se sobreentén que Puigdemont fa dependre les decisions que afecten al conjunt dels catalans de la seva situació personal. L'exposició d'aquestes consideracions genera una càrrega negativa a un dels principals líders de l'independentisme, l'ex-president de la Generalitat de Catalunya.

En el mateix fragment s'explica que Carles Puigdemont ha abandonat el camí de la legalitat. Així doncs, la hipòtesi 5 es confirma tenint en compte que no es contempla una possible legitimitat de la declaració d'independència, sinó que es posa èmfasi en els aspectes legals que giren entorn a aquesta. Així doncs, la condició d'acció democràtica es fa dependre només de la legalitat, mentre que es deixa de banda la consideració d'allò que és legítim.

Fragment 6: RAFAEL CATALÁ: “El poder judicial en España es un poder independiente. Nadie le puede decir a un juez o un fiscal lo que tiene que hacer, aunque en algún momento alguien ha dicho: pues, si ponen en libertad a no sé quién, podemos resolver los conflictos. Mire, es que a los jueces, a los fiscales, nadie les dice lo que tienen que hacer” (Confirma hipòtesis 2 i 8 i confirma parcialment hipòtesi 4).

L'argument que el Ministre de Justícia utilitza en el fragment 6 té a veure amb l'existència d'una separació rígida del poder judicial i l'executiu a l'Estat espanyol, una tesi que habitualment defensen els partidaris de la unitat del país. Per contra, des de l'independentisme s'afirma constantment que a Espanya la separació de poders és qüestionable o, fins i tot, inexistent. Així doncs, Rafael Catalá s'alinea amb les tesis de l'unionisme, de manera que la inclusió d'aquesta part de l'entrevista en el programa ens permet concloure que la hipòtesi 2 és certa.

D'altra banda, cal tenir en compte que es tracta d'un testimoni escollit de forma poc imparcial, ja que forma part de l'executiu espanyol. Per aquest motiu, les seves consideracions condueixen a l'espectador a tenir una visió distorsionada de la realitat. És a dir, no es tracta d'un testimoni que aporti un punt de vista objectiu sobre la qüestió, sinó que representa els interessos del Govern espanyol en el conflicte amb Catalunya. A més, les seves valoracions respecte la independència del poder judicial no se sustenten amb arguments sòlids, sinó que

es tracta d'una mera opinió. Totes aquestes consideracions confirmen parcialment la hipòtesi 4. A més, tal com s'ha exposat anteriorment, el fet que s'inclogui en el reportatge el testimoni d'un membre de l'executiu espanyol i no s'entrevisti a un representant del Govern català ens condueix a corroborar la hipòtesi 8, ja que s'evidencia una manca de proporcionalitat i imparcialitat a l'hora d'abordar el conflicte.

Fragment 7: “Tras la ceremonia de la incertidumbre y de la confusión vivida el jueves, el viernes, mientras el Senado debatía el artículo 155, en el Parlament se escenificaba el golpe a la legalidad, votando una declaración de independencia” (Confirma parcialment hipòtesi 6 i confirma hipòtesi 7).

El fragment 7 corrobora parcialment la hipòtesi 6, tenint en compte que es reforça la posició del Govern central sense fer ús d'un llenguatge especialment emotiu. És a dir, es contraposa l'actuació del Parlament de Catalunya, on es produeix la votació sobre la declaració d'independència, al debat sobre l'aplicació de l'article 155 de la Constitució Espanyola al Senat. El primer esdeveniment es considera un cop a la legalitat i se'n mostra una visió contrària, mentre que el segon es presenta com una resposta a la declaració d'independència i se'n fa un plantejament en positiu. Per aquest motiu, aquesta part del reportatge reforça el posicionament i les accions del Govern central, tenint en compte que és l'executiu qui porta al Senat la votació sobre l'article 155.

Per altra part, el fragment anteriorment citat confirma la hipòtesi 7, ja que es fa referència al ple celebrat per declarar la independència com a “ceremonia de la incertidumbre y de la confusión”. D'aquesta manera, es posa en dubte el caràcter formal del ple i es resta legitimitat a les decisions que es prenen en l'arc parlamentari català, que actualment compta amb una majoria independentista. A més, en el mateix fragment es parla d'un “golpe a la legalidad” per referir-se a la votació que es va dur a terme per decidir sobre la declaració d'independència. Així, es reforça el posicionament que el programa ha adoptat al llarg del reportatge, basat en catalogar la declaració d'independència d'acció contrària al marc legal vigent. La connotació negativa de les expressions citades recau directament sobre les accions impulsades per les forces independentistes, de manera que el seu ús genera una càrrega negativa als autodeterministes. Així doncs, la hipòtesis 7 queda ratificada.

Fragment 8: PEDRO SÁNCHEZ: “No hay ninguna bandera de izquierdas entre las filas secesionistas; sólo hay egoísmo, fractura y unilateralidad. La izquierda está con la Constitución, en su defensa y en su reforma, y con el autogobierno de Cataluña que hay que reconstruir, por medio de los mecanismos e instrumentos que reconoce nuestra

Constitución” (Confirma parcialment hipòtesi 4, confirma hipòtesis 5, 7 i 8 i refuta parcialment hipòtesi 12).

Fragment 9: PABLO IGLESIAS: “Los partidos políticos que hoy han hecho una declaración unilateral de independencia en el Parlament de Cataluña, obtuvieron algo menos del 48% de los votos en las elecciones de hace dos años. Ese resultado les daba derecho a gobernar en Cataluña, pero no les daba ningún derecho a proclamar la independencia” (Confirma parcialment hipòtesi 4, confirma hipòtesi 8 i refuta parcialment hipòtesi 12).

Fragment 10: ALBERT RIVERA: “Hoy, lo que se ha producido en el Parlament de Cataluña es, en definitiva, una rebelión. Y una rebelión es un delito, no es un gesto heroico, es un gesto cobarde. Es un gesto que esconde, además, detrás de una votación ilegítima donde 70 personas pretenden romper España” (Confirma parcialment hipòtesi 4, confirma hipòtesis 7 i 8 i refuta parcialment hipòtesi 12).

La inclusió en el reportatge de les declaracions de Pedro Sánchez, Pablo Iglesias i Albert Rivera ens permet concloure que els entrevistats que apareixen en el programa són poc imparcials, ja que tots ells es mostren favorables a la unitat del país tot i tenir posicionaments diferents a l'hora d'abordar el conflicte. Per contra, no s'ofereix el punt de vista dels diferents líders independentistes, sinó que la seva versió es limita a alguns fragments de declaracions de Carles Puigdemont o d'intervencions de Carme Forcadell en un ple celebrat al Parlament. D'aquesta manera, s'evidencia una manca d'equilibri i proporcionalitat que corrobora parcialment la quarta hipòtesi i també confirma la vuitena. Així doncs, la manca d'imparcialitat en l'elecció de les opinions que s'inclouen en el programa condueix a una representació distorsionada de la realitat i, al mateix temps, implica que majoritàriament es doni veu a una de les dues parts implicades en el conflicte.

D'altra banda, l'ús d'aquestes declaracions dels líders del PSOE, Podemos i Ciudadanos ens condueix a refutar parcialment la hipòtesi 12. Això s'explica perquè s'hi plantejava la possibilitat que en el programa Informe Semanal es produís una personalització d'ambdues parts en conflicte. Tot i que és cert que aquesta tendència continua sent evident, en aquest cas es produeix una diversificació de les principals cares visibles dels partidaris de la unitat del país, que van més enllà de les figures de Felip VI i Mariano Rajoy. Per tant, són més els actors que representen l'unionisme en el marc del conflicte amb Catalunya.

També cal destacar que tant les declaracions de Pedro Sánchez com les d'Albert Rivera generen una càrrega negativa a l'independentisme. El primer afirma que no hi ha forces polítiques independentistes que es puguin considerar d'esquerreres i les cataloga com a egoistes i partidàries de la fractura i la unilateralitat. Aquestes consideracions en negatiu poden perjudicar als partits independentistes i als seus líders a l'hora de conformar l'opinió pública.

Pel que fa al líder de Ciudadanos, afavoreix els punts de vista contraris a l'independentisme imputant el delictes de rebel·lió als diputats que van votar a favor de la independència de Catalunya, tot i que fins al moment els fets no havien tingut un recorregut per la via judicial. A més, els qualifica de covards. Per tant, els fragments 8 i 10 confirmen la hipòtesi 7.

La unitat semàntica 8 corrobora també la hipòtesi 5, ja que Pedro Sánchez es refereix en el seu discurs a la reconstrucció de l'autogovern de Catalunya dins del marc constitucional. Aquesta especificació porta implícit el missatge que els líders independentistes no han respectat la legalitat. A més, Sánchez deixa de banda la possible legitimitat de les accions que els independentistes han tirat endavant des del Parlament de Catalunya. Així doncs, el líder socialista fa dependre la condició d'acció democràtica només de la legalitat.

Fragment 11: “El Tribunal Constitucional debe decidir, la próxima semana, sobre la petición de nulidad de las decisiones ilegales del Parlamento catalán” (Confirma hipòtesis 5 i 7).

En el fragment 11 la veu en off empra el terme “decisiones ilegales” per referir-se a propostes votades al Parlament de Catalunya. El fet de qualificar d'il·legals les decisions del Parlament abans que la justícia s'hagi pronunciat fermament respecte la seva nul·litat genera una càrrega negativa als partits que tenen representació a la cambra catalana i han votat a favor d'aquestes iniciatives. Per tant, la hipòtesi 7 queda confirmada. Aquesta mateixa expressió planteja el debat sobre la legalitat o il·legalitat de les decisions preses en l'hemicicle del Parlament, mentre es deixa de banda la possible legitimitat d'aquestes. Així doncs, la condició d'acció democràtica es fa dependre de la legalitat més que de la legitimitat, la qual cosa corrobora la hipòtesi 5.

Fragment 12: RAFAEL CATALÁ: “Los procesos judiciales seguirán adelante y con toda seguridad se dictará una sentencia que atenderá a las circunstancias de cada caso después de un proceso, como digo, con todas las garantías” (Confirma parcialment hipòtesis 4 i 6 i confirma hipòtesi 8).

La inclusió d'aquestes declaracions de Rafael Catalá, actual Ministre de Justícia, permet corroborar la hipòtesi 8 i parcialment la hipòtesi 4. Cal tenir en compte que incorporar en el reportatge el testimoni d'un membre del Govern, sense oferir un punt de vista que representi l'altra part en conflicte i que es pugui considerar de rellevància similar, implica una distorsió de la realitat. Així doncs, la qüestió s'aborda des d'una perspectiva poc proporcional i equitativa. En aquest sentit, en el reportatge d'Informe Semanal es dóna una visibilitat especial a l'unionisme, mentre que l'opinió dels partidaris de la independència no es veu reflectida.

D'altra banda, Catalá especifica que el procés judicial seguirà el seu curs amb totes les garanties, la qual cosa reforça les tesis del Govern de Mariano Rajoy. Habitualment, l'executiu

espanyol posa èmfasi en la rigidesa de la separació de poders existent a l'Estat espanyol. Es pot dir que el Ministre recolza aquest argument i, per tant, reforça el posicionament del Govern al qual representa. Així doncs, la hipòtesi 6 es considera parcialment certa, tenint en compte que no es fa ús d'un llenguatge emotiu.

Fragment 13: “La Unión Europea, encabezada por Alemania y Francia, EEUU, el Reino Unido y el resto de la Comunidad internacional rechaza la DUI y respaldan al Gobierno de España” (Confirma parcialment hipòtesis 4 i 6).

El fragment 13 confirma parcialment la hipòtesi 4 perquè s'afirma que la Comunitat Internacional recolza al Govern espanyol. Tot i que és cert que, generalment, el punt de vista dels països anteriorment citats va ser contrari a la declaració unilateral d'independència, pràcticament cap d'aquests va recolzar de forma explícita a l'executiu de Mariano Rajoy. És a dir, gran part de les potències internacionals es van limitar a apel·lar al diàleg entre ambdós governs i a recordar que es tractava d'una qüestió interna que havia de resoldre Espanya. Per tant, d'aquest fragment se'n desprèn l'existència d'un recolzament rotund a les accions del Govern espanyol, la qual cosa no s'ajusta rigorosament a la realitat.

D'altra banda, aquesta afirmació corrobora parcialment la hipòtesi 6. En aquest cas, no s'empra un llenguatge especialment emotiu. Tot i això, el contingut que s'exposa en el fragment citat reforça les tesis del Govern central perquè es dona a entendre que té molta més força a nivell internacional que l'independentisme.

Fragment 14: FRANCESC DE CARRERAS: “No se entendería por muchos españoles, entre ellos muchos catalanes, y después, no se entendería en el exterior, que están viendo la situación en Cataluña como algo absolutamente anormal en la Unión Europea, que es la parte de un territorio de un Estado que forma parte de esta unión, no sometida al Estado de Derecho” (Confirma parcialment hipòtesi 4).

El testimoni de Francesc de Carreras condueix a una distorsió de la realitat perquè és poc imparcial, ja que s'alinea clarament amb les tesis unionistes. A més, les valoracions que exposa no se sustenten amb un argumentari sòlid. De fet, el Catedràtic de Dret Constitucional apunta que a nivell europeu no es considera normal que una part d'un territori de la Unió Europea no estigui sotmesa a l'Estat de Dret. Es tracta d'una consideració la certesa de la qual no es pot comprovar, de manera que s'entén que la hipòtesi 4 queda parcialment ratificada.

Fragment 15: SANTIAGO MUÑOZ MACHADO: “El artículo 155 está redactado en unos términos muy amplios. Permite que se adopte cualquier medida, que se instruya a las autoridades regionales, que se les dé instrucciones o que se adopten medidas. En el

concepto medidas, que es el que se utiliza, cabe cualquier determinación y cualquier tipo de actuación” (Refuta hipòtesi 4).

La inclusió del testimoni del Catedràtic de Dret Administratiu refuta la hipòtesi 4 perquè es tracta d'una intervenció imparcial i objectiva, que no beneficia ni perjudica a cap de les dues parts en conflicte. És a dir, el fragment 15 clarifica les mesures que contempla l'article 155 de la Constitució espanyola sense fer-ne una valoració personal.

Fragment 16: FRANCESC DE CARRERAS: “Ante una subversión interna, una trama conspirativa, como se ha visto en la última semana que había en Cataluña, dispuesta a todo, al margen de la legalidad, yo creo que, seguramente, no se podía hacer otro tipo de intervención, de otro tipo, si se quería alcanzar los fines de restablecer el Estado de Derecho, conforme a la Constitución y a las leyes en Cataluña, que es el objetivo de la aplicación del 155” (Confirma parcialment hipòtesis 3 i 4 i confirma hipòtesi 7).

En aquest fragment, Francesc de Carreras presenta l'independentisme com el causant del conflicte qualificant les seves accions de “trama conspirativa” i de “subversió interna”, a més d'afirmar que les seves iniciatives se situen al marge de la legalitat. La primera expressió fa referència a l'acte de conspirar que, en aquest cas, s'entén com l'intent d'arravatar el poder a l'Estat espanyol amb el propòsit de perjudicar-lo. D'altra banda, parlar de subversió implica que hi ha hagut una revolta, suposadament protagonitzada pels independentistes, amb la finalitat d'invertir el sistema establert. Aquest tipus de valoracions generen una càrrega negativa als partidaris de la independència de Catalunya. Així doncs, es corrobora la hipòtesi 7, mentre que la tercera queda parcialment confirmada perquè no s'explicita que l'Estat espanyol sigui la víctima de la situació conflictiva. Tot i això, s'assenyala clarament l'origen de l'aplicació de l'article 155, afirmant que l'independentisme ha encapçalat una “subversió interna” i una “trama conspirativa”.

A partir de les consideracions anteriorment exposades, la quarta hipòtesi queda parcialment ratificada perquè es tracta d'un testimoni poc imparcial, l'opinió del qual propicia que es produeixi una distorsió de la realitat. A més, cal destacar que no intervenen en el programa altres testimonis que repliquin l'opinió de Francesc de Carreras respecte l'article 155 de la Constitució.

Fragment 17: SANTIAGO MUÑOZ MACHADO: “Las medidas que ha adoptado el Gobierno parten de la existencia de una infracción grave de la Constitución y de todo el ordenamiento, todo el sistema constitucional y jurídico y eso ya ha ocurrido y eso no es convalidable por unas elecciones” (Confirma parcialment hipòtesi 3).

A partir del fragment de l'entrevista a Santiago Muñoz Machado se sobreentén que l'independentisme és el causant de l'episodi del conflicte que s'aborda en aquest reportatge, ja que fa referència a una infracció greu derivada de l'incompliment de la Constitució. A més, considera que les mesures adoptades per part de l'executiu central són una resposta a l'actuació dels partits independentistes a Catalunya. Per tant, es presenta a una de les parts com a causant del conflicte, tot i que no s'especifica si hi ha alguna víctima derivada d'aquest, de manera que la hipòtesi 3 queda parcialment corroborada.

Fragment 18: “La aplicación del 155, argumenta el Gobierno, no suspende la autonomía de Cataluña ni recorta su autogobierno. Si anula las estructuras paralelas del independentismo. El 155 tiene por objetivo volver a la normalidad y dar voz a los catalanes en las urnas de forma legal. Favorecer la convivencia de todos los ciudadanos y asegurar la recuperación económica tras la salida de Cataluña de 2000 empresas” (Confirma parcialment hipòtesis 4 i 6 i confirma hipòtesi 5).

La hipòtesi 4 queda parcialment corroborada a partir del fragment 18, ja que es planteja l'article 155 com una mesura necessària que no perjudica l'autogovern de Catalunya sinó que pretén retornar a aquest territori a la normalitat. Es tracta d'un argument exposat a partir de fonts provinents del Govern central, de manera que no és imparcial i condueix a una distorsió de la realitat. És a dir, es planteja l'article 155 com una mesura positiva i necessària en un moment en què encara no s'havien pogut constatar les decisions que prendria el Govern de Rajoy en el marc de la seva aplicació. Es tracta, doncs, d'unes valoracions exposades sense una base sòlida i que reforcen el posicionament de l'executiu espanyol. Així mateix, queda ratificada també la hipòtesi 6. No es confirma totalment perquè no es produeix un ús del llenguatge que apel·li a l'emoció de l'espectador.

D'altra banda, en el fragment 18 es fa referència de forma implícita al referèndum de l'1 d'octubre perquè s'afirma que en virtut de l'article 155 es podrà donar veu als catalans en les urnes de forma legal. Així doncs, se sobreentén que la consulta de l'octubre de 2017 es considera il·legal i en cap cas s'al·ludeix a aquesta en termes de legitimitat democràtica. Per tant, la hipòtesi 5 també queda confirmada.

Fragment 19: RAFAEL CATALÁ: “Nunca nos hemos planteado la suspensión de la autonomía. Yo sé que a veces, cuando hablamos del 155 es la suspensión de la autonomía. No, no es así. El 155 es la adopción de medidas para garantizar que se cumple la ley en Cataluña. Algo tan básico y elemental como que los derechos de todos están garantizados, que las minorías no se imponen sobre las mayorías. Eso es lo que significa el 155 de la Constitución. Nosotros

hemos hecho, creo yo, un ejercicio de prudencia, de proporcionalidad, de moderación” (Confirma parcialment hipòtesis 4 i 6 i confirma hipòtesi 8).

Aquest fragment de l'entrevista al Ministre de Justícia reforça el posicionament del Govern de Mariano Rajoy, ja que elogia l'aplicació de l'article 155 impulsada pel seu Govern i, al mateix temps, afirma que des de l'executiu han estat prudents i han actuat amb proporcionalitat i moderació. Per aquest motiu, la hipòtesi 6 queda parcialment corroborada, considerant que no es fa ús d'un llenguatge emotiu.

D'altra banda, tal com s'ha exposat anteriorment, la seva intervenció en el reportatge implica una distorsió de la realitat relacionada amb el conflicte perquè se n'ofereix una visió parcial, clarament vinculada al punt de vista del Govern central. Per aquest motiu, la hipòtesi 4 queda parcialment corroborada. A més, es confirma la hipòtesi 8 perquè s'evidencia una manca de proporcionalitat degut a que no s'aporta un testimoni que pugui defensar les tesis de l'independentisme i que, al seu torn, formi part del Govern de la Generalitat.

Fragment 20: “Los separatistas festejaron en la Plaza San Jaume una independencia sin validez. Sus dirigentes representan en votos a dos millones de los más de siete millones de habitantes de Cataluña” (Confirma hipòtesi 7 i confirma parcialment hipòtesis 4 i 9).

El fragment 20 corrobora la hipòtesi 7 perquè es posa èmfasi en la manca de validesa de la declaració d'independència, de manera que es ridiculitza a les persones que van sortir al carrer a celebrar-ho. D'aquesta manera, es trasllada als espectadors la idea que les persones partidàries de la independència viuen alienes a la realitat social i política, la qual cosa genera una càrrega negativa a aquest sector.

Per altra part, la hipòtesi 9 queda parcialment confirmada perquè es representa l'independentisme com la part minoritària del conflicte, apuntant que els seus líders representen a menys de la meitat dels habitants de Catalunya. Per tant, es posa èmfasi en l'existència d'una majoria social favorable a la unitat del país. Tot i això, cal tenir en compte que no es planteja l'independentisme com un moviment conflictiu.

També cal destacar que en aquest fragment s'especifica que els líders independentistes representen a dos milions de persones dels més de set milions d'habitants de Catalunya, però cal tenir en compte que només 5 milions i mig tenen dret a vot. Aquestes dades es presenten de forma distorsionada, la qual cosa afecta a la percepció que tenen els espectadors de la realitat. Per aquest motiu, la hipòtesi 4 queda parcialment ratificada.

Fragment 21: “El 21 de diciembre todos podrán votar, de forma legal, en Cataluña” (Confirma hipòtesi 7).

En el fragment 21 s'especifica que tothom podrà votar de forma legal a Catalunya, de manera que se sobreentén que en algun moment s'hi ha votat de forma il·legal i s'ha exclòs de la votació a una part de la població. Així doncs, es fa referència de forma implícita a la consulta del 9 de novembre de l'any 2014 i al referèndum de l'1 d'octubre de 2017. Aquesta afirmació genera una càrrega negativa a la part en conflicte que ha organitzat aquests processos participatius, de manera que es confirma la hipòtesi 7.

Inclusió de fragments de declaracions de Mariano Rajoy, Carles Puigdemont i Carme Forcadell (Confirma hipòtesi 12 i refuta hipòtesi 8).

La utilització en el reportatge de fragments en què els líders d'ambdues parts en conflicte exposen el posicionament dels respectius governs o institucions permet corroborar la hipòtesi 12. Ho podem observar a través dels següents exemples:

- **MARIANO RAJOY:** “Cese del presidente de la Generalitat de Cataluña. Cese del vicepresidente de la Generalitat de Cataluña y del resto de “consellers” del Gobierno autonómico. Extinción de las delegaciones en el extranjero, las conocidas como Embajadas, excepto Bruselas. Así mismo, se cesa al secretario general del Departamento de Interior y al director general de la Policía autonómica. He disuelto el Parlamento de Cataluña y el próximo 21 de diciembre se celebraran elecciones autonómicas en esa Comunidad Autónoma”.
- **CARME FORCADELL:** “I declarem que Catalunya esdevé un Estat independent en forma de república”.
- **CARLES PUIGDEMONT:** “La millor manera per defensar les conquestes assolides fins avui és l'oposició democràtica a l'aplicació de l'article 155 que és la consumació d'una agressió premeditada a la voluntat dels catalans que de manera molt majoritària i al llarg de molts anys ens hem sentit nació d'Europa”.

Cadascun d'ells és la principal figura visible de la institució que representa, de manera que es produeix una personalització d'aquesta. En conseqüència, la inclusió d'aquest tipus de declaracions en el reportatge fa que l'independentisme es personalitzi en Carme Forcadell i Carles Puigdemont, mentre que Mariano Rajoy esdevé el cap visible de l'unionisme.

D'altra banda, les declaracions citades anteriorment contradiuen la hipòtesi 8, ja que s'inclou el punt de vista de Mariano Rajoy però també fragments de les declaracions de Carles Puigdemont. Per aquest motiu, si es valora la imparcialitat i proporcionalitat des del punt de vista de la inclusió de declaracions institucionals, no hi ha una de les parts implicades en el conflicte que quedi relegada a un segon pla.

Ús d'imatges que il·lustren l'existència d'una majoria institucional favorable a la unitat d'Espanya i que recolza les mesures impulsades pel Govern espanyol (Confirma hipòtesi 2 i confirma parcialment hipòtesi 4).

En el reportatge titulat “El factor 155” es fa ús de diverses imatges que contribueixen a visibilitzar la fortalesa de l'unionisme a nivell estatal, especialment en el terreny institucional. És a dir, es deixa constància de la unitat de bona part del Senat mostrant el marcador de l'hemicicle posterior a la votació sobre l'article 155, on s'observa que hi va haver una clara majoria favorable a l'aplicació d'aquest. A més, s'emeten imatges en què es percep que bona part dels presents a la cambra territorial durant el discurs de Mariano Rajoy es van aixecar per tal d'aplaudir-lo i mostrar la seva conformitat amb les paraules del president del Govern espanyol. Ho podem corroborar observant les següents imatges:

La visibilitat que es dóna a la quasi unanimitat en les institucions espanyoles contrasta amb la manca d'imatges que evidencien l'existència d'una majoria independentista al Parlament de Catalunya. En aquest sentit, cal destacar que no s'exposen de forma explícita els resultats de votacions com la relativa a la declaració d'independència. Per aquest motiu, es considera que les imatges són poc imparcials i condueixen a una distorsió de la realitat que es viu a nivell institucional. Així doncs, la hipòtesi 4 queda parcialment corroborada. A més, la manca d'imparcialitat en l'elecció de les imatges ens porta a entendre la hipòtesis 2 com a certa, tenint en compte que evidencia que des del programa Informe Semanal es mostra un cert acord amb els partidaris de la unitat del país i, en concret, amb les accions promogudes pel Govern encapçalat per Mariano Rajoy.

Ús d'imatges que transmeten una visió d'aïllament de l'independentisme a nivell internacional i que reforcen el posicionament dels partidaris de la unitat d'Espanya (Confirma parcialment hipòtesis 4 i 6).

En el reportatge s'inclouen imatges de Mariano Rajoy conversant amb altres líders polítics, l'opinió dels quals té gran pes a nivell internacional. Podem veure un exemple en la següent fotografia, on hi apareix la cancellera Angela Merkel intercanviant unes paraules amb el president del Govern espanyol:

Aquest tipus d'imatges reforcen el posicionament del Govern del Partit Popular, ja que es mostren els vincles d'Espanya a nivell internacional i porten implícit l'aïllament de l'independentisme respecte les grans potències europees i mundials. Així doncs, la hipòtesi 6 queda parcialment confirmada perquè no s'empra un llenguatge que apel·la a l'emoció de l'espectador però s'afavoreixen les tesis del Govern espanyol a través de l'ús de determinades imatges. A més, aquestes són poc imparcials perquè es posa èmfasi en les aliances internacionals d'Espanya i, alhora, es perjudica l'opinió pública de l'independentisme. D'aquesta manera, es corrobora parcialment la hipòtesi 4.

4.5. POSVERDAD Y SEPARATISMO

4.5.1. Fitxa tècnica

- **Títol:** Posverdad y separatismo
- **Data d'emissió:** 28 d'octubre de 2017
- **Canal d'emissió:** Televisió Espanyola (La 1)
- **Un reportatge de:** Álvaro de Rojas i Javier Sánchez
- **Imatge i so:** Fernando Rodríguez Cano i Antonio Garrido
- **Muntatge:** Guillermo Buitrago i Quino Alonso
- **Música:** Bea Martín
- **Documentació:** Serveis Informatius de Televisió Espanyola

4.5.2. Síntesi

El reportatge “Posverdad y separatismo” es va emetre el dia 28 d'octubre de 2017 i se centra en exposar l'estratègia de comunicació que ha utilitzat l'independentisme per tal de donar a conèixer els seus objectius i les seves actuacions arreu del món. En aquest programa es fa referència a aspectes que permeten influir en l'opinió pública, com l'ús de recursos emotius i la construcció de falsedats. Així doncs, es tenen en compte els mitjans convencionals però també les noves formes de comunicació que han aparegut a partir del sorgiment d'Internet i les xarxes socials. Per abordar la qüestió, en el reportatge s'inclouen els testimonis de tres experts que analitzen el relat de l'independentisme en el marc del conflicte amb l'Estat espanyol.

4.5.3. Anàlisi

Fragment 1: “Posverdad y separatismo” (Confirma hipòtesi 7).

El títol del reportatge confirma la setena hipòtesi, que planteja la possibilitat que el lèxic emprat generi una càrrega negativa sobre els autodeterministes. El presentador defineix el concepte “posverdad” com a “mentira emotiva que, en términos políticos, trata de influir en la opinión pública, a menudo sin tener en cuenta la verdadera realidad. (...) Es, simple y llanamente, la utilización de la propaganda apelando a las emociones, lo que entra en colisión con la verdad objetiva”. En el títol s'associa la postveritat a l'independentisme, sense fer cap referència a l'unionisme. D'aquesta manera, se sobreentén que aquest concepte només és aplicable al primer bloc. A partir de la definició, exposada per Jenaro Castro, l'espectador ja percep una càrrega negativa en el terme que recau sobre els partidaris de la independència. En definitiva, unir els conceptes “posverdad” i “separatismo” implica traslladar a l'audiència el

missatge que l'independentisme utilitza les mentides i l'emotivitat per influir en l'opinió pública.

Fragment 2: MARÍA JOSÉ CANEL (Catedràtica de Comunicació Política per la UCM): “Aquí, quien gana la estrategia de la comunicación es la parte que logre ganar la estrategia de la definición del problema. Y, en este caso, muy diferente es que estemos ante un problema de represión a que estemos ante un problema de rebelión” (Refuta hipòtesi 3).

María José Canel no posa només el focus en la definició del problema que ha fet el bloc independentista, sinó que planteja que l'unionisme basa el seu relat en afirmar que existeix una causa del conflicte que és la rebel·lió. L'independentisme, en canvi, identifica la repressió com a principal problema. Tot i que Canel exposa que a l'hora de confrontar ambdues estratègies de comunicació existeixen moltes diferències derivades de la definició del problema, no apunta a un dels dos blocs com a víctima de la comunicació basada en l'emotivitat ni tampoc es fa referència a un únic origen d'aquest tipus de comunicació. Així doncs, a partir de la intervenció de la Catedràtica de Comunicació Política s'entén que tots dos sectors han definit el problema i, en base a aquest, han creat una estratègia de comunicació. Per tant, en aquest terreny no es presenta a una víctima i a un causant del conflicte, de manera que queda refutada la hipòtesi 3.

Fragment 3: “Las claves de la estrategia independentista se encuentran, según los expertos, en los principios básicos de la propaganda. Simplificación del mensaje, repetición e identificación del adversario” (Confirma hipòtesi 7).

En el tercer fragment s'afirma que l'estratègia independentista es basa en la propaganda i, per tant, es considera que s'utilitzen tècniques com la simplificació del missatge, la repetició i la identificació de l'adversari. Cal destacar que la utilització d'aquests mètodes condueix a una distorsió de la realitat, que allunya la informació de l'objectivitat. D'aquesta manera, es fomenta una imatge perjudicial per a l'independentisme, ja que la reflexió exposada genera una càrrega negativa sobre aquest bloc. En definitiva, queda confirmada la setena hipòtesi.

Fragment 4: ALEJANDRO PIZARROSO (Catedràtic d'Història de la Propaganda per la UCM): “El discurso es enormemente simplista, no es un discurso complejo, no habla del por qué ni de los para qué. Somos esto, nos oprimen, nos roban. La simplificación. Luego está la repetición, que eso sí que es muy goebbeliano” (Confirma hipòtesi 7).

El fet d'afirmar que l'independentisme emprava tècniques per influir en l'opinió pública similars a les que utilitzava Goebbels, Ministre de Propaganda durant el Tercer Reich, significa equiparar l'estratègia de comunicació de l'independentisme a la del nazisme. Així doncs,

Alejandro Pizarroso considera que els independentistes utilitzen la tècnica de la repetició com ho feien els nazis. Tenint en compte que el nazisme és una ideologia marcada pel fanatisme i que va derivar en un genocidi, el fet de posar-ho al mateix nivell que l'independentisme català perjudica l'opinió pública d'aquest. Per tant, el lèxic emprat genera una càrrega negativa a l'independentisme, de manera que la hipòtesi 7 queda corroborada.

Fragment 5: UBALDO CUESTA: “Si alguien empieza a hablar de que hay un grupo A y un grupo B, eso se potencia fácilmente, y surge el conflicto entre grupos. Determinados políticos están utilizando estos mecanismos para generar programas de comunicación, también programas de educación, que movilizan todas estas emociones y que, por lo tanto, funcionan, y funcionan muy bien” (Confirma parcialment hipòtesis 3 i 4).

En el fragment 5 s'exposa que alguns polítics plantegen una situació de confrontació entre dos grups que fa que es mobilitzin les emocions. A partir de les paraules del testimoni se sobreentén que pot tractar-se de líders polítics d'ambdós blocs, és a dir, no s'especifica si formen part del bloc unionista o independentista. Tot i això, el programa utilitza unes imatges per acompanyar aquest fragment de l'entrevista a Ubaldo Cuesta en què s'apunta clarament a l'independentisme com a causant d'aquesta divisió en grup A i grup B. Per exemple, s'hi poden veure cartells difosos pels partidaris de la independència, una paret de la Universitat Autònoma de Barcelona amb una pintada on es llegeix “Independència, socialisme i feminisme” i “Estudiant, aprenquem a ser lliures! 1-oct hem guanyat”. Així doncs, es produeix un ús de les imatges poc imparcial que deixa exempt de tota responsabilitat a l'unionisme, la qual cosa implica una distorsió de la realitat. Així doncs, la hipòtesi 4 queda parcialment ratificada.

A partir d'aquest ús de les imatges, s'assenyala l'independentisme com a causant de la divisió en dos grups que deriva en un conflicte. És a dir, en incloure imatges vinculades a l'independentisme i no mostrar situacions relacionades amb l'unionisme, se sobreentén que el bloc independentista ha generat la confrontació entre grups. Tot i això, en el fragment 5 no s'hi detecta de forma implícita ni explícita el plantejament d'un dels blocs com a víctima i, per tant, no es corrobora totalment la hipòtesi 3.

Fragment 6: “La estrategia secesionista, según el informe EnfoCATs hallado por la Guardia Civil, se basa en generar confrontación con el Estado, recabar apoyos políticos y buscar soporte internacional para obligar a un referéndum pactado, imposible con la ley actual, que lleve a la independencia. Un programa de propaganda masiva que busca infundir el separatismo a grupos no posicionados” (Confirma hipòtesis 3 i 7).

A diferencia del que s'observa en el fragment 5, en la unitat semàntica 6 s'apunta directament a l'independentisme com a causant del conflicte mediàtic perquè s'afirma que l'estratègia secessionista es basa en generar confrontació amb l'Estat. Per tant, se situa a l'independentisme en l'origen del conflicte, mentre que s'interpreta que l'Estat és la víctima d'aquesta estratègia perquè es veu involucrat en la situació de confrontació sense haver-la generat. Així doncs, la hipòtesi 3 queda confirmada.

A més, l'expressió "infundir el separatismo" genera una càrrega negativa sobre els autodeterministes perquè implica despertar la voluntat de separar-se d'Espanya als que no s'han definit en un dels dos blocs. A més, tal com s'ha exposat en reportatges anteriors, el concepte "separatisme" té una connotació més negativa que el terme "independentisme", ja que implica que hi ha una voluntat de trencar els vincles existents entre Catalunya i Espanya. Així doncs, la hipòtesi 7 es considera ratificada.

Fragment 7: ALEJANDRO PIZARROSO: "La idea-fuerza es la identidad, la lengua y la supuesta opresión, que yo no veo por ninguna parte" (Confirma parcialment hipòtesi 4).

En el fragment 7 el testimoni exposa la seva opinió sobre la suposada opressió, afirmant que no la veu enlloc. A més, no argumenta el motiu pel qual considera que no existeix una situació d'opressió. Per tant, es produeix una distorsió de la realitat derivada de la inclusió d'un testimoni poc imparcial i de l'exposició de valoracions sense una base sòlida. En definitiva, la hipòtesi 4 queda corroborada parcialment.

Fragment 8: "La veracidad pierde peso frente a la persuasión" (Confirma parcialment hipòtesi 4).

L'afirmació citada en el fragment 8 va acompanyada de la captura de pantalla d'un tuit on es fa referència a l'existència de vídeos que mostren la suposada repressió policial en el marc del referèndum de l'1 d'octubre. A continuació, veiem el mencionat tuit d'Albert Royo.

En mostrar aquest missatge mentre s'afirma que la persuasió pren més importància que la veracitat, s'està propiciant que l'espectador consideri que la repressió policial s'allunya del que és veraç i s'exposa com una simple forma d'influir en l'opinió pública. Així doncs, es produeix

una distorsió de la realitat a partir de la inclusió d'una imatge no imparcial, en la qual es dona a entendre que el bloc independentista utilitza la persuasió per ampliar la base del moviment. En definitiva, la hipòtesi 4 queda parcialment confirmada.

Fragment 9: ALEJANDRO PIZARROSO: “¿Lo compramos en el resto de España? No. ¿Lo compran en Cataluña? Algunos, sí. ¿En el extranjero? Ahí está la clave: la chica habla en inglés y entonces “Save Cataluña”. ¿Salvarla de qué?” (Confirma parcialment hipòtesi 4).

L'entrevistat qüestiona un dels missatges que s'exposa en el vídeo d'Òmnium Cultural. Pizarroso posa en dubte el “Save Catalonia”, dient: “¿Salvarla de qué?”. D'aquesta manera, es demostra que es tracta d'un testimoni poc imparcial, que s'alinea amb les tesis unionistes i es mostra crític amb el vídeo d'Òmnium, en el qual s'exposa l'argumentari sustentat per gran part dels partidaris de la independència. La inclusió en el reportatge del fragment 9 condueix a una visió parcial del conflicte que deriva en una distorsió de la realitat. Així doncs, la quarta hipòtesi queda parcialment corroborada.

Fragment 10: MARÍA JOSÉ CANEL: “Es un vídeo que se agarra a la estrategia del discurso del “nosotros y ellos”. Nosotros, los buenos, y ellos, con sus malas obras” (Confirma hipòtesi 3).

María José Canel considera que en el vídeo d'Òmnium Cultural s'utilitza una estratègia de confrontació que representa als independentistes com a “bons” i als partidaris de la unitat com a “dolents”. A través d'aquesta interpretació, s'afavoreix el plantejament que es basa en afirmar que l'independentisme és el causant del conflicte, ja que a través de la seva estratègia de comunicació propicia que hi hagi una situació de divisió entre els partidaris de la unitat i els que es mostren favorables a la separació entre Catalunya i la resta d'Espanya. Per contra, Canel mostra com a víctima del discurs de confrontació als unionistes, tenint en compte que se'ls considera els dolents, com s'observa a través de l'expressió “ellos, con sus malas obras”. Per tant, es ratifica la tercera hipòtesi.

Fragment 11: “Un vídeo viral, plagado del que se hizo en Ucrania en 2013, que pronto ha sido contestado en las redes por falta de veracidad” (Confirma parcialment hipòtesi 4 i confirma hipòtesi 7).

Les valoracions exposades per la veu en off generen una càrrega negativa sobre els promotors del vídeo, que són partidaris de la independència de Catalunya. Així doncs, s'exposa que es tracta d'un plagi d'un vídeo realitzat a Ucraïna sense concretar quines són les possibles similituds que presenten. A més, es fa referència a una suposada “falta de veracitat”, de manera que es trasllada a l'audiència el missatge que el vídeo es basa en l'exposició de fets i arguments que s'allunyen de la realitat. Per tant, el fet de ser crítics amb el vídeo promocional

i qualificar-lo de “plagi” i de “no veraç” genera una càrrega negativa a Òmnium Cultural i permet corroborar la hipòtesi 7.

Des del programa s’afirma que el contingut del vídeo no és veraç però no s’exposen quins són els motius que condueixen a aquesta consideració, més enllà del ressò que aquest ha tingut en les xarxes socials. En conseqüència, interpretem que en el reportatge es fan valoracions sense una base sòlida que condueixen a una distorsió de la realitat, de manera que la hipòtesi 4 queda parcialment ratificada.

Fragment 12: MARÍA JOSÉ CANEL: “No es comunicación política, sino que es propaganda, porque incluye la manipulación de realidades. El éxito de esta estrategia de comunicación depende de cuánto tarde en hablar la realidad de los hechos y de volverse contra la manipulación del escenario, contra un relato que se construyó sobre hechos falsos” (Confirma parcialment hipòtesi 4 i confirma hipòtesi 7).

María José Canel interpreta que l’estratègia comunicativa de l’independentisme es basa en manipular la realitat i, a més, considera que el seu relat es construeix en base a fets falsos. Així doncs, quan es parla de manipulació es fa referència a l’alteració de la realitat amb uns fins concrets i quan s’exposa que aquesta es construeix sobre fets falsos es dona a entendre que una part del relat no s’ajusta a la realitat. Per aquest motiu, el lèxic i les valoracions exposades generen una càrrega negativa sobre els partidaris de la independència, de manera que la hipòtesi 7 queda corroborada.

A més, el fet de qualificar de manipuladors als que utilitzen aquesta estratègia i explicar que es tracta d’un relat basat en fets falsos, sense argumentar-ho o sostenir-ho a través d’exemples, implica que s’estan exposant valoracions sense una base sòlida, que condueixen a una distorsió de la realitat. Per tant, la quarta hipòtesi queda parcialment confirmada.

Fragment 13: MARÍA JOSÉ CANEL: “Los medios van a hacer depender su relato de quién les financia, y no es extraño que haya medios financiados por la Generalitat que están en esa posible doble interpretación, poniendo el acento en el enfoque de que esto es un problema del Gobierno represor” (Confirma hipòtesi 2).

María José Canel afirma que els mitjans finançats per la Generalitat de Catalunya posen el focus del problema en l’existència d’un Govern repressor. D’aquesta manera, s’està considerant que els mitjans públics catalans són poc imparcials i que donen visibilitat al relat de l’independentisme. Aquest és un dels arguments que habitualment utilitzen els partits polítics partidaris de la unitat d’Espanya, que consideren que TV3 i Catalunya Ràdio són mitjans poc plurals i que ofereixen una visió parcial del conflicte amb l’Estat espanyol. Així doncs, des

del programa Informe Semanal es mostra un cert acord amb els partidaris de la unitat del país i es recolzen les tesis que aquests defensen.

Fragment 14: “Una estrategia basada en el victimismo que, según los expertos, cala en Cataluña y busca simpatías foráneas. El relato constitucionalista y de la legalidad, en cambio, es más difícil de vender” (Confirma hipòtesi 7).

En el fragment 14 s'exposa que l'estratègia de l'independentisme es basa en el victimisme, de manera que es genera una càrrega negativa sobre els autodeterministes perquè es considera que pretenen assolir els seus objectius assumint un paper de víctimes. A més, aquesta valoració fa que indirectament es pressuposi que identifiquen a la part contrària com a causant de la situació de conflicte. El paper que se'ls atorga als independentistes permet corroborar la hipòtesi 7.

Fragment 15: UBALDO CUESTA: “El Gobierno de Rajoy se está enfrentando con mucha serenidad a todo ese intento de provocar emociones. Es bien difícil conseguir mantener la calma, la firmeza y la serenidad frente a alguien que está intentando utilizar justo lo contrario, las emociones, para, de alguna manera, movilizar el inconsciente colectivo” (Confirma parcialment la hipòtesi 6).

Ubaldo Cuesta es mostra favorable a l'actuació del Govern de Mariano Rajoy destacant la serenitat, la fermesa i la calma amb les quals fa front a l'independentisme, tenint en compte que segons afirma el Catedràtic de Psicologia de la Comunicació aquest bloc utilitza les emocions per mobilitzar l'inconscient col·lectiu. Incloent en el reportatge un fragment en el qual s'elogia l'actitud de l'executiu espanyol a l'hora d'afrontar el conflicte català es reforça el seu posicionament i les seves actuacions. Tot i això, la hipòtesi 6 no es corrobora totalment perquè no s'utilitza un llenguatge especialment emotiu.

Fragment 16: “La psicología de la comunicación es clara: para entender correctamente un hecho y solucionar un problema, deben excluirse las emociones de la ecuación” (Confirma parcialment hipòtesi 3 i confirma hipòtesi 12).

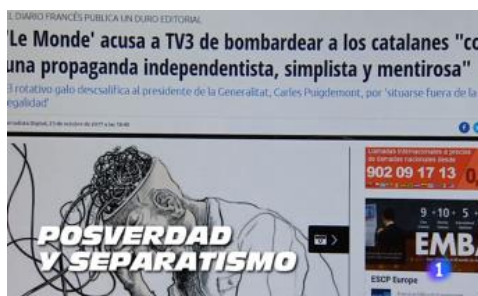
Mentre la veu en off fa aquesta reflexió, es mostren imatges d'Oriol Junqueras, Carles Puigdemont i Anna Gabriel. En el fragment s'exposa que per solucionar el problema s'han d'excloure les emocions, de manera que en oferir les imatges dels líders independentistes catalans se sobreentén que són ells els qui utilitzen l'emoció, tal com s'ha exposat també al llarg del reportatge. Així doncs, des del punt de vista de la psicologia de la comunicació se'ls assenyalava com a causants de la confrontació, ja que s'exposa que degut a l'ús que fan de l'emotivitat no es pot assolir una solució al problema. Per tant, la hipòtesi 3 queda parcialment

ratificada, tenint en compte que no s'assenyala implícita ni explícitament una víctima del conflicte en el fragment 16.

D'altra banda, es produeix una personalització del conflicte a partir de l'elecció de les imatges perquè s'il·lustra el sector independentista a través de les figures de Puigdemont i Junqueras, tal com es planteja en la dotzena hipòtesi. També s'hi distingeix a Anna Gabriel, una altra cara representativa de l'independentisme. D'aquesta manera, se'ls atorga la culpabilitat anteriorment exposada als líders de les principals forces partidàries de la independència. Així doncs, es confirma la hipòtesi 12.

El programa es fa ressò de titulars de diaris crítics amb l'independentisme (Confirma hipòtesi 2 i confirma parcialment hipòtesi 4).

A través de les imatges del sumari, Informe Semanal posa el focus en un titular del diari francès *Le Monde*, on s'acusa a TV3 de difondre propaganda independentista. Per tant, s'aporta una informació que perjudica a la televisió pública catalana, ja que es titlla el contingut que ofereix TV3 de propaganda simplista i mentidera. D'una banda, el fet de parlar de propaganda i no d'informació implica que hi ha una manca de rigor i professionalitat en el contingut polític de TV3. D'altra banda, considerar que es donen a conèixer mentides a l'audiència planteja dubtes sobre la credibilitat del mitjà. Ho comprovem a través de la imatge següent:

El fet d'utilitzar en el sumari del programa una imatge crítica amb la televisió pública catalana i l'independentisme, sense aportar cap informació relativa a l'ús dels mitjans públics per part del sector unionista, implica una distorsió de la realitat derivada de l'ús d'imatges poc imparcials. Així doncs, la hipòtesi 4 queda parcialment ratificada.

Cal destacar que en el sumari es presenten els temes que s'abordaran en el transcurs del reportatge, de manera que resulta força indicatiu el fet que es posi èmfasi en què la televisió pública catalana utilitza propaganda independentista i no es posi el focus en mitjans internacionals que han estat crítics amb la televisió pública espanyola. Si bé és cert que es tracta de la televisió que emet aquest reportatge i es complica que ofereixi un punt de vista

crític amb la pròpia actuació, tampoc es contraposa la informació exposada amb notícies de mitjans internacionals que mostren una perspectiva favorable al tractament que TV3 està donant a la informació política.

La manca d'imparcialitat anteriorment exposada ens condueix a pensar que existeix un cert acord del programa Informe Semanal amb els partidaris de la unitat del país, ja que només es proporciona informació que resulta perjudicial pel sector independentista i aquesta s'inclou en el sumari del programa. Per tant, es corrobora també la segona hipòtesi.

Altres imatges que contenen missatges similars, especialment crítics amb l'estratègia comunicativa de l'independentisme, acompanyen la informació exposada per la veu en off dins del propi reportatge. Per exemple:

En un editorial, el diari francès *Le Monde* es mostra crític amb les forces independentistes exposant en el titular que a Catalunya s'està imposant la política dels pitjors, fent referència al sector partidari de la independència que està al capdavant de la Generalitat. A més, el subtítol dóna una perspectiva poc favorable de Puigdemont, tenint en compte que s'exposa que l'ex-president de la Generalitat confia en la radicalització d'una part de l'opinió pública i es genera així una càrrega negativa sobre la seva figura. En definitiva, la inclusió d'aquest titular mostra que el programa és crític amb l'independentisme, de manera que es visibilitza un cert acord amb l'altra part que es troba involucrada en el conflicte. Per tant, es ratifica la hipòtesi 2.

Pel que fa a la imatge de la dreta, Informe Semanal es fa ressò del titular d'una notícia publicada per un mitjà espanyol, en el qual s'explica que la Generalitat va dissenyar un pla d'agitació per fer front a l'Estat. En fer referència a una estratègia basada en l'agitació es perjudica l'opinió pública de l'independentisme, de manera que s'entreuu un punt de vista desfavorable del programa vers aquest bloc. Per contra, no es mostren titulars que propiciïn que l'espectador sigui crític amb l'estratègia comunicativa del sector unionista, de manera que de nou es confirma la segona hipòtesi.

Aquestes no són les úniques imatges en les quals s'evidencia una visió contrària del programa respecte l'independentisme, que es tradueix en l'exposició d'un punt de vista favorable al bloc unionista. Ho podem observar a partir de l'article que es plasma a continuació:

Les independentistes vendent de l'illusion

M. Rajoy est-il à la hauteur, suffisamment « créatif », intelligemment « politique » ? Le référendum organisé par M. Puigdemont était illégal, contraire à la constitution de 1978 – massivement approuvée par les Catalans. A peine 40 % des électeurs ont voté. Le résultat est peu fiable – un 90 % de oui dont la seule ampleur interroge. Que faire de l'expression de ce micronationalisme ultra porté par des gens qui dénoncent par ailleurs les dangers du nationalisme ?

M. Puigdemont convoquera sans doute le Parlement régional au moment de la réunion du Sénat à Madrid. Il répliquera vraisemblablement au vote de l'article 155 en proclamant l'indépendance. C'est la stratégie de la tension. On peut avoir la plus grande sympathie pour les aspirations des Catalans à une autonomie plus aboutie. On peut dénoncer l'attentisme buté de Madrid depuis 2010. On ne peut pas ne pas relever que M. Puigdemont a bien peu de respect pour la démocratie.

En incloure un titular on s'affirma que els independentistes venen il·lusió es posa en dubte la veracitat del seu relat, la qual cosa implica restar-los credibilitat. Així doncs, Informe Semanal es mostra de nou crític amb els partidaris de la independència, de manera que queda palesa la seva proximitat respecte el sector unionista. Per tant, la hipòtesi 2 queda corroborada. A més, s'inclouen notícies relatives al referèndum de l'1 d'octubre de 2017, com la següent:

El titular és “Una ficción mucho más efectiva”. Amb aquestes paraules i les imatges que acompanyen el text, on s’hi distingeixen diverses persones ferides en els enfrontaments entre la policia i la societat civil, es posa en dubte l’exposició dels fets que va plantejar l’independentisme després de l’1 d’octubre. Aquesta es basava en denunciar la manca de proporcionalitat de l’actuació policial. Així doncs, es qualifiquen de “ficció” les conseqüències de la violència exercida per la policia i se’ls resta transcendència. D’aquesta manera, es dona visibilitat al posicionament del bloc unionista en aquesta qüestió i s’entén que la segona hipòtesi es corrobora. Per tant, el programa mostra el seu acord amb els partidaris de la unitat del país.

A continuació, es mostra un diari imprès on es llegeix amb claredat el següent titular: “Puigdemont intoxicó acusando a Rajoy de haber aplicado el estado de emergencia”.

Incloure aquesta imatge en el reportatge suposa donar credibilitat al fet que el líder català “intoxica” a l’opinió pública atribuint a Mariano Rajoy la responsabilitat d’una decisió presa arran de les accions impulsades pels independentistes. Així doncs, a través del titular es genera una càrrega negativa a Puigdemont i s’exposa que Rajoy actua com a resposta a les decisions del independentistes, de manera que queda exempt de la responsabilitat de les seves decisions. Aquesta consideració ens condueix a pensar que la segona hipòtesi queda ratificada perquè es culpabilitza a l’independentisme de l’aplicació de l’estat d’emergència. Així doncs, en certa manera el programa es mostra favorable a l’argumentari unionista.

Per últim, en el reportatge “Posverdad y separatismo” s’inclouen imatges d’una notícia de La Vanguardia on s’explica que un prestigiós diari nord-americà, com és *The Wall Street Journal*, ataca a Carles Puigdemont. Ho podem veure a continuació:

El fet de posar èmfasi en aquesta notícia implica fer-se ressò de les crítiques que l’independentisme rep a nivell internacional. Per contra, no es mostren els elogis o punts de vista favorables a aquest bloc. Així doncs, la hipòtesi 2 queda confirmada, tenint en compte que la inclusió d’aquesta notícia recolza les tesis dels partidaris de la unitat d’Espanya. Cal destacar que aquests últims sovint afirmen que l’independentisme es troba aïllat internacionalment.

Després d’observar els diversos titulars de mitjans nacionals i internacionals que s’inclouen en el reportatge, corroborem que tots són crítics amb el bloc independentista. És a dir, cap de les imatges es fa ressò de punts de vista contraris als partidaris de la unitat d’Espanya ni tampoc de les perspectives de mitjans més afins a l’independentisme català. Per aquest motiu, es considera que les imatges són poc imparcials, la qual cosa dóna lloc a una distorsió de la realitat. Així doncs, la hipòtesi 4 queda parcialment ratificada.

Mentre la veu en off explica que en el reportatge es parlarà de la postveritat, es mostren imatges vinculades a l’independentisme (Confirma hipòtesi 7).

El programa gira entorn a la postveritat i s’enfoca únicament des d’un punt de vista crític amb l’independentisme. Aquest fet s’observa des de l’inici del reportatge, quan es presenta el

tema, ja que l'explicació s'acompanya d'imatges de manifestacions independentistes, cartells que demanen el vot favorable a l'Estatut d'Autonomia i diverses persones escoltant a Puigdemont a través d'una pantalla. També es mostra una fotografia del perfil de Twitter d'Albert Royo on es defineix com a Secretari general del Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya, així com una pàgina web on s'hi recullen diversos vídeos de violència policial. Per tant, en tot moment s'exclou del reportatge l'anàlisi de l'estratègia comunicativa dels partidaris de la unitat d'Espanya.

En emetre les imatges vinculades a l'independentisme mentre es fa referència a la postveritat, es propicia que la informació que es trasllada a nivell visual sigui considerada una realitat deliberadament manipulada pel bloc independentista. Així doncs, s'associa l'independentisme al concepte de postveritat, definida per la veu en off com a "informació no basada en fets objectius, que apel·la a les emocions". La definició citada té una càrrega negativa que recau sobre el bloc independentista, ja que es pressuposa que la informació ha de fugir de tota emotivitat per tal de ser rigorosa. Per contra, la postveritat no es relaciona amb l'unionisme, de manera que se sobreentén que aquest sector no utilitza l'emotivitat com a recurs per arribar a l'opinió pública. Així doncs, la hipòtesi 7 queda confirmada.

S'inclouen en el programa les entrevistes a tres experts en l'àmbit de la comunicació i la propaganda i tots ells coincideixen en què l'independentisme ha creat una ficció (Confirma parcialment hipòtesi 4 i confirma hipòtesis 2 i 8).

Els tres experts entrevistats en el marc del reportatge es mostren crítics amb l'estratègia comunicativa dels partidaris de la independència i posen èmfasi especialment en l'ús que aquest bloc fa de l'emotivitat a l'hora de traslladar missatges a l'opinió pública. Cap d'ells relaciona la postveritat amb l'unionisme ni aborda en positiu aquesta mateixa qüestió quan es vincula amb el bloc independentista. La consideració exposada ens condueix a pensar que tots tres testimonis són contraris a l'independentisme català, de manera que l'anàlisi que fan de la comunicació resulta poc imparcial i implica una distorsió de la realitat. Així doncs, es corrobora parcialment la quarta hipòtesi.

La manca d'imparcialitat dels testimonis es plasma en fragments com els següents:

- **ALEJANDRO PIZARROSO (Catedràtic d'Història de la Propaganda per la UCM):** "Lo que es, es una cosa y lo que parece, es otra. ¿Qué es lo que cuenta, por lo menos socialmente hablando? Lo que parece, no lo que es". Pizarroso fa referència de forma implícita a l'independentisme, dient que el que comunica és allò que sembla que és però no la realitat. Per tant, considera que el bloc independentista dona a conèixer a l'opinió pública una ficció. Així doncs, es mostra crític amb aquest sector.

- **MARÍA JOSÉ CANEL (Catedràtica de Comunicació Política per la UCM): “El Gobierno de la Generalitat lo ha hecho desde hace tiempo, lleva con este relato de “España nos roba”, que lo ha pasado más a “España nos oprime”.** María José Canel es refereix explícitament al Govern de la Generalitat i exposa que ha creat un relat basat en afirmar que “España nos roba” i “España nos oprime”. La Catedràtica de Comunicació Política dóna a entendre que es tracta més d’un relat que ha creat l’independentisme que d’una realitat en si mateixa. És a dir, no dóna veracitat als missatges que trasllada el Govern català, sinó que els considera únicament part d’una estratègia de comunicació. Per aquest motiu, s’entén que l’entrevistada no està d’acord amb les consideracions que habitualment exposa l’independentisme.
- **UBALDO CUESTA (Catedràtic de Psicologia de la Comunicació): “El Gobierno de Rajoy se está enfrentando con mucha serenidad a todo ese intento de provocar emociones. Es bien difícil conseguir mantener la calma, la firmeza y la serenidad frente a alguien que está intentando utilizar justo lo contrario, las emociones, para, de alguna manera, movilizar el inconsciente colectivo”.** Ubaldo Cuesta elogia el Govern de Mariano Rajoy afirmant que s’ha enfrontat amb fermesa a l’independentisme. En posar èmfasi en la serenitat del Govern espanyol a l’hora de fer front al conflicte i puntualitzar que l’independentisme té la voluntat de mobilitzar l’inconscient a través de les emocions, el Catedràtic de Psicologia es mostra favorable a l’actuació i el posicionament del sector unionista i contrari a l’independentisme. Així doncs, es considera un testimoni poc imparcial.

La inclusió d’aquests tres testimonis en el reportatge ens indica que s’aborda la qüestió de la postveritat des d’un punt de vista poc imparcial i gens proporcional. Així doncs, només es dóna veu a experts crítics amb l’estratègia de comunicació de l’independentisme i no hi apareix ningú que destaquí punts positius d’aquesta. Per tant, la hipòtesi 8 queda confirmada. En aquest sentit, també es corrobora la segona hipòtesi, ja que el fet de ser crítics amb l’independentisme ens condueix a pensar que el programa es mostra afí a l’unionisme.

S’utilitzen en el reportatge titulars de diaris i missatges a través de xarxes socials en els quals s’exposa que el bloc independentista manipula imatges i relats (Confirma parcialment hipòtesi 4).

En el transcurs del reportatge s’inclouen diverses imatges que condueixen a pensar que l’independentisme manipula a nivell visual i també a través dels missatges. Observem els exemples més significatius a continuació:

En aquest cas, es mostren captures de pantalla de dos tuits. En el primer, la imatge que correspon a una confrontació entre la Guàrdia Civil i diversos ciutadans el dia 1 d'octubre no està manipulada. En canvi, en el segon cas s'ha afegit digitalment una estelada, de manera que s'atribueix la distorsió de la realitat al sector independentista.

També s'inclouen informacions dels mitjans OKDiario i Periodista Digital, que mostren dues imatges on hi apareix suposadament la mateixa senyora. A l'esquerra, es veu com es fotografia amb Arnaldo Otegi. A la dreta, s'observa com va ser traslladada bruscament per la policia durant la jornada del referèndum de l'1 d'octubre. D'aquesta manera, s'exposa que una persona que el bloc independentista planteja com a víctima de la violència policial, mostra la seva proximitat amb Arnaldo Otegi, al qual en el propi titular del diari qualifiquen de "terrorista". A partir de la inclusió d'aquests missatges es trasllada a l'audiència que l'independentisme construeix relats que distorsionen la realitat.

El programa també es fa ressò d'un titular del diari *La Razón* on s'afirma que "El soberanismo difunde en Twitter imágenes falsas de agresiones policiales". En el reportatge no s'amplia la informació exposada en el titular, així que l'espectador no pot valorar la veracitat o falsedat

d'aquesta. A més, es dona visibilitat a una altra informació a partir del titular següent: "El secesionismo difundió imágenes de heridos de otros eventos de hace 5 años". D'aquesta manera, es plantegen dubtes sobre la veracitat de les imatges que presenten l'independentisme com a víctima de la violència policial. Així doncs, la inclusió dels titulars exposats contribueix a representar el bloc independentista com a manipulador.

Un cop analitzades les quatre imatges, ratifiquem que són poc imparcials perquè només es denuncien casos de manipulació que afecten a l'independentisme i es deixen de banda les notícies que apunten a l'existència d'informacions falses o distorsionades que provenen de partidaris de la unitat d'Espanya. En aquest sentit, cal tenir present que la manipulació informativa s'ha donat en ambdós blocs, especialment a través de les xarxes socials. Per altra part, en el reportatge "Posverdad y separatismo" no s'aporten arguments que confirmen la veracitat d'allò que s'exposa en les imatges i els titulars anteriorment comentats. Aquests dos aspectes condueixen a una distorsió de la realitat, de manera que es confirma parcialment la hipòtesi 4.

S'inclou un fragment d'un vídeo on un usuari de les xarxes socials afirma que Catalunya és part de la Unió Europea perquè forma part del territori espanyol (Confirma hipòtesis 2 i 8).

Un jove contesta a través de les xarxes socials a un vídeo de denuncia de la situació que es viu a Catalunya realitzat per Òmnium Cultural. El noi exposa la següent consideració: "Cataluña es parte de la Unión Europea porque Cataluña, Barcelona y todo eso es parte de España" i el programa se'n fa ressò. D'aquesta manera, es posa èmfasi en la necessitat que Catalunya pertanyi a Espanya perquè la pertinença a aquest país és el que permet al territori català ser part de la UE. Així doncs, en el reportatge s'inclou el vídeo d'una persona anònima que ofereix un argument perquè Espanya es mantingui unida. Per aquest motiu, s'observa una certa preferència del programa pels arguments que defensen els partidaris de la unitat del país, la qual cosa corrobora la segona hipòtesi.

D'altra banda, no s'aborda la qüestió des d'un punt de vista imparcial i proporcional perquè únicament es dona veu a un usuari de les xarxes socials crític amb el vídeo d'Òmnium cultural i, per extensió, amb els arguments que ofereixen els independentistes. Cal destacar que no es tracta d'una autoritat o d'un expert en l'anàlisi de la comunicació. Tampoc és una persona que tingui una especial rellevància en el marc del conflicte, de manera que la inclusió del seu testimoni és totalment arbitrària. Per contra, no es mostren els punts de vista d'usuaris de les xarxes socials que defensen el posicionament dels partidaris de la independència i, en concret, el contingut del vídeo d'Òmnium Cultural. En definitiva, la hipòtesi 8 queda ratificada.

5. RESULTATS GLOBALS

HIPÒTESI 1: La matriu ideològica del programa Informe Semanal és nacionalista espanyola.

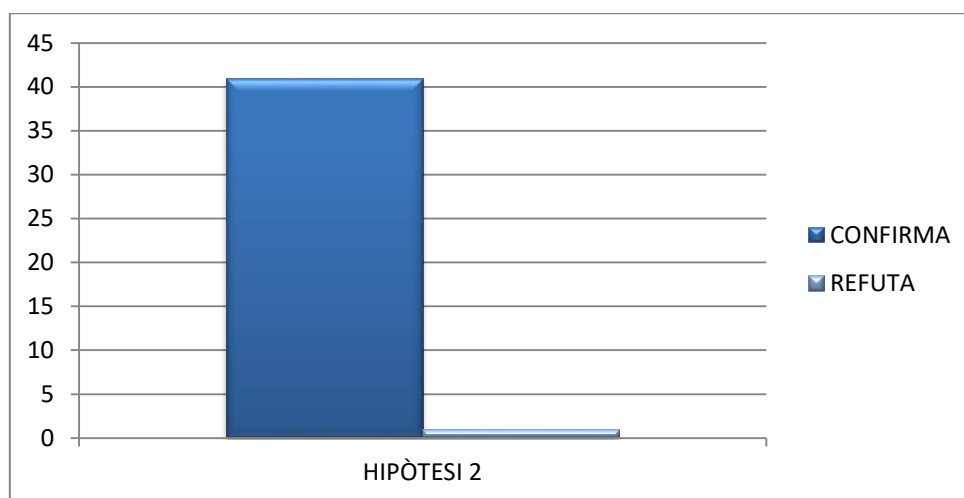
Es tracta de la hipòtesi principal, la qual es confirma a partir de la ratificació d'alguns dels altres plantejaments.

- La **segona hipòtesi** permet corroborar que la matriu ideològica del programa és nacionalista espanyola perquè la seva confirmació evidencia l'existència d'un cert acord del programa amb els defensors de la unitat territorial d'Espanya.
- La **tercera hipòtesi** ratifica que Informe Semanal fa recaure la responsabilitat del conflicte en l'independentisme, considerant-lo l'origen de la situació. Per contra, el mateix programa situa l'unionisme com a víctima d'alguns episodis del conflicte. Per aquest motiu, s'entén que la línia ideològica del programa s'allunya de l'independentisme i s'aproxima als defensors de la unitat del país.
- La ratificació de la **quarta hipòtesi** suposa confirmar que la matriu ideològica d'Informe Semanal és nacionalista espanyola perquè evidencia que es produeix una distorsió de la realitat, que generalment ve donada per la inclusió de testimonis parcials que s'han manifestat contraris a les tesis independentistes i d'imatges que afavoreixen als partidaris de la unitat del país.
- La confirmació de la **cinquena hipòtesi** ens condueix a pensar que el programa posa èmfasi en els aspectes legals que envolten el conflicte, la qual cosa perjudica l'independentisme perquè algunes de les accions impulsades des d'aquest sector no s'ajusten al marc legal vigent. En canvi, les mateixes accions es podrien valorar des del punt de vista de la legitimitat, en la qual es recolza l'independentisme a l'hora d'argumentar les seves decisions. Així doncs, el fet que el programa posi el focus sobre aquells aspectes que més perjudiquen l'independentisme i afavoreixen els arguments unionistes, ens permet concloure que la matriu ideològica és nacionalista espanyola.
- La ratificació de la **sisena hipòtesi** confirma que des d'Informe Semanal es reforça el posicionament del Govern central, que és partidari de mantenir el país unit. Per aquest motiu, s'entén que la matriu és nacionalista espanyola.
- La **setena hipòtesi** evidencia que la ideologia predominant en el programa és nacionalista espanyola perquè la càrrega negativa a partir del lèxic i de les valoracions exposades recau sobre els autodeterministes i no sobre els partidaris de mantenir l'actual organització territorial a l'Estat espanyol.

- La confirmació de la **vuitena hipòtesi** també ens condueix a ratificar que la matriu ideològica és nacionalista espanyola perquè es dóna major visibilitat als partidaris de la unitat d'Espanya i el bloc que queda relegat a un segon pla és l'independentista.
- La **novena hipòtesi** confirma la primera perquè des del programa es perjudica al bloc independentista presentant-lo com a minoritari i conflictiu, mentre que es representa l'unionisme com a sector majoritari a nivell social.
- La **desena hipòtesi** ratifica que la matriu ideològica s'inclina cap al nacionalisme espanyol, ja que els actes que són presentats com a tumultuosos són organitzats pel bloc independentista. Per contra, no es parla de possibles incidents en esdeveniments organitzats per l'unionisme i, per tant, no se'ls qualifica de tumultuosos.
- En confirmar la **hipòtesi 11**, entenem que la matriu del programa és nacionalista espanyola perquè la diversitat d'opinions pel que fa al sentiment de pertinença, que segons es planteja en la hipòtesi deriva en una situació de fractura i inseguretat, prové de l'auge de l'independentisme. És a dir, el fet que a Catalunya hi hagi gent que no senti la nació espanyola com a pròpia és el que comporta que existeixi una pluralitat de sentiments de pertinença, a la qual es dóna una connotació negativa.

HIPÒTESI 2: Mostren el seu acord amb els partidaris de la unitat d'Espanya.

A partir de l'anàlisi dels cinc reportatges, observem que el programa Informe Semanal tendeix a oferir informacions que afavoreixen els posicionaments dels partidaris de la unitat del país. Per contra, generalment es mostra crític amb els arguments que defensen els independentistes. Ho corroborem tenint en compte que en quaranta-una ocasions es confirma la segona hipòtesi, mentre que només a partir d'un fragment queda refutada. En definitiva, es tracta d'una hipòtesi que planteja pocs dubtes pel que fa a la seva confirmació.

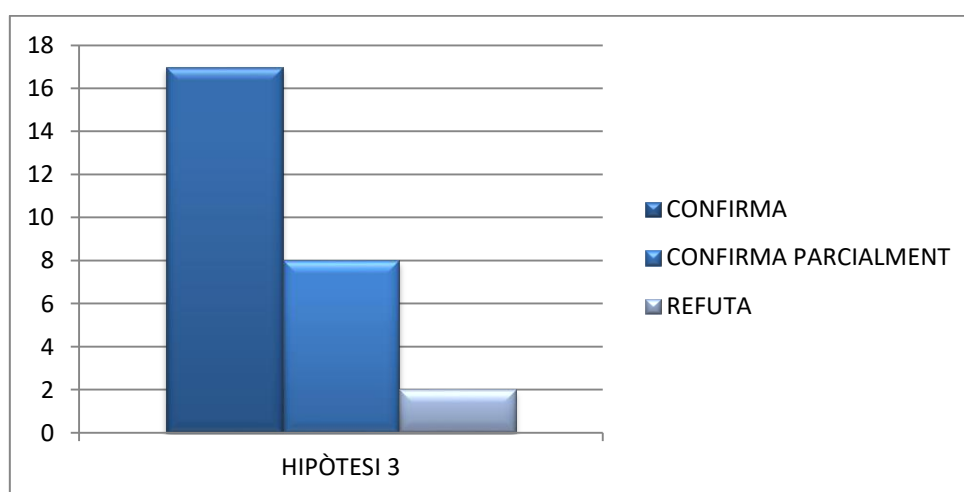
Gràfic 1. Hipòtesi 2. Elaboració pròpia.

HIPÒTESI 3: Es presenta a una de les parts com a víctima i l'altra com a causant del conflicte.

La tercera hipòtesi és ratificada en disset ocasions, ja que en el programa presentat per Jenaro Castro es representa habitualment el bloc independentista com a origen o causant del conflicte o d'una part d'aquest. És a dir, tan a partir de les declaracions de testimonis i exposicions de la veu en off com a través de les imatges es responsabilitza l'independentisme de l'actual situació de conflicte entre el Govern català i l'espanyol. Per contra, majoritàriament són els partidaris de la unitat del país els que són presentats com a víctimes. Tot i això, un dels testimonis que inclou Informe Semanal presenta el conflicte diferenciant entre víctimes i causant, però assenyalava com a responsables tant al Govern català com a l'espanyol, mentre que considera víctimes de la situació de confrontació als que volen "fer política".

Cal destacar que a vegades s'atorga el paper de víctima al conjunt de persones que són contràries a les tesis independentistes, mentre que en altres ocasions s'assenyala a col·lectius concrets. Per exemple, tal com s'ha pogut comprovar en els tres programes analitzats, es presenta com a víctimes del conflicte a les forces de seguretat i a determinats partits polítics constitucionalistes, entre d'altres. El mateix succeeix en parlar dels causants del conflicte. Així doncs, el programa sovint apunta com a responsables de la situació d'anormalitat política i social viscuda a Catalunya al conjunt dels autodeterministes. Tot i això, en determinades ocasions posa el focus en grups concrets, com els organitzadors del referèndum.

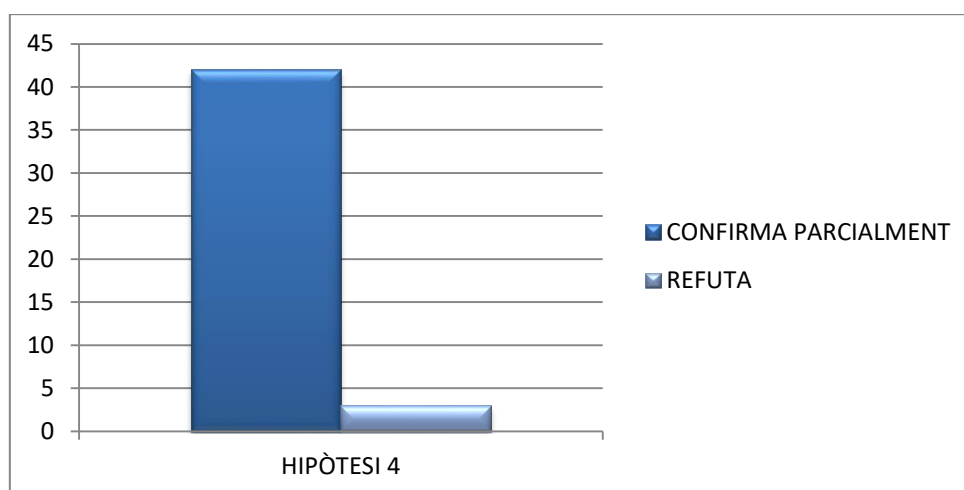
En alguns casos, la present hipòtesi es confirma parcialment. Concretament, són vuit les ocasions en les quals només es presenta a un dels blocs com a víctima o causant del conflicte sense fer referència a l'altra part implicada, ni de forma explícita ni implícita. En definitiva, la hipòtesi 3 majoritàriament es corrobora, encara que en dos casos ha quedat refutada.

Gràfic 2. Hipòtesi 3. Elaboració pròpia.

HIPÒTESI 4: Distorsiona la realitat a partir de l'exposició de fets poc contrastats, valoracions sense una base sòlida i imatges i testimonis no imparcials.

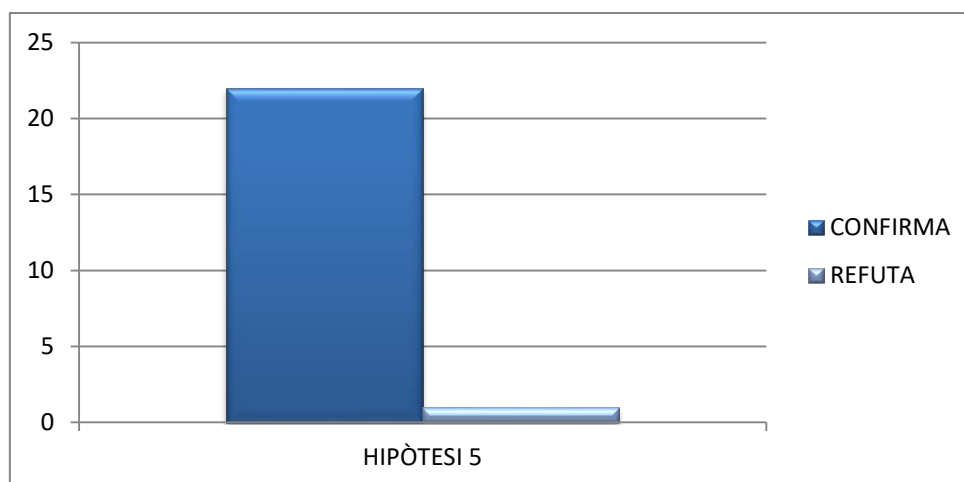
La quarta hipòtesi no es confirma totalment en cap dels fragments dels reportatges analitzats. Això té a veure amb el fet que en quaranta-dues ocasions s'ha comprovat que es produeix una distorsió de la realitat pels motius exposats en la present hipòtesi, però les diverses raons no es donen simultàniament. En alguns casos la distorsió ha vingut donada per l'exposició de fets poc contrastats o valoracions poc sòlides, però cal destacar que en tots els reportatges s'hi ha detectat la inclusió de testimonis no imparcials. Generalment, la distorsió dels fets ha perjudicat al bloc independentista, encara que en una ocasió s'ha produït una generalització des de l'independentisme que afectava a l'altra part implicada. També s'ha de tenir present que en tres ocasions s'ha refutat la hipòtesi 4 perquè s'ha evidenciat una certa imparcialitat a l'hora d'abordar el conflicte. Tot i això, tenint en compte el gran nombre d'ocasions en què s'ha confirmat parcialment, entenem que el programa tendeix a distorsionar la realitat.

Gràfic 3. Hipòtesi 4. Elaboració pròpia.

HIPÒTESI 5: La condició d'acció democràtica es fa dependre només de la legalitat i no de la legitimitat.

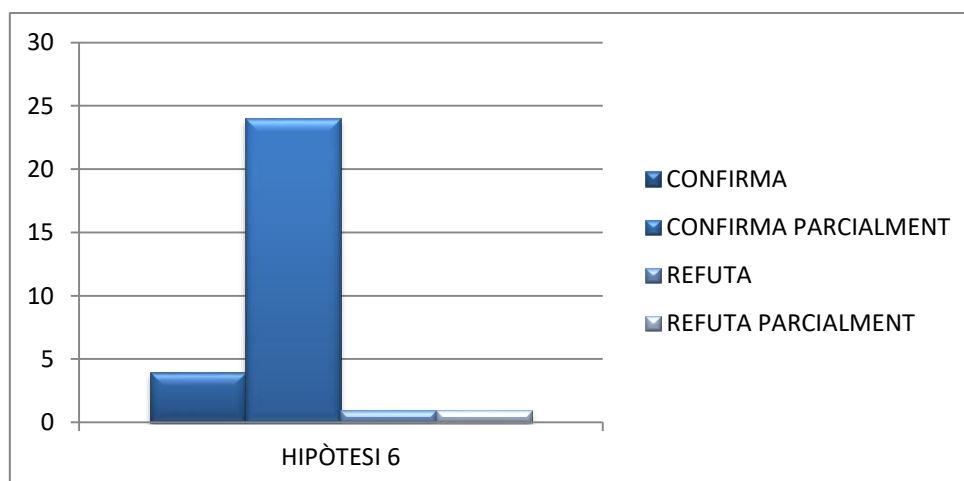
Un cop analitzats els cinc reportatges d'Informe Semanal, observem que la cinquena hipòtesi queda ratificada perquè el seu contingut s'ha confirmat en vint-i-dues ocasions. Així doncs, és habitual que en el programa s'utilitzin arguments vinculats a la legalitat que posen èmfasi en la incorrecció i la manca de caràcter democràtic de les accions impulsades pel bloc independentista. Per contra, no és té en compte la legitimitat d'aquestes. Només en una ocasió s'ha refutat la present hipòtesi a través de la inclusió d'un testimoni que es refereix al referèndum en termes de legalitat però també de legitimitat.

Gràfic 4. Hipòtesi 5. Elaboració pròpia.

HIPÒTESI 6: Ús d'un llenguatge que apel·la a l'emoció i reforça la posició del Govern central.

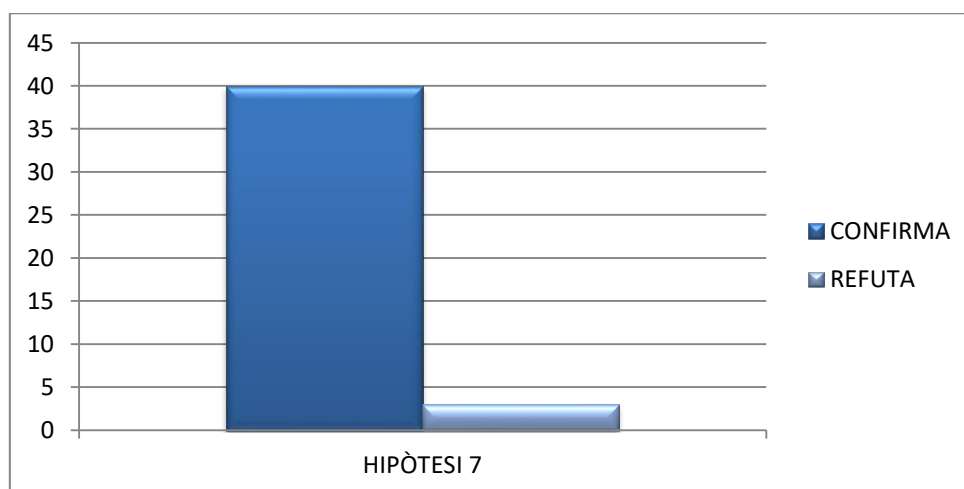
En els tres reportatges s'hi han detectat fragments en els quals es reforça la posició del Govern de Rajoy. Cal destacar que es tracta d'un programa emès en la televisió pública i, en conseqüència, l'executiu central té una certa capacitat d'influència sobre el contingut que s'hi emet. Aquesta ingerència governamental queda palesa en determinats fragments on es defensa el posicionament adoptat pel Partit Popular, que actualment encapçala el Govern espanyol. Així doncs, les forces polítiques partidàries de la unitat del país proposen solucions diferents al conflicte i des d'Informe Semanal es dona suport a les tesis defensades pel partit de Rajoy. En concret, han estat quatre les ocasions en què s'ha considerat que es reforça la posició del Govern central mitjançant l'ús de recursos emotius. A més, s'ha confirmat fins a vint-i-quatre vegades únicament un dels dos supòsits, mentre que tan sols s'ha refutat totalment la hipòtesi en una ocasió i parcialment en una altra. Cal tenir present que els casos en què s'ha refutat tenen a veure amb la inclusió de testimonis partidaris de la independència.

Gràfic 5. Hipòtesi 6. Elaboració pròpia.

HIPÒTESI 7: El lèxic o les valoracions exposades generen una càrrega negativa sobre els autodeterministes.

La setena hipòtesi es corrobora fins a quaranta vegades en el conjunt dels tres programes d'Informe Semanal analitzats en el present treball, mentre que només es refuta en tres ocasions. Per tant, és habitual que en el programa de Jenaro Castro s'exposin valoracions que perjudiquen especialment a un dels blocs implicats en el conflicte, en concret, a l'independentisme. A més, la càrrega negativa sobre els autodeterministes s'observa també a través del lèxic, ja que freqüentment s'utilitzen qualificatius que propicien que l'opinió pública sigui crítica amb l'independentisme.

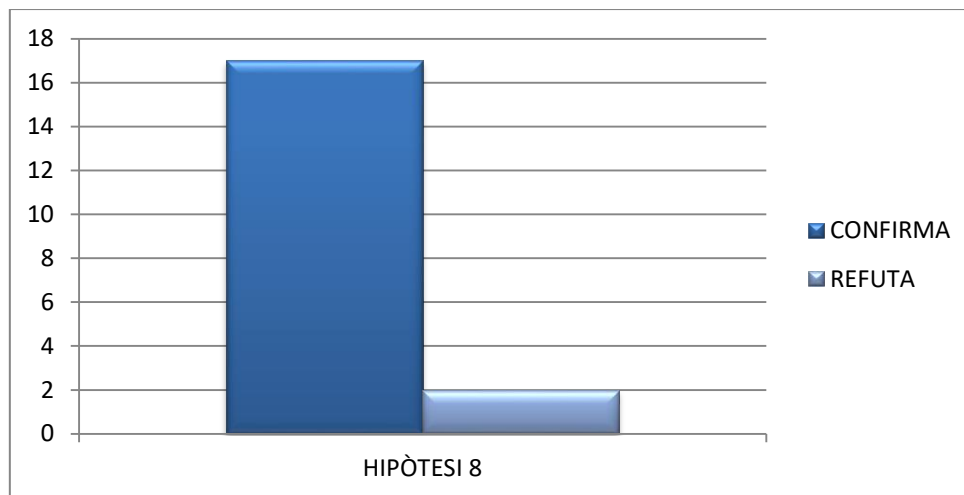

Gràfic 6. Hipòtesi 7. Elaboració pròpia.

HIPÒTESI 8: No s'aborda la qüestió des d'un punt de vista imparcial i proporcional perquè majoritàriament es dóna veu a una de les parts, mentre que l'altra queda relegada a un segon pla.

Un cop analitzats els cinc reportatges, es confirma la hipòtesi 8 perquè en tots ells es dóna veu majoritàriament a una de les parts implicades en el conflicte. De fet, és el sector independentista el que queda relegat a un segon pla tant si es tenen en compte els reportatges en el seu conjunt com algunes qüestions específiques que s'hi aborden. És a dir, la menor representació del bloc partidari de la independència es fa palesa si es comptabilitzen els testimonis que es mostren favorables a la unitat del país i es comparen amb aquells que defensen les tesis independentistes. A més, a l'hora d'abordar aspectes concrets, com la Declaració Unilateral d'Independència, s'evidencia una manca de pluralitat en les opinions que inclou el programa de Televisió Espanyola.

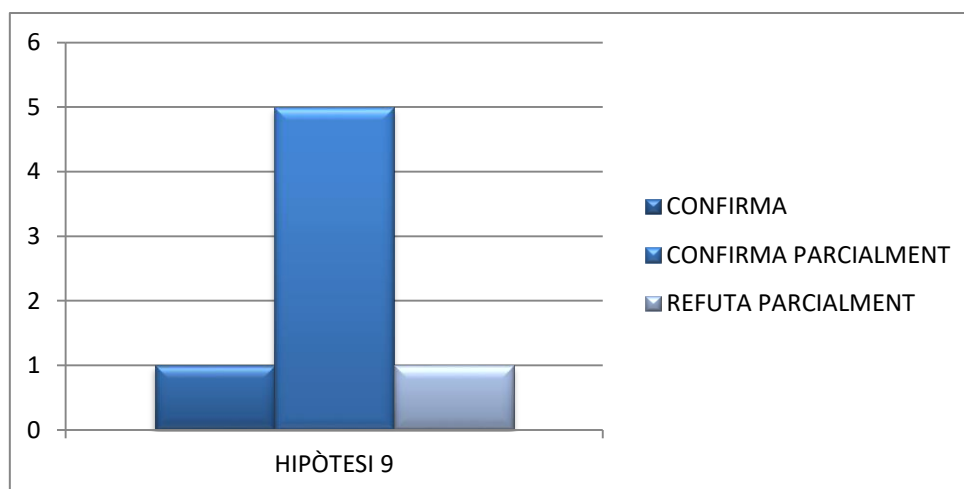
Per contra, en dues ocasions es refuta aquest plantejament perquè, en relació amb algunes temàtiques específiques com l'actuació dels Mossos d'Esquadra durant la jornada del referèndum, no només es mostra el posicionament del sector unionista sinó que s'inclou un testimoni proper a l'independentisme. Tot i això, la vuitena hipòtesi es ratifica perquè s'ha pogut corroborar fins a disset vegades que el programa dona veu majoritàriament a l'unionisme.

Gràfic 7. Hipòtesi 8. Elaboració pròpia.

HIPÒTESI 9: Es representa al sector independentista com la part minoritària i conflictiva. Per contra, es posa èmfasi en l'existència d'una majoria social favorable a la unitat d'Espanya.

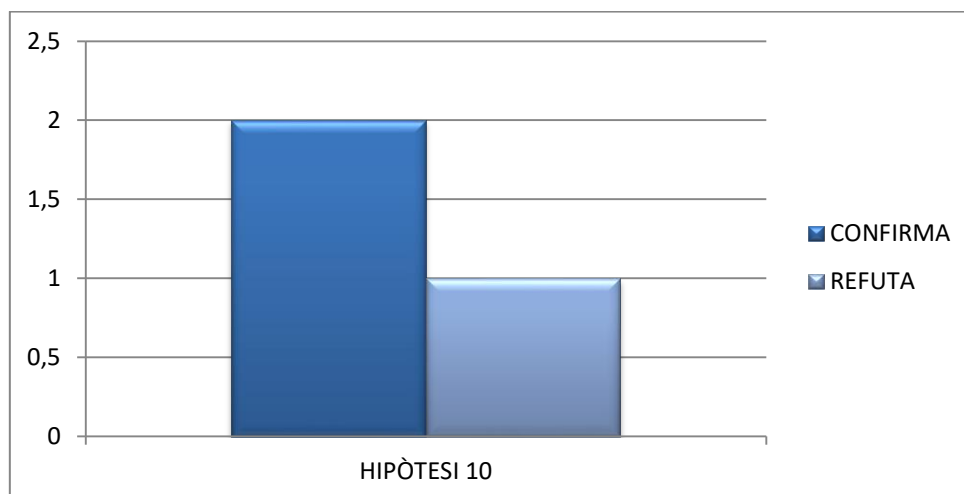
La novena hipòtesi es confirma completament en una ocasió al reportatge “El nudo catalán”. Per tant, només en un cas s'ha identificat a l'independentisme com un bloc conflictiu i minoritari i, a la vegada, s'ha fet referència a una possible majoria social en defensa de la unitat del país. Tot i això, tal com es pot veure en el gràfic que s'inclou a continuació, en cinc fragments s'ha ratificat parcialment la present hipòtesi perquè s'ha representat l'independentisme com a minoritari o conflictiu o bé s'ha posat èmfasi en l'existència d'una majoria social en favor de la unitat d'Espanya. En aquests casos, no es donen els tres aspectes mencionats simultàniament. Per aquest motiu, encara que en una ocasió es refuta parcialment la present hipòtesi perquè s'inclou un testimoni que en contradiu la primera part, s'entén que el plantejament exposat queda corroborat.

Gràfic 8. Hipòtesi 9. Elaboració pròpia.

HIPÒTESI 10: Es presenten actes majoritàriament cívics i pacífics com a tumultuosos.

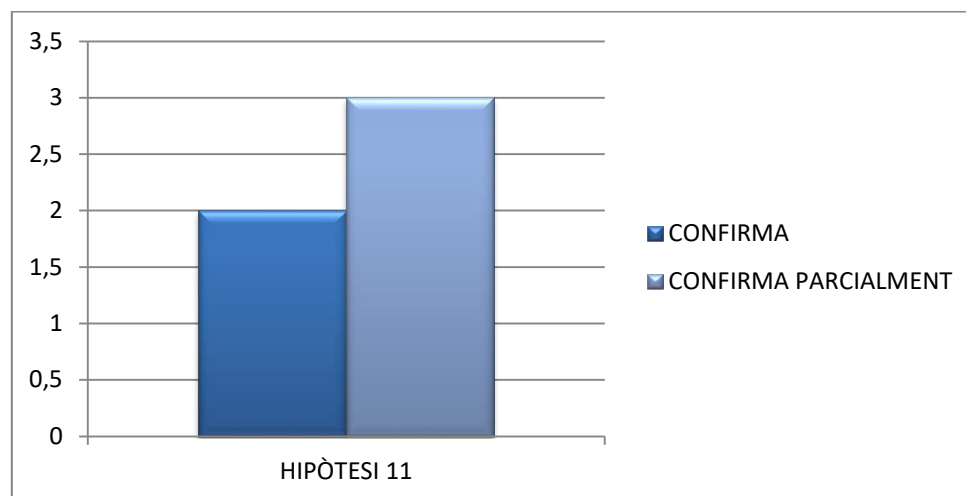
La desena hipòtesi és la que s’ha pogut verificar en menys ocasions. Tot i això, han estat dues les vegades en què s’han presentat actes cívics i pacífics com a tumultuosos mentre que en un cas s’ha refutat aquest plantejament, tal com es pot veure en el gràfic situat en la part inferior. Per tant, queden confirmats els plantejaments exposats en la hipòtesi 10. Cal tenir en compte que els actes que es presenten com a tumultuosos són organitzats pel bloc independentista i, en cap cas, es fa referència a incidents en les concentracions unionistes. Així doncs, associen únicament els “tumults” amb l’independentisme.

Gràfic 9. Hipòtesi 10. Elaboració pròpia.

HIPÒTESI 11: Es dóna una connotació negativa a la diversitat d’opinions pel que fa al sentiment de pertinença dels catalans, afirmant que aquesta pluralitat deriva en una situació d’inseguretat i fractura social.

La hipòtesi 11 es confirma en dues ocasions i es ratifica parcialment a partir de tres fragments més. Això significa que des del programa de Jenaro Castro es planteja negativament la diversitat d'opinions existent a Catalunya pel que fa als sentiments de pertinença, tenint en compte que la hipòtesi confirmada planteja que la pluralitat deriva en una situació de fractura i manca de seguretat. Cal tenir en compte que la hipòtesi 11 es corrobora parcialment en els casos en què no es donen tots els supòsits contemplats de forma simultània. Així doncs, són tres les ocasions en les quals no es planteja la diversitat d'opinions com la causa d'una situació d'inseguretat, però sí de fractura.

Gràfic 10. Hipòtesi 11. Elaboració pròpia.

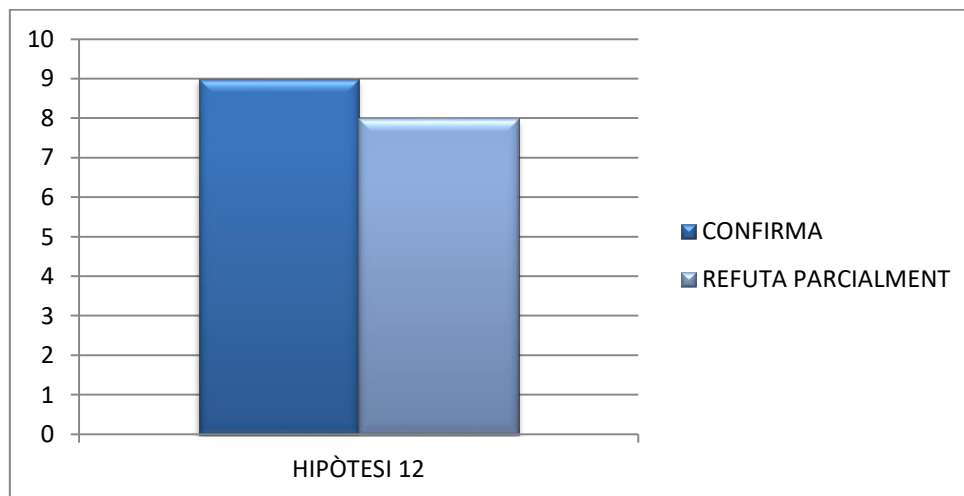
HIPÒTESI 12: Es produeix una personalització del conflicte, centrant-lo d'una banda en les figures de Carles Puigdemont, Carme Forcadell i Oriol Junqueras i, de l'altra, en el rei Felip VI i Mariano Rajoy.

La personalització del conflicte en les figures exposades es confirma a partir de nou dels fragments analitzats. En alguns casos el pes de la situació de confrontació recau en les principals figures de l'independentisme, mentre que en altres es planteja al monarca i al president del Govern espanyol com a úniques cares visibles de l'unionisme. D'aquesta manera, recau sobre ells la responsabilitat del conflicte, així com els mèrits de les solucions efectives aportades. Hem observat que es produeix una personalització del conflicte a través de les imatges seleccionades i les informacions que proporcionen la veu en off i els propis testimonis, molt sovint centrades en posar el focus en les accions i decisions dels líders enlloc de fer recaure el pes del conflicte en el conjunt de la ciutadania.

La personalització és habitual tant en els conflictes com en el terreny polític en general, ja que els líders dels blocs enfrontats són els que representen al conjunt de la societat que defensa

les seves mateixes idees. Així doncs, forma part de la normalitat el fet que en els mitjans de comunicació es produeixi la personalització d'una situació conflictiva o bé d'algun esdeveniment organitzat en el marc d'aquesta. En el cas d'Informe Semanal, la tendència a centrar el conflicte en les figures mencionades en la hipòtesi és molt clara, de manera que els màxims exponents de l'unionisme són Mariano Rajoy i el rei Felip VI, mentre que l'independentisme es representat sobretot per Carles Puigdemont.

Tot i això, cal destacar que la hipòtesi 12 es refuta parcialment en vuit ocasions perquè el nombre de cares visibles s'amplia respecte els noms exposats en la present hipòtesi. És a dir, l'unionisme i els diferents posicionaments que en aquest bloc existeixen es personalitzen també en les figures d'Albert Rivera, Pedro Sánchez i Pablo Iglesias, líders de Ciudadanos, PSOE i Podemos, respectivament. D'aquesta manera, s'entén que hi ha una personalització del conflicte però que aquesta va més enllà de les figures del monarca i del president del Govern espanyol. El mateix succeeix en les files independentistes, ja que es focalitza l'atenció en altres personalitats com Artur Mas o Josep Lluís Trapero i, fins i tot, en figures mediàtiques fora del terreny polític, com el futbolista Gerard Piqué.

Gràfic 11. Hipòtesi 12. Elaboració pròpia.

6. CONCLUSIONS

El principal objectiu del present treball era identificar la matriu ideològica del programa Informe Semanal. Un cop analitzats cinc reportatges i havent corroborat la hipòtesi principal i també els plantejaments específics, es confirma que la línia ideològica del programa és pròxima al nacionalisme espanyol. Més enllà d'aquesta consideració, l'estudi realitzat ens mostra que la cobertura informativa que el programa Informe Semanal ofereix de la qüestió que ens ocupa està marcada per una manca d'imparcialitat i pluralisme, que queda palesa en tots i cadascun dels reportatges escollits. D'aquesta manera, es vulnera el principi de neutralitat que hauria de regir als mitjans públics, com és el cas de Televisió Espanyola.

Altres principis contemplats en la Llei 17/2006 de la Ràdio i la Televisió de Titularitat Estatal, com l'objectivitat i la independència, també s'han vist vulnerats en els reportatges d'Informe Semanal analitzats. En confirmar-se que el programa de Jenaro Castro mostra un posicionament clarament favorable als partidaris de la unitat d'Espanya i que s'exposen valoracions que perjudiquen al bloc independentista, s'ha evidenciat que el conflicte ha estat abordat des d'un punt de vista parcial i fent ús d'un discurs subjectiu. A més, el fet que en diversos reportatges emesos en la televisió pública s'exposin valoracions que reforcen les tesis del Govern central posa en dubte la independència del mitjà respecte el poder executiu i, per tant, qüestiona el compliment de la funció de servei públic que li és assignada.

La coincidència entre el relat exposat en el programa i les tesis que l'executiu de Mariano Rajoy defensa públicament evidencia que l'estratègia de comunicació adoptada pel Govern espanyol ha influït en la cobertura del conflicte per part del mitjà públic. D'aquesta manera, el programa Informe Semanal ha pres part en la situació de confrontació perquè ha mostrat la seva oposició a la independència de Catalunya, corroborant així la teoria de Chomsky i Herman, exposada en el marc teòric, que fa referència a la repercussió directa dels governs en la informació periodística (citada per GIRÓ, 2010). Aquest posicionament clar de Televisió Espanyola va en contra del seu Manual d'estil en no garantir el respecte a les diferents sensibilitats dels espectadors. A més, també el vulnera en altres aspectes, com la creació de judicis paral·lels que afecten a càrrecs polítics tot i no existir una condemna en ferm.

D'altra banda, la preeminència dels interessos del bloc unionista sobre els de l'independentisme té com a conseqüència la negació de la realitat exposada per una de les parts implicades, així com una manca d'aprofundiment en els orígens de la situació de confrontació. D'aquesta manera, es dificulta la comprensió del moment actual i, en

conseqüència, es prolonga l'enfrontament entre els dos blocs configurats. A l'hora de valorar els efectes que té el conflicte, el programa de Televisió Espanyola posa el focus en les conseqüències negatives que aquest té sobre diferents sectors partidaris de l'unionisme, ja que en diverses ocasions els planteja com a víctimes. Per contra, s'ometen els fets que perjudiquen a l'altra part. D'aquesta manera, s'accentuen les discrepàncies entre ambdós blocs i es propicia que hi hagi un augment de la tensió, que pot passar fàcilment del terreny polític a la societat.

Un altre aspecte que hem pogut observar a partir de l'anàlisi realitzat en el present treball és que les hipòtesis que tenen a veure amb els efectes més socials provocats pel conflicte són les que presenten menys evidències que ens permeten corroborar-les o refutar-les. Així doncs, el programa se centra en abordar el conflicte català des de la vessant política, econòmica i legal, mentre que relega a un segon pla les implicacions que aquest té a nivell social. Per tant, el programa presentat per Jenaro Castro centra poc l'atenció en el moviment social que hi ha darrere les accions dutes a terme des de l'àmbit polític, tot i que aquesta és una de les principals fortaleses de l'independentisme català. D'aquesta manera, s'afavoreix l'unionisme en l'àmbit de l'opinió pública. No obstant això, hem de destacar que Informe Semanal ha emès altres reportatges més breus, que no hem analitzat, en els quals s'enfoca la mateixa qüestió des d'una perspectiva més emotiva.

En definitiva, la cobertura que Informe Semanal fa del conflicte polític i social que es viu a Catalunya no facilita un acostament de postures entre les parts, sinó que a través d'un posicionament parcial contribueix a polaritzar l'opinió pública, dificultant una possible resolució del conflicte. Així doncs, el fet d'enfocar la cobertura periodística d'un conflicte des de l'enfrontament entre les parts enlloc de centrar el relat dels fets en buscar possibles punts d'acord, no permet avançar cap a una solució definitiva d'una situació tan complexa com la que es deriva de les divergències entre el Govern espanyol i el català.

7. BIBLIOGRAFIA

Alcàzar, S. (18 gener 2017). C's denuncia ante el TC a los miembros soberanistas de la Mesa por desoír sentencias. *El Nacional*. Recuperat de:

http://www.elnacional.cat/es/politica/ciudadans-denuncia-tc-mesa-independentistas_132417_102.html [Última consulta 10/11/2017]

Aquelarre. (s.d.). *Real Academia Española*. Recuperat de:

<http://dle.rae.es/srv/search?m=30&w=aquelarre>

Associació de Municipis per la Independència. (s.d.). *Què és l'AMI?* Recuperat de:

<https://www.municipisindependencia.cat/que-es-ami/> [Última consulta 17/11/2017]

Baquero, C. (30 gener 2017). ANC y Òmnium, motores de las Diadas multitudinarias. *El País*.

Recuperat de: https://elpais.com/ccaa/2017/01/29/catalunya/1485719257_997541.html

[Última consulta 15/11/2017]

Cadenet, A. (17 octubre 2017). L'escola catalana, l'objectiu polític des del 2006. *Ara*. Recuperat de: https://www.ara.cat/politica/Lescola-catalana-objectiu-politic-des_0_1889211126.html

[Última consulta 10/11/2017]

Candidatura d'Unitat Popular. (2013). *Què és la CUP?* Recuperat de: <http://cup.cat/que-es-la-cup> [Última consulta 16/11/2017]

Candidatura d'Unitat Popular. (2015). *Programa de la CUP Crida Constituent per al 27S*.

Recuperat de: <http://cup.cat/document/programa-de-la-cup-crida-constituent-al-27s> [Última consulta 16/11/2017]

Candidatura d'Unitat Popular. (2017). *La CUP participa dels actes i mobilitzacions*

anticapitalistes en contra el G-20 a Hamburg. Recuperat de: <http://cup.cat/noticia/la-cup-participa-dels-actes-i-mobilitzacions-anticapitalistes-en-contra-el-g20-hamburg> [Última consulta 16/11/2017]

Ciudadans (2015). Un projecte per la convivència. Programa electoral eleccions autonòmiques Catalanes 2015. Ciudadans. *RTVE*. Recuperat de:

http://www.rtve.es/contenidos/documentos/programa_ciudadanos_elecciones_catalanas_2015.pdf [Última consulta 22/11/2017]

Collado, Á. (07 novembre 2017). El PP denuncia ante la Junta Electoral el programa de adoctrinamiento infantil en TV3. *El Confidencial*. Recuperat de:

https://www.elconfidencial.com/espana/cataluna/elecciones-catalanas/2017-11-07/pp-cataluna-y-tv3-programa-junta-electoral-recurso-infantil_1474298/ [Última consulta 13/11/2017]

Consejo de Informativos TVE. (23 octubre 2017). Tratamiento informativo en TVE del 1-O y días posteriores. *TVE*. Recuperat de:

https://cdn27.hiberus.com/uploads/documentos/2017/10/24/informecatalunya1o_7133f118.pdf [Última consulta 15/02/2018]

Constitució Espanyola, de 29 de desembre de 1978, Boletín Oficial del Estado, 311 § 31229 (1978).

Cordero, D. (08 setembre 2017). Els independentistes aproven la llei de ruptura en un Parlament dividit. *El País*. Recuperat de: https://cat.elpais.com/cat/2017/09/08/catalunya/1504823032_546816.html [Última consulta 10/11/2017]

Costas, A. (16 novembre 2014). Para comprender el problema catalán. *La opinión*. Recuperat de: <http://www.ub.edu/graap/Articulos/2014-11-16-ComprenderProblemaCatalan-FV.pdf> [Última consulta 07/11/2017]

EFE. (27 octubre 2017). Iglesias considera “ilegal” e “ilegítima” la declaración de independencia. *La Vanguardia*. Recuperat de: <http://www.lavanguardia.com/politica/20171027/432387702182/pablo-iglesias-ilegal-ilegitima-declaracion-de-independencia.html> [Última consulta 18/11/2017]

Ellakuría, I. (29 novembre 2017). Societat Civil celebrarà en Bruselas la Constitució abans de la manifestació independentista. *La Vanguardia*. Recuperat de: <http://www.lavanguardia.com/politica/20171129/433278721428/societat-civil-catalana-constitucion-bruselas.html> [Última consulta 16/11/2017]

En Comú Podem. (2017). *Ganemos el cambio*. Recuperat de: <http://encomupodem.cat/programa/?lang=es> [Última consulta 25/11/2017]

Esquerra Republicana. (2017). *Eleccions al Parlament 2017. Programa electoral. La democràcia sempre guanya*. Recuperat de: <http://www.esquerra.cat/uploads/20171205/programa.pdf> [Última consulta 08/11/2017]

Esteban, P. (15 juliol 2017). Así son la ANC y Òmnium: grandes soberanistas, opacos y con subvenciones. *El Confidencial*. Recuperat de: https://www.elconfidencial.com/espana/2017-07-15/omnium-cultural-asamblea-nacional-catalana-entidades-independentistas_1414974/ [Última consulta 15/11/2017]

Gellner, E. (2001). *Naciones y nacionalismo*. Recuperat de: <http://bivir.uacj.mx/Reserva/Documentos/rva2006154.pdf>

Generalitat de Catalunya. (2015). *Eleccions al Parlament de Catalunya 2015*. Recuperat de: http://www.gencat.cat/governacio/resultatsparlament2015/resu/09AU/DAU09999CM_L1.htm [Última consulta 27/11/2017]

Giró, X. (1999). *Anàlisi crítica del discurs sobre nacionalisme i identitat als editorials de la premsa diària publicada a Catalunya des de la Transició fins al Govern del PP (1977 – 1996)* (Tesi doctoral). Recuperat de: <http://www.tdx.cat/handle/10803/4206>

Giró, X. (2007). "Enfoques analíticos críticos sobre el discurso de la cobertura informativa de conflictos". A: Telleschi, Tiziano; Sandoval Forero, Eduardo Andrés (coords.) *Espacio y tiempo en la globalización. Una visión de la transparencia en la información*. Universita' di Pisa y Comisión Estatal para el Acceso a la Información Pública del Estado de Sinaloa, Toluca, México. Pàg. 199 – 220.

Giró, X. (2010). "Discursos y grietas en política: la lógica de los actores, los límites de los medios y las metas periodísticas". A: Camacho Marquina, Idoia (coord.). *La especialización en el periodismo. Formarse para informar*. Pàg. 75 – 95.

Guzzini, S. (2015 – 2016). El poder en Max Weber. *Relaciones Internacionales*, 30, 97 – 115.

Recuperat de:

https://repositorio.uam.es/bitstream/handle/10486/677087/RI_30_6.pdf?sequence=1 [Última consulta 04/05/2018]

Jenaro Castro. (2012). Dirigir Informe Semanal. El equipo es el secreto del éxito. *Ràdio Televisió Espanyola*. Recuperat de: <http://www.rtve.es/television/20120913/dirigir-informe-semanal-jenaro-castro/562955.shtml> [Última consulta 28/02/2018]

Joseph Paul Goebbels (s.d.). Dins *Gran Enciclopèdia Catalana*. Recuperat de:

<https://www.enciclopedia.cat/EC-GEC-0030325.xml>

Julve, R., Rico, J. i Pascual, R. (04 novembre 2015). Inés Arrimadas, Miquel Iceta i Xavier García Albiol lleven hoy juntos al TC el pleno de ruptura. *El Periódico*. Recuperat de:

<http://www.elperiodico.com/es/politica/20151103/ines-arrimadas-miquel-iceta-xavier-garcia-albiol-recurso-tribunal-constitucional-pleno-independencia-4642759> [Última consulta 08/11/2017]

Junts pel Sí. (2015). *Junts pel Sí. Programa*. Recuperat de:

<http://www.juntspelsi.cat/programa/programa?locale=ca> [Última consulta 11/11/2017]

Keating, M. (1994). Naciones, nacionalismos y Estados. *University of Western Ontario*.

Recuperat de: http://e-spacio.uned.es/fez/eserv/bibliuned:filopoli-1994-3-7098BD16-30EE-5583-22C3-E898EAAA17E8/naciones_nacionalismos.pdf [Última consulta 03/03/2018]

Ligero, R. (06 setembre 2011). Clam en defensa del model d'immersió lingüística a les escoles.

Cugat.cat. Recuperat de: <https://www.cugat.cat/noticies/societat/66157> [Última consulta 17/11/2017]

Llei 17/2006, de 5 de juny, de la ràdio i la televisió de titularitat estatal, Boletín Oficial del Estado, 4 § 9957 (2006).

Llei 20/2017, de 8 de setembre, de transitorietat jurídica i fundacional de la República, Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, 17251069, (2017).

Llei 10/2014, de 26 de setembre, de consultes populars no referendàries i d'altres formes de participació ciutadana, Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, 6715 (2014).

March, O. (21 juliol 2017). L'Estat intervé totes les despeses de la Generalitat per evitar el referèndum. *Nació Digital*. Recuperat de: <https://www.naciodigital.cat/noticia/135327/estat/interv/totes/despeses/generalitat/evitar/referendum> [Última consulta 16/11/2017]

McGoldrick, A. i Lynch, J. (2000). *Peace Journalism. What is it? How to do?* Recuperat de: https://www.transcend.org/tri/downloads/McGoldrick_Lynch_Peace-Journalism.pdf [Última consulta: 21/04/2018]

Molina, E. (17 octubre 2017). El Congrés tomba una moció de Cs contra "l'adoctrinament" a les escoles. *El Nacional*. Recuperat de: http://www.elnacional.cat/ca/politica/congres-ciutadans-adoctrinament_202950_102.html [Última consulta 10/11/2017]

Mora, R. (19 juny 2006). Catalunya vota a favor del Estatuto de forma rotunda, pese a una abstención del 50,59%. *El País*. Recuperat de: https://elpais.com/diario/2006/06/19/espana/1150668001_850215.html [Última consulta 11/11/2017]

Nadal, F. (1990). Los nacionalismos y la geografía. *Cuadernos críticos de geografía humana*, 86. Recuperat de: <http://www.ub.edu/geocrit/geo86.htm> [Última consulta 03/03/2018]

Olmo, J. (16 gener 2017). Los periodistas de TVE contabilizan 48 casos de manipulación o censura en los últimos tres meses. *InfoLibre*. Recuperat de: https://www.infolibre.es/noticias/medios/2017/01/16/los_periodista_tve_contabilizan_casos_manipulacion_censura_los_ultimos_tres_meses_59833_1027.html [Última consulta 09/02/2018]

Olmo, J. (05 desembre 2017). CCOO denuncia seis programas de "Informe Semanal" ante la Junta Electoral. *InfoLibre*. Recuperat de: https://www.infolibre.es/noticias/medios/2017/12/05/ccoo_denuncia_seis_programas_informe_semanal_ante_junta_electoral_72767_1027.html [Última consulta 10/02/2018]

Òmnium Cultural. (2017). *Qui som. Història*. Recuperat de: <https://www.omnium.cat/qui-som/historia> [Última consulta 16/11/2017]

Oms, J., Marín, H., Lázaro, F. i Villarreal, R. Políticas y guardias realizan cargas ante la pasividad de los Mossos y dejan más de 893 heridos el 1-O. *El Mundo*. Recuperat de: <http://www.elmundo.es/cataluna/2017/10/01/59d09dc1e2704eaa7d8b45ae.html> [Última consulta 16/11/2017]

Orriols, N. (19 octubre 2017). ANC y Òmnium criden a retirar diners en efectiu dels cinc principals bancs demà de 8 a 9 del matí. *Ara*. Recuperat de: https://www.ara.cat/politica/ANC-Omnium-llibertat-Sanchez-Cuixart_0_1890411136.html [Última consulta 16/11/2017]

Partido Popular. (2015). *Seguir Avanzando. 2016 – 2020. Programa electoral para las elecciones generales de 2015*. Recuperat de:

<http://www.pp.es/sites/default/files/documentos/programa2015.pdf> [Última consulta 20/11/2017]

Partido Socialista Obrero Español. (2016). *Programa electoral. Elecciones Generales 26 de Junio de 2016*. Recuperat de: <http://www.psoe.es/programa-electoral/base-conocimiento/cultura/> [Última consulta 24/11/2017]

Partit dels Socialistes de Catalunya. (2017). *Catalunya i Espanya: La Solució és Federal*. Recuperat de: <http://www.socialistes.cat/ca/pagina/eleccions-2017-catalunya-i-espanya-la-solucio-es-federal> [Última consulta 24/11/2017]

Partit Popular de Catalunya (2017). *Una puerta al futuro. Las 150 propuestas del Partido Popular Catalán*. Recuperat de: <http://www.ppcatalunya.com/wp-content/uploads/2017/12/Programa-PPC-Elecciones-21D-castellano.pdf> [Última consulta 20/11/2017]

Prensa Generalitat de Catalunya. (09 febrer 2017). El Govern anuncia l'obertura de sis noves Oficines Exteriors de Comerç i Inversions al món aquest 2017. *Generalitat de Catalunya*. Recuperat de: http://premsa.gencat.cat/pres_fsvp/AppJava/notapremsavw/298714/ca/govern-anuncia-lobertura-noves-oficines-exteriors-comerc-inversions-mon-2017.do [Última consulta 12/11/2017]

Real Decret-Llei 5/2016, de 9 de desembre, de mesures urgents per a l'ampliació del calendari d'implantació de la Llei Orgànica 8/2013, de 9 de desembre, per a la millora de la qualitat educativa, Boletín Oficial del Estado, 298 § 11733 (2016).

Redacció ARA. (26 juny 2012). Un nou cop contra la immersió lingüística com a conseqüència de la sentència de l'Estatut. *ARA*. Recuperat de: https://www.ara.cat/societat/educacio-immersio_0_725927566.html [Última consulta 14/11/2017]

Redacció ElDiario.es. (04 desembre 2017). Documento: El programa electoral de Catalunya En Comú Podem para el 21D. *ElDiario.es*. Recuperat de: http://www.eldiario.es/politica/Documento-electoral-Catalunya-Comu-Podem_0_714979470.html [Última consulta 18/11/2017]

Redacció Empordà. (12 octubre 2017). Vídeo: Aldarulls a la plaça de Catalunya de Barcelona al final de la manifestació. *Empordà*. Recuperat de: <http://www.emporda.info/catalunya/2017/10/12/video-aldarulls-placa-catalunya-barcelona/370165.html> [Última consulta 17/11/2017]

Redacció El Mundo. (11 novembre 2017). El PP pide a la Junta Electoral que impida a TV3 retransmitir en directo la manifestación. *El Mundo*. Recuperat de: <http://www.elmundo.es/cataluna/2017/11/11/5a06f8b8268e3e56698b4660.html> [Última consulta 09/11/2017]

Redacció El Nacional. (14 setembre 2017). Acord entre Govern i Ajuntament de Barcelona sobre el referèndum. *El Nacional*. Recuperat de:

https://www.elnacional.cat/ca/politica/acord-Govern-ajuntament-barcelona-referendum_191505_102.html [Última consulta 18/11/2017]

Redacció El Nacional. (18 octubre 2017). La CUP, Arran, Endavant i COS criden a la mobilització per proclamar la república. *El Nacional*. Recuperat de:

http://www.elnacional.cat/ca/politica/manifestacio-republica_203157_102.html [Última consulta 16/11/2017]

Redacció El Nacional. (19 octubre 2017). El Congrés aprova agilitzar el canvi de seu a les empreses amb el suport de PP, PSOE i CS. *El Nacional*. Recuperat de:

http://www.elnacional.cat/ca/politica/congres-aprova-agilitzar-canvi-seu-empreses-suport-pp-psoe-cs_203616_102.html [Última consulta 10/11/2017]

Redacció El País. (06 octubre 2017). El Gobierno aprueba el decreto urgente que facilita la salida de empresas de Cataluña. *El País*. Recuperat de:

https://elpais.com/economia/2017/10/06/actualidad/1507292654_594391.html [Última consulta 08/11/2017]

Redacció El País. (13 desembre 2017). Más de 3.000 empresas han llevado a su sede fuera de Cataluña desde el referéndum. *El País*. Recuperat de:

https://elpais.com/economia/2017/12/13/actualidad/1513180672_824521.html [Última consulta 08/11/2017]

Redacció Nació Digital. (29 novembre 2017). El Consell d'Informatius de TVE denuncia 55 nous exemples de manipulació. *Nació Digital*. Recuperat de:

<https://www.naciodigital.cat/noticia/143591/consell/informatius/tve/denuncia/55/nous/exemples/manipulacio> [Última consulta 10/02/2018]

Redacció Prnoticias. (11 agost 2017). TVE acumula 70 denuncias de manipulación y censura en solo tres meses. *Prnoticias*. Recuperat de: <http://prnoticias.com/television/tve/20164378-tve-acumula-70-denuncias-de-manipulacion-y-censura> [Última consulta 10/02/2018]

Redacció 3/24. (21 maig 2017). 17 “nos” en 5 anys: la negativa del Govern espanyol a negociar el referèndum. *CCMA*. Recuperat de: <http://www.ccma.cat/324/17-nos-en-5-anys-la-negativa-del-Govern-espanyol-a-negociar-el-referendum/noticia/2789954/> [Última consulta 12/11/2017]

Ríos, P., i Piñol, À. (27 octubre 2017). El Parlament de Catalunya aprova la resolució per declarar la independència. *El País*. Recuperat de:

https://cat.elpais.com/cat/2017/10/27/catalunya/1509105810_557081.html [Última consulta 18/11/2017]

Rodríguez, A. (6 novembre 2017). Sindicatos de RTVE denuncian a “Informe Semanal” por como trata Catalunya. *El Nacional*. Recuperat de:

https://www.elnacional.cat/es/politica/sindicatos-rtve-denuncian-informe-semanal-cataluna_209901_102.html [Última consulta 09/11/2017]

Rosado, J. C. (30 novembre 2017). Los periodistas de TVE exigen la dimisión inmediata del director de Informativos. *El Periódico*. Recuperat de:

<http://www.elperiodico.com/es/tele/20171002/periodistas-tve-dimision-director-de-informativos-1-0-6326958> [Última consulta 11/02/2018]

Radio Televisión Española (s.d.). *Comité de dirección*. Recuperat de:

http://www.rtve.es/corporacion/equipo_directivo/ [Última consulta 26/02/2018]

Radio Televisión Española (s.d.). *Consejo de Administración*. Recuperat de:

http://www.rtve.es/corporacion/consejo_admin/ [Última consulta 23/02/2018]

Radio Televisión Española (2010). *Informe Semanal, un programa multipremiado*. Recuperat de:

<http://www.rtve.es/television/20100208/informe-semanal-programa-multipremiado/317075.shtml> [Última consulta 28/02/2018]

Radio Televisión Española (2014). *Áreas de actividad. TVE*. Recuperat de:

<http://www.rtve.es/rtve/20140522/areas-actividad-tve/942142.shtml> [Última consulta 23/02/2018]

Radio Televisión Española (2015). *Informe Semanal. Dirección*. Recuperat de:

<http://www.rtve.es/television/informe-semanal/equipo/> [Última consulta 28/02/2018]

Radio Televisión Española (2015). *Informe Semanal en imágenes*. Recuperat de:

<http://www.rtve.es/television/informe-semanal/programa/> [Última consulta 28/02/2018]

Radio Televisión Española (30 setembre 2017). *Informe Semanal – 30/09/17*. Recuperat de:

<http://www.rtve.es/alacarta/videos/informe-semanal/informe-semanal-30-09-17/4244777/> [Última consulta 24/04/2018]

Radio Televisión Española (07 octubre 2017). *Informe Semanal – El nudo catalán – 07/10/17*.

Recuperat de: <http://www.rtve.es/alacarta/videos/informe-semanal/informe-semanal-nudo-catalan-07-10-17/4251164/> [Última consulta 24/04/2018]

Radio Televisión Española (28 octubre 2017). *Informe Semanal – 28/10/17*. Recuperat de:

<http://www.rtve.es/alacarta/videos/informe-semanal/informe-semanal-28-10-17/4276057/> [Última consulta 25/04/2018]

Radio Televisión Española (s.d.). *Manual de Estilo RTVE. Concentraciones y manifestaciones*.

Recuperat de: <http://manualdeestilo.rtve.es/cuestiones-sensibles/5-7-concentraciones-y-manifestaciones/> [Última consulta 27/02/2018]

Radio Televisión Española (s.d.). *Manual de Estilo RTVE. Cuestiones sensibles*. Recuperat de:

<http://manualdeestilo.rtve.es/cuestiones-sensibles/> [Última consulta 27/02/2018]

Radio Televisión Española (s.d.). *Manual de Estilo RTVE. Juicios paralelos*. Recuperat de:

<http://manualdeestilo.rtve.es/cuestiones-sensibles/5-11-juicios-paralelos/> [Última consulta 27/02/2018]

Radio Televisión Española (s.d.). *Manual de Estilo RTVE. Pautas comunes*. Recuperat de: <http://manualdeestilo.rtve.es/cuestiones-sensibles/5-1-pautas-comunes/> [Última consulta 27/02/2018]

Radio Televisión Española (2014). *Normativa aplicable*. Recuperat de: <http://www.rtve.es/rtve/20140610/sobre-nosotros-quienes-somos-legislacion/951929.shtml> [Última consulta 26/02/2018]

Radio Televisión Española (2016). *Organigrama RTVE*. Recuperat de: http://www.rtve.es/contenidos/corporacion/organigrama_rtve.pdf [Última consulta 25/02/2018]

Radio Televisión Española (2014). *Presidente. José Antonio Sánchez Domínguez*. Recuperat de: <http://www.rtve.es/rtve/20141023/jose-antonio-sanchez-dominguez/1034301.shtml> [Última consulta 25/02/2018]

Radio Televisión Española (2014). *Quiénes somos*. Recuperat de: <http://www.rtve.es/rtve/20140512/quienes-somos/937847.shtml> [Última consulta 25/02/2018]

Radio Televisión Española (2014). *Responsabilidad corporativa. Informes*. Recuperat de: <http://www.rtve.es/rtve/20140526/rc-informes/943301.shtml> [Última consulta 22/02/2018]

Radio Televisión Española (2014). *Responsabilidad corporativa. Programas*. Recuperat de: <http://www.rtve.es/rtve/20140526/rc-programas/943300.shtml> [Última consulta 25/02/2018]

Radio Televisión Española (2014). *Sobre nosotros: consejos informativos*. Recuperat de: <http://www.rtve.es/rtve/20140618/consejos-informativos/957560.shtml> [Última consulta 25/02/2018]

Radio Televisión Española (2014). *Transparencia. Comparecencias Parlamento*. Recuperat de: <http://www.rtve.es/rtve/20140609/transparencia-comparecencias-parlamento/951183.shtml> [Última consulta 25/02/2018]

Radio Televisión Española (2016). *Transparencia. Funciones encomendadas a la Corporación RTVE*. Recuperat de: <http://www.rtve.es/rtve/20160926/funciones-encomendadas-corporacion-rtve/1413065.shtml> [Última consulta 23/02/2018]

Rubio, J.M. (2009). Opinión pública y medios de comunicación. Teoría de la agenda setting. *Gazeta de Antropología*, 25 (1), 1 – 17. Recuperat de: http://www.ugr.es/~pwlac/G25_01JoseMaria_Rubio_Ferreres.pdf [Última consulta 07/02/2017]

Salvador, A. (2 octubre 2017). El Estado gasta más de 31,77 millones en el operativo policial por el referéndum del 1-O. *El Independiente*. Recuperat de: <https://www.elindependiente.com/politica/2017/10/02/el-estado-gasta-mas-de-3177-millones-en-el-operativo-policial/> [Última consulta 16/11/2017]

- Societat Civil Catalana. (2014). *Objetivos de Societat Civil Catalana*. Recuperat de: <http://www.societatcivilcatalana.cat/es/organization> [Última consulta 26/11/2017]
- Toro, M. (06 juliol 2017). El PSC vol que TV3 compensi els partits no sobiranistes per la cobertura de l'acte sobre el referèndum al TNC. *Ara*. Recuperat de: https://www.ara.cat/politica/PSC-TV3-sobiranistes-referendum-TNC_0_1827417348.html [Última consulta 10/11/2017]
- Ubieto, G. (07 novembre 2017). Comités de Defensa de la República, los “soviets” de la “revolució dels somriures”. *El Periódico*. Recuperat de: <http://www.elperiodico.com/es/politica/20171107/comites-defensa-referendum-soviets-revolucio-somriures-6409012> [Última consulta 16/11/2017]
- Valls, M. (11 maig 2017). Fer un referèndum a Catalunya és legal dins de la Constitució espanyola. *Regio7*. Recuperat de: <http://www.regio7.cat/anoia-baix-llobregat/2017/05/11/referendum-catalunya-legal-constitucio-espanyola/414199.html> [Última consulta 09/11/2017]
- Van Dijk, T. (1996). Opiniones e ideologías en la prensa. *Voces y culturas*, 10, 9 – 50. Recuperat de: <http://www.discursos.org/oldarticles/Opiniones%20e%20ideolog%EDas%20en%20la%20prensa.pdf> [Última consulta 02/05/2018]
- Vázquez, A. (29 juny 2010). El Constitucional amputa parte del Estatut. *Público*. Recuperat de: <http://www.publico.es/espana/constitucional-amputa-parte-del-estatut.html> [Última consulta 11/11/2017]
- Vidal - Folch, X. i Torreblanca, J. I. (24 setembre 2017). Mitos y falsedades del independentismo. *El País*. Recuperat de: https://politica.elpais.com/politica/2017/09/24/actualidad/1506244170_596874.html [Última consulta 10/11/2017]

8. ANNEXOS

8.1. GUIÓ “EL DESAFÍO ILEGAL DEL 1-0”

CAPTURA	DESCRIPCIÓ DE LA IMATGE	TRANSCRIPCIÓ	ALTRES EFECTES
     	<p>S'inicia el reportatge amb un pla general del vicepresident Oriol Junqueras i els consellers Raül Romeva i Jordi Turull mostrant una urna. A continuació, s'ofereix un primer pla d'una urna de plàstic. Un helicòpter de la policia sobrevola el cel i, posteriorment, es fa un pla detall d'una placa de la Secretaria de Telecomunicacions, Ciberseguretat i Societat Digital. Seguidament, s'inclou un primer pla d'un ordinador i d'una persona escrivint en aquest. En fer referència a les escoles, es mostra un centre educatiu on s'hi observa una pancarta on hi posa "Ni un pas enrere. Votarem!" i diverses tendes de campanya. A continuació, s'introdueix la imatge de dos mossos d'esquadra entrant a una escola i la de dues mosses conversant amb quatre ciutadans. Posteriorment, s'inclouen imatges de</p>	<p>VEU EN OFF: Urnas de plàstic opacas, urnas no transparentes, fabricadas en China, distintas de las utilizadas en los procesos oficiales. Con ellas se pretendía impulsar la consulta ilegal del 1-0. La justicia ordenó a la Guardia Civil el cierre, este sábado, de una treintena de aplicaciones de la Generalitat para el voto telemático. Protección de Datos advierte de multas de hasta 300.000 euros a quien forme parte de las mesas. También se cursó orden de desalojar sin violencia los escasos colegios ocupados. Las manifestaciones a favor de la unidad de España, de la nación española, se han sucedido a lo largo y ancho de todo el país.</p>	<p>Sintonia del programa i so ambient dels diversos indrets on s'enregistren les imatges. Quan s'emeten imatges de les mobilitzacions, destaca l'himne d'Espanya cantat pels propis manifestants.</p>

	diferents manifestacions on hi destaca la presència de banderes d'Espanya.		
	Pla mig del presentador. En un segon pla, s'hi projecten imatges a través d'una pantalla en les qual s'hi poden veure agents de la Guàrdia Civil i la Policia però també Mossos d'Esquadra. A més, s'hi inclouen imatges de centres educatius.	PRESENTADOR: Hola, saludos a todos y gracias por acompañarnos en Informe Semanal. El cumplimiento de la ley en defensa de la España democrática y constitucional se ha convertido en el principal empeño del Estado de Derecho para neutralizar el referéndum ilegal convocado para este domingo. En nuestro primer reportaje abordamos el 1-O desde la perspectiva judicial, policial y municipal. Es decir, con el ojo puesto en los alcaldes y funcionarios, empleados públicos catalanes, hacia los que el separatismo dirigente ha derivado la responsabilidad del delito.	-----
	Plans generals de les muntanyes de Montserrat, on s'hi pot veure el telefèric i diversos trens. Quan la veu en off fa referència a una situació de "fractura" es pot observar una bifurcació de la via del tren. A més, quan parla del "vertigen d'un tren suspès en l'aire" les imatges que emeten són	VEU EN OFF: Catalunya, centro de todas las miradas, en boca de todos los españoles, en sus pensamientos, en sus corazones. Pero el corazón de Cataluña late estos días bajo la tensión de la incertidumbre, fracturado por el secesionismo, con el vértigo de un tren suspendido en el aire. Suspendido por el	Música d'intriga i incertesa.

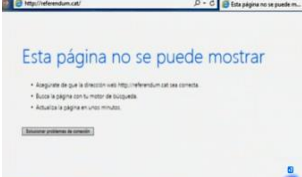

gravades des d'un punt elevat de Montserrat. A continuació, apareix un cartell enganxat en un arbre on s'hi pot llegir "Votem per ser lliure" i una imatge d'un Ajuntament on hi ha un cartell on hi posa "Sí", en referència a l'1 d'octubre. Després s'ofereix un pla més detallat d'aquest cartell i se'n poden veure altres amb missatges similars, com "Sí, viure vol dir aprendre", "Hola nou país" o "El que sí que volem", entre altres.

Tribunal Constitucional, el referéndum ilegal convocado para este domingo 1 de octubre se encuentra fuera del marco legal vigente y supone, además de un ataque directo a la Constitución, un desafío a las instituciones obligadas a garantizar su cumplimiento.

			
 <p>Xavier Arbós</p> <p>Catedrático de Derecho Constitucional de la Universidad de Barcelona</p>	<p>Pla mig curt de Xavier Arbós, catedràtic de Dret Constitucional de la Universitat de Barcelona, que es troba assegut en un banc i envoltat d'arbres.</p>	<p>XAVIER ARBÓS: Todos los diputados del Parlament de Catalunya, incluyendo el señor Puigdemont y pasando por los del PP, Ciudadanos hasta los de la CUP, todos firmaron un papel en el que acataban la Constitución. Esto lo han hecho todos.</p>	<p>So ambient</p>
 <p>Eugenio Zambrano</p> <p>Sec. Gral. CSIF Área de Cuerpos y Fuerzas de Seguridad de Cataluña</p>	<p>Pla mig curt de Eugenio Zambrano, Secretari General CSIF de l'Àrea de Cossos i Forces de Seguretat de Catalunya. En aquest cas, l'entrevistat es troba a l'aire lliure, en concret, a la platja.</p>	<p>EUGENIO ZAMBRANO: Nosotros, los empleados públicos, especialmente la Policía, juró y algunos prometieron acatar la Constitución y el Estatuto de Autonomía. Y, en definitiva, eso es lo que vamos a hacer y eso es a lo que nos debemos.</p>	<p>So ambient</p>
 <p>David Miquel</p> <p>Portaveu sindical de Mossos d'Esquadra SPC</p>	<p>Pla mig curt de David Miquel, portaveu sindical dels Mossos d'Esquadra. En aquest cas, es troba en un espai tancat. A la paret s'hi poden observar les sigles del Sindicat de Polícies de Catalunya i de la "European Confederation of Police".</p>	<p>DAVID MIQUEL: Se nos pregunta qué es lo que van a hacer llegado el momento los Mossos de Esquadra. Pues, mire, yo lo que tengo que contestar a través del Sindicat de Polícies de Catalunya, es que un cuerpo policial lo único que puede hacer es cumplir la legalidad.</p>	<p>----</p>

	<p>Pla mig curt de Xavier Arbós, situat en el mateix entorn que anteriorment.</p>	<p>XAVIER ARBÓS: Lo que es evidente es que la mayoría que le da apoyo, que es la Ley del Referéndum, junto con la Ley de Transitoriedad Jurídica, ambas leyes se sitúan explícitamente fuera del marco constitucional.</p>	<p>So ambient</p>
	<p>En les primeres imatges hi apareixen caminant el President de la Generalitat, Carles Puigdemont i el conseller d'Interior, Joaquim Forn. A continuació, els mateixos es troben asseguts en una taula, juntament amb el Major dels Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Traperó. Posteriorment, s'emeten imatges d'Oriol Junqueras, Raül Romeva i Jordi Turull durant una roda de premsa celebrada a l'International Press and Broadcasting Center. En aquesta roda de premsa es va mostrar una urna, de la qual es fa un pla detall. Finalment, es pot veure un pla general gràcies al qual s'observen les sigles "IPBC" i el patrocini de Mediapro, que va cedir les seves instal·lacions perquè es pogués celebrar aquest acte.</p>	<p>VEU EN OFF: Una convocatòria illegal, al margen de la Constitución y sin las mínimas garantías democráticas, que exige de una imparcialidad y una transparencia ausentes en el entramado del sufragio, desde los difusos contenedores de papeletas hasta la carencia de censos válidos o de una sindicatura electoral.</p>	<p>Música i so ambient</p>

 <p>Miquel Buch i Moya Alcalde de Premià de Mar</p>	<p>Pla mig curt de Miquel Buch i Moya, alcalde de Premià de Mar. En aquest cas, l'entrevista es produeix en un lloc tancat, que podria ser el consistori que representa. Darrere de Miquel Buch s'hi poden observar dues banderes, una de les quals és la senyera i l'altra l'escut del municipi.</p>	<p>MIQUEL BUCH I MOYA: No va a ser un proceso habitual pero sí que nos vamos a esforzar desde aquí, desde Cataluña, los alcaldes, los ciudadanos, el Govern, el Parlament, todos nos esforzaremos para que sea lo más normal, porque estamos luchando contra un Estado que no nos quiere dejar votar.</p>	<p>----</p>
 <p>Núria Marín Alcaldesa de L'Hospitalet</p>	<p>Pla mig curt de Núria Marín, alcaldessa de L'Hospitalet de Llobregat. Probablement també es troba en un despatx del consistori, ja que s'hi pot observar la bandera del municipi.</p>	<p>NÚRIA MARÍN: No, es evidente que un referéndum como tal no se va a producir, estamos viendo cómo hay toda una serie de requisitos para que sea un referéndum que ya no se cumplen.</p>	<p>----</p>
	<p>En les imatges que acompanyen la veu en off s'hi poden observar dos Mossos d'Esquadra dins d'un vehicle policial i després caminant. Posteriorment, es mostren centres educatius catalans des de l'exterior però també les instal·lacions interiors. A continuació, es mostra l'indret on habitualment es guarden les urnes que s'utilitzen en els processos electorals habituals. També s'afegeixen imatges on hi apareixen una furgoneta i diversos</p>	<p>VEU EN OFF: Colegios, centros cívicos y demás locales municipales quedan cerrados y precintados por orden judicial para evitar el uso fraudulento de instalaciones públicas, tal como exige la ley. Siguiendo este mandato, el operativo policial conjunto mantiene en custodia las urnas que se emplean habitualmente en los procesos electorales. La Guardia Civil se ha incautado de más de 12 millones de papeletas y de todo tipo de impresos y listados relacionados con la convocatoria ilegal.</p>	<p>So ambient</p>

     	<p>manifestants, que al pas d'aquesta criden "votarem".</p> <p>Seguidament, es projecten captures de pantalla en les quals es pot llegir "Este dominio ha sido intervenido y se encuentra en disposición de la Autoridad Judicial" i "Esta página no se puede mostrar".</p>	<p>También se han cerrado páginas web y se han denunciado carteles, tanto de promoción como de acoso a los alcaldes que mantienen la legalidad.</p>	
	<p>Pla mig curt de l'alcaldesa de l'Hospitalet de Llobregat, Núria Marín.</p>	<p>NÚRIA MARÍN:</p> <p>Nosotros somos servidores públicos que, cuando tomamos posesión de nuestro cargo, lo que hacemos es prometer, cada uno lo hace con su formulación, acatar la Constitución, el Estatut de Autonomía y el Ordenamiento Jurídico, y no solamente acatarlo, sino</p>	<p>----</p>

		respetarlo y hacerlo respetar, cumplir y hacer cumplir la ley, por lo tanto, es lo que estamos haciendo.	
	Pla mig curt de l'alcalde de Premià de Mar, Miquel Buch i Moya.	MIQUEL BUCH I MOYA: Nos han citado a todos los alcaldes y alcaldesas de Cataluña que firmamos el decreto, incluso ha citado a algunos que no firmaron el decreto, el cual la mayoría firmamos, este decreto previo a la suspensión. Por lo tanto, estamos dentro de la ley. Pero el fiscal ya ha declarado en un medio de comunicación diciendo que hacía todo esto para ver si recapacitábamos.	----
 	S'emeten imatges d'un cotxe de la Guàrdia Civil amb centenars de persones aplaudint al seu pas. A més, es pot veure al Major dels Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Trapero, caminant envoltat de periodistes.	VEU EN OFF: Cuando se trata de la aplicación de la ley no hay neutralidad ni equidistancia posibles. En el caso de las autoridades, funcionarios o empleados públicos, así como en los cuerpos y fuerzas de seguridad, adquiere la mayor relevancia.	So ambient
	Pla mig curt de David Miquel, portaveu sindical dels Mossos d'Esquadra.	DAVID MIQUEL: El cuerpo de Mossos d'Esquadra está establecido por una ley que es la 10/94 de 11 de julio, donde se nos especifica muy claramente cuáles son las funciones, es la columna vertebral del funcionamiento del	----

		<p>cuerpo de Mossos d'Esquadra, y ahí lo que se nos está diciendo es que tenemos que cumplir y hacer cumplir la Constitución española, el Estatut de Autonomía y el resto de la legalidad vigente. Y no tenemos o no existe la "obediencia debida". Con lo cual, si recibiéramos alguna orden contraria a la legalidad, ahora lo vamos a enfocar desde el punto de vista del caso que nos ocupa, que es el del referéndum, etc., pero, en general, lo que especifica es que cuando un agente del cuerpo de Mossos d'Esquadra recibiera por parte de sus superiores una instrucción o una orden que chocara o se enfrentara directamente a la legalidad, el Mosso d'Esquadra no tiene ninguna obligación de cumplir eso.</p>	
 	<p>Pla mig curt d'Eugenio Zambrano, Secretari General de l'Àrea de Cossos i Forces de Seguretat de Catalunya (Central Sindical Independent i de Funcionaris). Mentre s'emeten les declaracions d'Eugenio Zambrano, també es poden veure imatges de Carme Forcadell presidint el</p>	<p>EUGENIO ZAMBRANO: La presidenta del Parlament, Carme Forcadell, y el propio presidente de la Generalitat, cuando instan a los empleados públicos de Cataluña a que cometan una ilegalidad que les puede llevar a tener que responder ante, en este caso, los juzgados, ante la ley, por una infracción penal y que</p>	<p>So ambient</p>

	<p>Parlament de Catalunya i plans generals de l'hemicicle. En aquestes imatges és possible identificar-hi els principals líders dels partits independentistes.</p>	<p>esa infracción penal les puede inhabilitar como empleados públicos y perder su puesto de trabajo, ellos lo pueden pedir porque en el momento en el que les inhabiliten, ellos van a tener un sueldo vitalicio. La señora Forcadell cobra 138.000 euros al año y lo seguirá percibiendo una vez que esté inhabilitada o una vez que por voluntad propia deje la política, igual que el señor Puigdemont. Bueno, así cualquiera ¿no?</p>	
	<p>La informació que s'aporta en aquest tall de veu es complementa amb imatges d'Artur Mas, Francesc Homs, Irene Rigau i Joana Ortega, condemnats a pagar una fiança per l'organització del 9-N.</p> <p>En parlar de les conseqüències del referèndum, en concret de la inhabilitació de càrrecs públics, s'introdueixen imatges de Carles Puigdemont parlant en un acte on la gent es manifesta.</p>	<p>VEU EN OFF: El expresidente Artur Mas solicitaba esta semana, junto a otros condenados, una colecta de dos euros por catalán para pagar los 5,2 millones de euros que le exige la justicia por gastarlos en la consulta ilegal del 9 de noviembre de 2014.</p> <p>El escenario actual podría ir más allá de la inhabilitación para cargos públicos al contemplar otros delitos, como malversación de fondos públicos, falsificación de documentos y obstaculización de la acción de la justicia, que, incluso podrían alcanzar el grado de sedición.</p>	<p>Música festiva i so ambient de la manifestació, que inclou aplaudiments i la veu de Carles Puigdemont.</p>

 			
	<p>Pla mig curt de Xavier Arbós, catedràtic de Dret Constitucional de la Universitat de Barcelona.</p>	<p>XAVIER ARBÓS: Aparentemente, estaríamos en algo muy parecido. Sin embargo, lo que dice la ley es que esos actos deben realizarse pública y tumultuariamente. Y aquí, sobre todo con lo que tiene que ver con el, digamos, entre comillas “tumulto”, es donde se plantean las dudas. Hay que aplicar siempre el Derecho Penal de la forma más estricta y podría ser que hayamos visto actos de desobediencia o actos destinados a hacer imposible la vigencia de la Constitución, por un lado, pero que no sean tumultuarios. Y, luego, por otros tumultos que en ellos mismos no conllevan el impedimento a que la Constitución se cumpla. Yo creo que este es un terreno bastante delicado. Y debe ser tan delicado porque las penas que se pueden imponer son muy graves.</p>	<p>So ambient</p>

  	<p>En parlar de fets tumultuosos, es mostren imatges de cotxes de la Guàrdia Civil amb els vidres trencats, destrosses visibles i amb adhesius on s'hi pot observar la bandera independentista i els missatges "Sí" o "Votarem".</p> <p>A continuació, es mostren imatges d'una seu del Partit Socialista de Catalunya (PSC) on hi ha cartells independentistes.</p> <p>A més, es mostren imatges de joves amb banderes independentistes en una manifestació.</p>	<p>VEU EN OFF: Los hechos tumultuarios se han ido sucediendo y creciendo en intensidad. Los grupos más radicales no han dudado en utilizar cualquier recurso, desde asaltar los vehículos de la Guardia Civil, a atacar sedes de partidos políticos o sacar de las escuelas a niños menores de edad para cortar las calles.</p>	<p>So ambient. Especialment destaquen xiulades i crits de "votarem".</p>
	<p>Pla mig curt de Miquel Buch i Moya, alcalde de Premià de Mar.</p>	<p>MIQUEL BUCH I MOYA: El Gobierno del Estado español ha querido enviar a la policía, enseñar imágenes que no son, explicar que los actos son tumultuosos, cuando son actos cívicos y pacíficos con un clavel en la mano y con cánticos. Todo esto lo único que ha apoyado es la participación.</p>	<p>----</p>
	<p>Pla mig curt de Núria Marín, alcaldessa de l'Hospitalet de Llobregat.</p>	<p>NÚRIA MARÍN: Somos escogidos, y esa es la voluntad de los ciudadanos, para resolver problemas, no para generar esos problemas. Y, en este caso, estamos viendo cómo se están generando problemas por parte de unos y de</p>	<p>----</p>

		<p>otros, cuando la gran mayoría lo que queremos es que la política empiece a funcionar para que haya diálogo, para que haya consenso y para que lleguemos a un acuerdo.</p>	
	<p>Pla mig curt de David Miquel, portaveu sindical dels Mossos d'Esquadra.</p>	<p>DAVID MIQUEL: Al final, después de todo, lo que tiene que quedar es que unos agentes de Policía son los que van a tener que estar ahí pasándolo mal, pasando por situaciones muy complicadas, y cumpliremos, estaremos ahí, somos profesionales, pero les garantizo que no es agradable tener que pasar por una situación de éstas.</p>	<p>----</p>
	<p>Pla mig curt d'Eugenio Zambrano, Secretari General de l'Àrea de Cossos i Forces de Seguretat de Catalunya.</p>	<p>EUGENIO ZAMBRANO: Pido a todos los ciudadanos que ese día no hayan revueltas en las calles, no haya un alzamiento, no haya una desobediencia y no se achaque o no se vaya en contra de la policía. La policía somos el instrumento del ordenamiento jurídico y haremos nuestro trabajo, eso que no le quepa duda a nadie. Haremos nuestro trabajo.</p>	<p>So ambient</p>
	<p>Imatge des de l'aire de la capital catalana.</p>	<p>VEU EN OFF: En unas horas saldrá el sol para iluminar el primer domingo de octubre, el segundo de un otoño</p>	<p>Música ambient, que transmet calma, en concret "Mediterráneo"</p>

		casi sin estrenar. Que no deje ingrata memoria es un deber de todos.	de Joan Manuel Serrat.
---	--	--	------------------------

8.2. GUIÓ “APOYO A LA UNIDAD DE ESPAÑA”

CAPTURA	DESCRIPCIÓ DE LA IMATGE	TRANSCRIPCIÓ	ALTRES EFECTES
	Pla mig del presentador, Jenaro Castro. En un segon pla, s'hi projecten imatges del Consell de Ministres i de la reunió amb el president d'Estats Units, Donald Trump.	PRESENTADOR: Apoyo de la Unión Europea y Estados Unidos a la unidad de España. Dada la prioridad de la política nacional, el presidente Rajoy no ha acudido a la cumbre de la UE de este viernes, y presidió el Consejo de Ministros. Rajoy se reunió el martes en Washington con el presidente de EEUU, que mostró su apoyo al Gobierno español ante el 1-O. Rajoy calificó de disparate el referéndum porque carece de garantías legales y pidió sentido común.	----
 	Arribada d'un cotxe a la Casa Blanca. A la part frontal d'aquest s'hi poden observar la bandera americana i l'espanyola. Posteriorment, es veu a Donald Trump i Mariano Rajoy asseguts conversant amb la premsa. En aquest cas, és el primer qui parla.	DONALD TRUMP: Es un gran honor tener al presidente Rajoy, de España. Es alguien altamente respetado en este país. Tenemos una relación muy cercana con España. Presidente, es un honor tenerle en el Despacho Oval. Es un honor tenerle en la Casa Blanca.	So de tambors per donar solemnitat a les paraules del president d'Estats Units.

  	<p>Imatges de l'arribada en cotxe de Mariano Rajoy a la Casa Blanca mentre l'espera el president d'Estats Units. Posteriorment, es mostra un pla mig curt del president espanyol mentre parla davant la premsa. Es mostren altre cop imatges de la rebuda de Donald Trump a Mariano Rajoy. Durant uns pocs segons es poden veure imatges de les càmeres, que tenen l'atenció posada en aquest moment.</p>	<p>MARIANO RAJOY: Yo espero que esta visita sirva para conseguir el objetivo que todos pretendemos, que siga habiendo crecimiento económico, que siga habiendo empleo, que nuestros pueblos cada vez se entiendan más y mejor y que sigamos trabajando en defensa de la libertad, la democracia y los derechos de todos los ciudadanos.</p>	<p>Música i so de tambors per donar solemnitat a les paraules de Mariano Rajoy.</p>
   	<p>Imatges de Donald Trump i Mariano Rajoy asseguts en una taula amb els seus consellers per tal d'abordar qüestions que afecten als països que ambdós presideixen. En fer referència a qüestions comercials, apareixen imatges d'un port, de gratacels, així com d'un edifici i un logo de "Caixa Sabadell", per exemplificar una empresa espanyola. S'inclouen també imatges d'una fàbrica. Quan la veu en off fa referència als vincles militars entre ambdós països, s'inclouen imatges de banderes entre les quals hi ha</p>	<p>VEU EN OFF: Desde la llegada de Donald Trump a la presidencia, el líder estadounidense y el presidente español se habían visto en dos ocasiones, en mayo, en la cumbre de la OTAN y, en julio, en la reunión del G20, pero el 26 de septiembre se reunieron por primera vez en la Casa Blanca. Una visita de poco más de dos horas para abordar una agenda bilateral marcada por el comercio y la política de defensa como aliados en la OTAN. Estados Unidos es el primer destino de las exportaciones de España fuera de la Unión Europea. En el país hay más de 600 empresas españolas. La potencia norteamericana es el</p>	<p>So ambient, entre el qual destaquen les paraules de Donald Trump i Mariano Rajoy en la roda de premsa.</p>

     	<p>l'espanyola i l'americana. Aquestes es troben en vaixells de bases militars americanes. En parlar de política exterior, es mostren imatges dels dos presidents en la roda de premsa que van oferir el mateix dia que es van reunir a la Casa Blanca. A més, es mostren imatges de la premsa per plasmar l'expectativa que la compareixença d'ambdós presidents va generar.</p>	<p>primer inversor extranjero en España y la relación comercial entre los dos países se inclina hacia el lado estadounidense, con un superávit de casi 1700 millones de euros en 2016.</p> <p>Las bases militares de Rota y Morón son piezas cada vez más importantes en la estrategia militar de Estados Unidos y la OTAN, y Washington agradece públicamente la contribución de España en las misiones de Irak y Afganistán. En política exterior, dos asuntos principales en los que Washington y Madrid coinciden. La presión al Gobierno venezolano para liberar a los presos políticos y organizar elecciones libres y el aislamiento al régimen de Corea del Norte, por el desarrollo de misiles y armas nucleares. Madrid expulsó recientemente al embajador norcoreano, un gesto que el presidente Trump agradeció. Y, aunque no estaba en la agenda oficial, la crisis de Cataluña fue uno de los temas durante la rueda de prensa.</p>	
	<p>Pla mig del president d'Estats Units, Donald Trump en la roda de pemsa conjunta amb Mariano Rajoy. A més, s'enfoca a la</p>	<p>DONALD TRUMP: Pienso que España es un gran país y debería permanecer unido. Estamos tratando con un gran, gran país y debería permanecer</p>	<p>So ambient. Destaca el so del flaix de les càmeres.</p>

	<p>premsa present en l'acte.</p>	<p>unido. He estado observando el desarrollo, pero, en realidad, se ha desarrollado durante siglos. Nadie sabe si va a haber una votación, el presidente dice que no van a votar. Hay gente que se opone a eso. Pero, hablando por mí mismo, me gustaría ver que España sigue unida. Pienso que la gente de Cataluña se quedará en España. Sería una tontería no hacerlo.</p>	
 	<p>Pla general de l'escenari en què es produeix la roda de premsa, a l'exterior. S'hi pot observar la Casa Blanca al fons i també al president d'Espanya i al d'Estats Units. A més, la imatge corrobora l'expectació que aquesta compareixença genera entre la premsa. També es fa un pla mig de Mariano Rajoy mentre es dirigeix a les càmeres i als periodistes presents en l'acte.</p>	<p>MARIANO RAJOY: Lo que yo espero que se produzca, a la mayor celeridad posible, si es posible antes del 1 de octubre y si no inmediatamente después, el paso a una nueva etapa donde prime la ley, la democracia, el diálogo y el sentido común. Es un disparate. Lo que puede haber es un alboroto, puede haber ruido, pero lo que no puede haber es un referéndum válido, democrático y con un mínimo de garantías.</p>	<p>So ambient. Destaca el so del flaix de les càmeres.</p>
	<p>Per contextualitzar l'ambient en què es va rodar el reportatge, es mostren imatges de gent caminant, d'una bandera del centre d'investigació Brookings, de la bandera nord-</p>	<p>VEU EN OFF: Desde Estados Unidos, la atención al desafío independentista en Cataluña es mucho menor que la que prestan en las cancillerías o en los medios de comunicación de la</p>	<p>Música i so ambient</p>

    	<p>americana i, fins i tot, d'una finestra on s'observa parcialment una televisió a través de la qual s'emeten les notícies del canal americà MSNBC i apareix una imatge de Donald Trump. S'inclouen plans generals on s'hi poden identificar els edificis on s'ubiquen centres d'investigació importants d'Estats Units, com Brookings. També s'afegeixen imatges generals de la roda de premsa de la portaveu del Departament d'Estat d'Estats Units.</p>	<p>Unión Europea. En los centros de pensamiento de la avenida de Massachusetts, en Washington, donde se ubican instituciones como Brookings o el Centro Carnegie, apenas hay informes recientes o conferencias sobre el tema en estos días. Oficialmente, para el Departamento de Estado se trata de un asunto interno de España.</p>	
	<p>Pla mig curt de Heather Neuer, portaveu del Departament d'Estat d'Estats Units.</p>	<p>HEATHER NAUER: Pienso que es un asunto interno que debe decidir la gente de España. Nosotros apoyamos al Gobierno de España, apoyamos una España unida.</p>	<p>So ambient</p>
	<p>Imatges d'Spencer Boyer conversant amb un senyor al carrer. També s'inclou un primer pla d'aquest mentre parla, ja en un espai interior. Posteriorment, es pot veure un pla general del moment de</p>	<p>VEU EN OFF: Spencer Boyer fue oficial de inteligencia en el Consejo Nacional de Inteligencia de EEUU, entre 2014 y 2017. Su campo de trabajo, Europa, especialmente la región occidental. En ese puesto observó también la evolución</p>	<p>So ambient</p>

	<p>l'entrevista, on al fons hi destaca una bandera espanyola.</p>	<p>de la política espanyola desde el punto de vista de los intereses de los EEUU.</p>	
	<p>Pla mig curt d'Spencer Boyer, membre del Consell Nacional d'Intel·ligència d'Estat Units. S'inclou un pla detall de les mans de l'entrevistat.</p>	<p>SPENCER BOYER: Nuestro interés es que España esté unida. España es un socio vital para los Estados Unidos, tanto en economía como en seguridad, en defensa y como aliado en la OTAN. Especialmente ahora que el Reino Unido sale de la Unión Europea. Así que para cualquier presidente de Estados Unidos sería extremadamente importante seguir adelante y hablar de lo importante, que es que España sea próspera y que lo haga bien, y que no se vea distraída por otras cosas.</p>	<p>----</p>
	<p>Pla general de la reunió que van mantenir Felip VI i Barack Obama durant la visita del primer a Estats Units. S'hi poden observar també plans mitjos del rei Felip VI i de Barack Obama i el moment en què es produeix una encaixada de mans entre ells.</p>	<p>VEU EN OFF: En septiembre de 2015, la diplomacia española recibió un respaldo contundente desde la Administración de Estados Unidos. El rey Felipe visitó Washington y otras ciudades del país. En su visita a la Casa Blanca, el presidente Barack Obama expresó su apoyo a una España</p>	<p>So ambient. Destaca la veu de l'ex-president d'Estat Units, Barack Obama i el so del flaix de les càmeres.</p>

		<p>unida.</p>	
	<p>Pla mig curt de Barack Obama en la reunió amb Felip VI.</p>	<p>BARACK OBAMA: Sentimos una gran afinidad y una gran amistad con el pueblo español. En materia de política exterior, estamos profundamente comprometidos con mantener la relación con una España fuerte y unida.</p>	<p>Veu de Barack Obama doblada al castellà i so ambient.</p>
 	<p>S'inicia la intervenció del corresponsal amb imatges de la reunió entre Obama i el rei Felip VI i, posteriorment, s'ofereix un pla mig curt del corresponsal Carlos Franganillo a Washington. Al fons de la imatge, s'hi pot observar la Casa Blanca.</p>	<p>CORRESPONSAL: En estos últimos años el Gobierno catalán ha tratado de influir en la política y en la opinión pública de la primera potencia mundial. Recientemente, el periódico <i>The Washington Post</i> ha publicado una carta del presidente Puigdemont, y el Gobierno catalán ha expuesto sus planes en centros universitarios. Pero no han logrado apoyos políticos destacados, más allá de la cercanía de cuatro congresistas de los Estados de California y Florida.</p>	<p>So ambient</p>
	<p>Imatges de Jimmy Carter en una conferència i plans generals de la Casa Blanca. En fer referència a les declaracions de</p>	<p>VEU EN OFF: El Gobierno catalán también buscó la mediación de la fundación del expresidente Jimmy Carter, que finalmente</p>	<p>So ambient i veu de Jimmy Carter. A més, quan s'emeten les imatges de la Casa Blanca, s'introdueix el so</p>

  	<p>Trump, s'inclouen de nou les imatges de la roda de premsa que Trump i Rajoy havien ofert la mateixa setmana.</p> <p>En parlar dels vincles entre ambdós països, s'emeten les imatges de l'encaixada de mans entre Mariano Rajoy i Donald Trump.</p>	<p>rechazó involucrarse en el asunto. En cualquier asunto de política internacional, la palabra de Washington es siempre importante.</p> <p>España y sus asuntos internos no están entre las principales preocupaciones de la diplomacia estadounidense, pero las declaraciones de Trump esta semana se entienden como un respaldo a la posición del Gobierno español ante lo que pueda ocurrir este domingo y los días siguientes. El encuentro en la Casa Blanca ha servido para reforzar también los lazos entre los dos países, marcados, sobre todo, por el comercio y la política de defensa de la OTAN.</p>	<p>d'un tambor que dota les imatges de major solemnitat.</p>
---	--	--	--

8.3. GUIÓ “EL NUDO CATALÁN”

CAPTURA	DESCRIPCIÓ DE LA IMATGE	TRANSCRIPCIÓ	ALTRES EFECTES
 	<p>En el sumari del programa hi apareixen imatges de gent aplaudint als Mossos d'Esquadra. A més, es mostren imatges de la violència policial que va tenir lloc en el transcurs de la jornada.</p> <p>També s'hi poden veure incidents rellevants que van tenir lloc durant la celebració del referèndum. Per</p>	<p>-----</p>	<p>Sintonia del programa amb so ambient. El més perceptible és el so dels aplaudiments, xiulades i crits.</p>

exemple, una part importat d'una població catalana segueix els cotxes de la Guàrdia Civil per la carretera fins que aquests reculen per marxar de la població.

També s'inclouen imatges de fets més intrascendents com les d'una persona donant cops a una reixa per tal de tirar-la al terra.

A continuació, es pot veure a diverses persones dins d'un centre educatiu tirant mobiliari en direcció a l'exterior. A més, en el sumari s'exposen diverses imatges de persones votant sense cap mena de control, la qual cosa evidencia que no se segueix el procediment habitual.

Apareix també el moment en què una persona mediàtica degut a la seva professió acudeix a un centre educatiu per dipositar el seu vot. En concret, és el futbolista del Futbol Club Barcelona, Gerard Piqué. Posteriorment, apareixen imatges de líders polítics d'ambdues parts en conflicte. D'una banda, es pot veure a Mariano Rajoy en una compareixença. D'altra banda, els principals líders polítics de l'independentisme català en el moment de realitzar una fotografia

   	<p>oficial.</p> <p>Altres imatges són les de persones amb estelades tallant les carreteres i provocant cues en carreteres i autopistes catalanes, així com imatges on hi apareixen els noms dels principals bancs, als quals pot afectar la situació política.</p> <p>Per finalitzar el sumari, es pot veure a una multitud manifestant-se en favor de la unitat d'Espanya.</p>		
	<p>Pla mig del rei d'Espanya en un discurs posterior a la celebració del referèndum de l'1 d'octubre. Al seu darrere s'hi pot observar la bandera d'Espanya i també la de la Unió Europea. A més, destaca un quadre de Carles III, que durant el seu regnat va privilegiar el castellà front el català.</p>	<p>REI D'ESPANYA:</p> <p>"Orden Constitucional": Ante esta situación de extrema gravedad, que requiere el firme compromiso de todos con los intereses generales, es responsabilidad de los legítimos poderes del Estado asegurar el orden constitucional y el normal funcionamiento de las instituciones, la vigencia del Estado de Derecho y el autogobierno de Cataluña, basado en la Constitución y en su Estatuto de Autonomía.</p>	<p>Sintonia del programa.</p>

	<p>Pla sencer del presentador d'Informe Semanal i, posteriorment, pla mig d'aquest. En la pantalla que es pot observar al fons s'hi projecten imatges similars a les del sumari.</p>	<p>PRESENTADOR: Hola, saludos a todos y gracias por acompañarnos en Informe Semanal. España vive momentos decisivos para asegurar el orden constitucional tras el golpe institucional en Cataluña. Después de un 1-O plagado de incidentes y numerosas irregularidades, los separatistas mantuvieron su desafío al Estado de Derecho, bajo amenaza de una declaración unilateral de independencia. En espera de la suspensión del pleno del Parlament de este lunes, lo que el rey definió como “deslealtad inadmisibile”, dio luz verde a una respuesta de los poderes del Estado. El legislativo de las Cortes, el Ejecutivo y el Poder Judicial actúan para dar respuesta a delitos contra la democracia como la desobediencia o la sedición. A todo ello dedicamos hoy Informe Semanal, en un monográfico titulado “El nudo catalán”.</p>	<p>-----</p>
	<p>Inicialment, es mostren imatges de manifestacions</p>	<p>VEU EN OFF: La relación entre Cataluña y el resto de</p>	<p>So ambient. Quan es mostren imatges de les</p>

independentistes, on s'hi poden observar estelades. També s'emeten diverses imatges de manifestacions unionistes, on predominen les banderes espanyoles. Una de les imatges es pot ubicar a Madrid i s'hi celebra una manifestació multitudinària. Posteriorment, es pot veure de nou una manifestació independentista on els assistents es passen entre ells una estelada gegant. A continuació, es mostren imatges antigues per repassar quina ha estat la relació entre Catalunya i Espanya al llarg de la història. Es poden veure manifestacions i també cartells relacionats amb la votació de l'Estatut d'Autonomia. També es deixa constància de les mobilitzacions celebrades en el context d'aquesta votació, on hi tenen presència algunes tradicions catalanes com els castellers.

España ha sufrido tensiones cíclicas a lo largo de más de 500 años de historia compartida. Las hubo en el siglo XVII, en el XVIII, en el XIX, en el XX y ahora lo vemos, de nuevo, en el XXI. En el trasfondo, el anhelo catalán de una soberanía que, según la Historia, nunca existió.

manifestacions independentistes únicament es poden percebre crits, entre els quals no es distingeix cap reivindicació de forma evident. Per contra, les imatges de manifestacions unionistes van acompanyades de crits com "Catalunya és Espanya", "Que viva España" o "España, unida, jamás será vencida".

	<p>Pla mig curt d'Óscar Uceda, de l'Associació d'Historiadors de Catalunya Antoni Capmany. L'entrevista està gravada en un entorn obert.</p>	<p>ÓSCAR UCEDA (Associació d'Historiadors de Catalunya Antoni Capmany): Realmente, el pueblo catalán jamás ha podido gozar de esta soberanía y de esta propiedad sobre su Estado. Jamás ha sido así. Siempre ha pertenecido o la ha compartido con el resto de ciudadanos españoles.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>Imatges de manifestacions, on s'hi poden veure estelades i una altra tradició catalana, com són els gegants i cap grossos.</p>	<p>VEU EN OFF: La relación entre el Estado y la Generalitat se tensa y destensa periódicamente, coincidiendo con crisis económicas y Parlamentos fragmentados en Madrid.</p>	<p>So ambient.</p>
 	<p>Pla mig de l'ex-president del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero. Aquesta imatge va ser gravada l'any 2003 mentre es dirigia als socialistes i, en general, a la societat espanyola.</p> <p>A continuació, s'inclouen imatges de l'ex-president de la Generalitat, Pasqual Maragall.</p>	<p>ZAPATERO (ex-president del Govern): Apoyaré la reforma del Estatuto de Cataluña que apruebe el Parlamento de Cataluña.</p>	<p>So ambient. Destaquen els aplaudiments dels assistents.</p>
	<p>Imatges del Congrés dels Diputats en l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. A continuació, s'inclouen algunes imatges del</p>	<p>VEU EN OFF: El último rebrote nació tras la reforma estatutaria de dos mil seis, aprobada por el Parlament y las Cortes Generales,</p>	<p>Música d'intriga i so ambient. Destaquen els aplaudiments i els crits en les mobilitzacions.</p>

	<p>procediment electoral en el qual es va votar a favor de l'Estatut. Posteriorment, es pot veure la recollida de firmes encapçalada pel Partit Popular. En aquestes imatges s'hi pot distingir a Jorge Fernández Díaz, ex ministre i membre distingit del partit actualment encapçalat per Mariano Rajoy. Després s'inclouen imatges de manifestacions en favor de l'Estatut, on bona part dels assistents porten la senyera. S'hi poden distingir també alguns cartells que demanen la independència. A més, també s'ofereixen imatges de mobilitzacions on la bandera que predomina és l'estelada.</p>	<p>con mayoría socialista, y después refrendado por el pueblo catalán. El Constitucional, a instancias del Partido Popular, del Defensor del Pueblo y de cinco Comunidades Autónomas, resolvió que de doscientos veintitrés artículos, catorce eran inconstitucionales. Una sentencia tomada como una afrenta por una parte de los catalanes, y alentada por el nacionalismo separatista, que ensalzaba hechos diferenciales con los que justificar su postura. Un marco estatutario contrario al derecho, según los magistrados que velan por la Carta Magna, que en 1978 apoyó el noventa por ciento de los catalanes.</p>	
			
			
			
			
			
	<p>Pla mig curt de Ferrán Requejo, Catedrático en Ciencia Política per la Universitat Pompeu Fabra. En aquest cas, l'entrevista es produeix en un indret interior.</p>	<p>FERRÁN REQUEJO (Catedrático en Ciencia Política Universitat Pompeu Fabra): Es una cuestión de ser reconocidos de la manera en que los catalanes queremos ser reconocidos y tener un autogobierno, tanto a nivel de políticas internas como de</p>	<p>So ambient</p>

		<p>políticas europeas e internacionales, que se decida desde Cataluña aquello que afecta a los catalanes. Esto, con el marco constitucional español actual, es imposible.</p>	
	<p>Pla mig curt de Mariano Gomà, president de Societat Civil Catalana. L'entrevista es realitza a l'interior d'un edifici però amb vistes a l'exterior.</p>	<p>MARIANO GOMÀ (President de Societat Civil Catalana): Yo no soy jurista, pero soy un ciudadano y soy un ciudadano que está viviendo en Cataluña, donde hay una serie de gente, ese cuarenta por ciento o el porcentaje que sea, está intentado cargarse mi país. Está intentando echarme de mi propia casa. Está intentando hacerme extranjero en mi propio país, y eso, por supuesto, la sociedad no lo puede admitir ni lo va a admitir.</p>	<p>So ambient</p>
 	<p>Imatges de l'ex-president de la Generalitat, Artur Mas, votant el dia de la consulta del 9 de novembre de 2014. Posteriorment, es pot veure a Francesc Homs entrant a declarar i diversos polítics catalans al seu darrere, en senyal de suport. Posteriorment, es mostren altres imatges de polítics catalans com Oriol Junqueras i Neus</p>	<p>VEU EN OFF: Al movimiento secesionista catalán no le encaja la Constitución. Ve en ella un escollo a sus anhelos. Ante la dificultad de encontrar aliados para reformar la norma, la Generalitat ha ido tensando la cuerda con el Estado en una deriva independentista. Primero el</p>	<p>Música d'intriga i so ambient.</p>

	<p>Munté. Després, s'utilitzen imatges del dia del referèndum on hi apareixen votant Carles Puigdemont i Anna Gabriel.</p>	<p>expresidente Artur Mas, y ahora su delfín, Carles Puigdemont, junto a ERC y la CUP, que no acata las resoluciones judiciales, ni atiende a las leyes que rigen para todos los españoles.</p>	
	<p>Pla mig curt de Carlos Vidal, Catedràtic de Dret Constitucional. L'entrevista va ser gravada en un espai interior.</p>	<p>CARLOS VIDAL (Catedràtic de Dret Constitucional UNED): Cuando un presidente de una Comunidad Autónoma, que es la máxima representación, no cumple, no respeta la Constitución y el Estatuto de Autonomía, que es el que le da legitimidad para ser presidente, es muy difícil solucionar el problema.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>Imatges de Carme Forcadell durant el període en què va presidir el Parlament i del propi hemicicle. Posteriorment, es poden veure imatges dels membres del Govern català de Junts pel Si. Destaca que en aquestes imatges apareixen envoltats d'una corda que</p>	<p>VEU EN OFF: El seis de septiembre, a instancias del Govern, el Parlament imponía, sin diálogo, las leyes de Referéndum y de Transitoriedad Jurídica y Fundacional de la República Catalana, en contra del Estatut y de la Constitución.</p>	<p>Música d'intriga i so ambient.</p>

simbolitza el nus que s'està generant en relació amb aquesta qüestió. Utilitzant aquest mateix format, també es poden observar imatges del president del Govern espanyol, així com de manifestacions que han tingut lloc per demanar la independència de Catalunya i per defensar la unitat d'Espanya. A continuació, s'emeten imatges de grans entitats bancàries envoltades del mateix nus per acabar donant a conèixer el títol del monogràfic.

Posteriorment, s'inclouen imatges de l'interior d'un centre educatiu durant la jornada de l'1 d'octubre, on s'hi poden veure les urnes que es van utilitzar. També es mostra l'exterior del centre amb gent que crida i aplaudeix.

Posteriorment, s'ofereixen imatges de diverses persones entrant a un centre educatiu per votar i es pot observar com marquen en el paper l'opció "Sí". Es mostren també les cues que hi va haver durant la jornada, algunes persones votant i la gran quantitat de mitjans de comunicació pendents dels fets que estaven tenint lloc a Catalunya. A més, es

Un nudo cada vez mayor, un nudo que no para de enredarse en desencuentros, rivalidades, conflictos competenciales y judiciales que el seny catalán no es capaz de desatar. Un nudo gordiano que la espada de Damocles de la llamada raixa independentista pretende cortar de un tajo.

El domingo 1 de octubre fue la fecha del referéndum ilegal. Cientos de miles de catalanes ilusionados con la consulta que había suspendido el Tribunal

Constitucional pero que la Generalitat no cejó en promover y auspiciar, acudían a la convocatoria ilegal. Querían votar, tal como les habían prometido el Govern de la Generalitat, que sin tener

competencias para convocarla, argumentaba democracia, mientras hacía caso omiso de la legislación vigente.

    	<p>mostra a una dona que acudeix a votar i mostra el sobre que seguidament diposita en la urna.</p>		
 	<p>Inicialment, mentre parla Carlos Vidal, es mostra a diverses persones votant. A continuació, s'ofereix un pla mig curt del Catedràtic de Dret Constitucional.</p>	<p>CARLOS VIDAL: ¿Cómo vas a prohibir votar? No, no. A usted no se le ha prohibido votar. Usted, como catalán y como español, ha votado cuarenta veces en los últimos cuarenta años, lo que pasa es que tiene que votar dentro del marco previsto para eso. Yo creo que la gente tiene que ser consciente que hay muchas personas que le han estado engañando durante mucho tiempo. Es</p>	<p>So ambient.</p>

		<p>evidente que mucha gente cree que va a conseguir la independencia y que, al no conseguirla, va a tener un sentimiento de frustración que habrá que ver cómo se gestiona.</p>	
	<p>Inicialment, s'emeten imatges de la policia trencant els vidres d'un col·legi electoral per tal de poder entrar. A més, s'inclouen imatges de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil intentant aturar la votació sense fer ús de la violència, tant a l'interior dels centres educatius com a l'exterior. També es mostra com alguns agents de la policia requisen urnes i se les enduen sota la protecció d'altres agents dels cossos de seguretat. Finalment, es destaca un fragment d'un informe de la Junta Electoral Central en què s'afirma que els resultats del referèndum no tenen valor.</p>	<p>VEU EN OFF: El 1 de octubre no se produjo un referéndum con validez jurídica. En cumplimiento de sucesivas órdenes judiciales, la Policía y la Guardia Civil trataron de contener el desafío de autodeterminación cerrando colegios y confiscando urnas. Tanto la Junta Electoral Central como el equipo de invitados por la Generalitat, consideran que la consulta no puede considerarse un referéndum, ya que careció de garantías de objetividad, transparencia, escrutinio y control.</p>	<p>So ambient (destaquen els crits de "votarem", les xiulades i els aplaudiments).</p>
	<p>Pla mig curt de Lluís Orriols, professor de Ciències Polítiques. Es troba a l'interior d'un edifici, encara que es pot observar l'exterior.</p>	<p>LLUÍS ORRIOLS (Professor de Ciències Polítiques a la Universitat Carlos III): Lo que hubo el pasado domingo fue claramente un referéndum ilegal sin garantías mínimas para poder ser leído, para tener un mandato claro de</p>	<p>So ambient.</p>

		qué es lo que quieren los catalanes.	
	Pla mig curt de Ferrán Requejo, Catedràtic de Ciència Política.	FERRÁN REQUEJO (Catedràtic de Ciència Política de la Universitat Pompeu Fabra): Quienes acusan de que no ha tenido garantías son, precisamente, los que han impedido que esas garantías se dieran, la vía sería hacer un referéndum <i>fetén</i> , o sea, un referéndum de verdad como el que ha tenido lugar en Escocia en dos mil catorce o el que tuvo lugar en Quebec en el año ochenta, es decir, con todas las garantías, que coincida legalidad y legitimidad, cosa que ahora no coinciden ni en la parte española, ni, parcialmente, en el referéndum que se ha hecho este domingo pasado.	So ambient.
	Pla mig curt de José María Gay de Liébana, professor d'Economia Financera i Comptabilitat. Es troba a l'interior d'un despatx.	JOSÉ MARÍA GAY DE LIÉBANA (Professor Titular d'Economia Financera i Comptabilitat de la Universitat de Barcelona): El referéndum no ha respondido a lo que serían las exigencias mínimas que se deberían demandar siempre en una consulta de este tipo. Ha habido problemas de infraestructuras, pero no tiene la	So ambient.

		seriedad que merecería.	
   	<p>Es mostren plans generals on es pot observar a gran quantitat de gent fent cua per anar a votar el dia del referèndum. A continuació, es donen a conèixer els titulars d'algunes publicacions digitals on es parla de possibles irregularitats que es van produir durant la jornada.</p>	<p>VEU EN OFF: Según datos no contrastables de la Generalitat, en la consulta participaron dos millones doscientos ochenta mil catalanes, el cuarenta y tres por ciento del censo previsto. El noventa por ciento votó a favor de la independencia, según el Govern. Los medios se hacían eco de irregularidades y ausencia de garantías.</p>	<p>So ambient.</p>
  	<p>Pla mig curt del president de Societat Civil Catalana i imatges del twitter de la seva entitat on es pot veure una persona votant en dos col·legis electorals diferents.</p> <p>Posteriorment, s'inclouen imatges de diverses paperetes que duïen en una bossa i cauen al terra i, fins i tot, d'un poble on el recompte de vots es va dur a terme en una església.</p> <p>Aquesta intervenció de Mariano Gomà finalitza, de nou, amb la seva imatge.</p>	<p>MARIANO GOMÀ: El recuento, por supuesto, es falso, todo lo que se ha hecho. Es decir, hay pueblos que tienen cuatrocientos habitantes censados y votaron mil cien, es decir, nosotros tenemos las pruebas porque enviamos observadores y tenemos las pruebas fehacientes de que ha habido gente que ha votado cuatro veces, en diferentes colegios, gente que ha votado estando la urna en el suelo, urnas que ya estaban llenas de votos, un</p>	<p>So ambient.</p>

 		<p>recuento que nadie sabe quién ha hecho o cómo.... Realmente no fue un referéndum, fue un aquelarre en el cual ellos pretendían ir a votar sin censos, sin papeletas, sin urnas, sin lo que fuera, es decir, ellos lo que estaban provocando es lo que consiguieron y es que saliera la fotografía de las Policías intentando evitar que la gente votara.</p>	
    	<p>Imatges de les càrregues policials que van tenir lloc el dia del referèndum. S'hi pot observar tant a la Policia Nacional com a la Guàrdia Civil donant cops de porra a la gent que obstruïa el seu pas per tal d'evitar que requisessin les urnes i paperetes que possibilitaven la votació. Fins i tot, es pot veure com empenyen a una dona per unes escales. S'observa també com disparaven pilotes de goma a la gent que es trobava enfront els centres educatius. A continuació, es mostren imatges del Major dels Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Trapero, entrant a declarar a l'Audiència Nacional. També es mostren imatges de l'arribada de Jordi Cuixart i Jordi Sánchez</p>	<p>VEU EN OFF: Fotografías y vídeos que han dado la vuelta al mundo. Cargas policiales contra quienes impedían ejecutar la orden judicial de cerrar colegios y requisar urnas. Una acción judicial que, en primer lugar, tenía que haber asumido la Policía autonómica. Pese a ser su obligación, los Mossos d'Esquadra no recibieron la orden de actuar por parte de sus superiores. El mayor de los Mossos y los presidentes de ANC y Òmnium Cultural declararon el viernes ante la Audiencia Nacional, investigados por sedición por los hechos del 20 de septiembre ante la Conselleria</p>	<p>So ambient.</p>

	<p>a la mateixa Audiència Nacional.</p>	<p>d'Economia. Y volverán a hacerlo por el 1 de octubre.</p>	
	<p>Pla mig curt de Ferrán Requejo, Catedràtic de Ciència Política.</p>	<p>FERRÁN REQUEJO: La actuación de los Mossos d'Esquadra ha sido mucho más coherente, en mi opinión, con la instrucción de la juez que el comportamiento de la Guardia Civil y de la Policía española, que ha actuado con una desproporcionalidad inmensa.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>Pla mig curt del líder de Societat Civil Catalana, Mariano Gomà.</p>	<p>MARIANO GOMÀ: Los Mossos d'Esquadra tienen unos mandos y esos mandos les han ordenado hacer lo que han hecho, y realmente podríamos aportar muchas pruebas de Mossos d'Esquadra que están realmente muy apesadumbrados por no haber podido cumplir su obligación, porque nadie les ordenó que lo hicieran. Entonces, esto ¿qué es lo que ha provocado? Pues ha provocado que hemos cargado sobre</p>	<p>So ambient.</p>

		la Policía Nacional y la Guardia Civil toda la responsabilidad de una situación que tenían que haber asumido los Mossos, que no la han asumido, y así están.	
	Imatges de persones ferides en el transcurs de la jornada de l'1 d'octubre de 2017, un dels quals va rebre l'impacte d'una pilota de goma a l'ull.	VEU EN OFF: Los disturbios provocados durante la consulta ilegal del pasado domingo se saldaban con heridos en ambos lados. La Generalitat sostiene que casi 900 ciudadanos fueron "atendidos", aunque solo cuatro de ellos fueron ingresados.	So ambient.
	Pla mig curt del Catedràtic de Dret Constitucional Carlos Vidal. A més, s'introdueixen imatges de portals de mitjans de comunicació internacionals, com <i>Le Monde</i> . En els articles que es mostren s'explica que algunes de les imatges on es pot observar la violència policial que va tenir lloc a Catalunya són falses.	CARLOS VIDAL: Creo que se ha demostrado con los días, que muchas de las imágenes que en un primer momento hemos visto están manipuladas o eran de otros momentos, de hecho, hasta la prensa internacional se ha hecho eco, al principio se hizo eco de las imágenes, pero ayer, por ejemplo, salió un reportaje muy amplio en <i>Le Monde</i> , en Francia, donde se llamaba la atención sobre la manipulación de las imágenes.	So ambient.

Imatges poc clares en què es pot apreciar com es llença una cadira des de l'interior d'un centre educatiu mentre se senten crits de "visca Catalunya". A continuació, s'observen imatges de persones colpejant tanques fins a tirar-les al terra i imatges de la policia retirant-se degut a la presència de diversos ciutadans que avançaven amb l'objectiu de fer-los recular. També s'inclouen imatges d'una manifestació independentista, on s'hi poden veure estelades. A més, també es deixa constància de la presència de persones protestant davant un dels hotels on s'allotjaven les forces de seguretat espanyoles. Posteriorment, s'inclouen imatges d'una portaveu del PSOE en una compareixença al Congrés dels Diputats, així com de la vicepresidenta del Govern espanyol, Soraya Sáez de Santamaria i de dirigents històrics del socialisme espanyol.

VEU EN OFF: Según datos del Ministerio del Interior, cuatrocientos treinta y un policías y guardias civiles resultaron heridos durante el dispositivo del uno de octubre. Treinta y nueve precisaron atención sanitaria inmediata, el resto presentaba contusiones, arañazos, patadas y mordiscos. La Fiscalía ha abierto diligencias para investigar si hay delitos de odio en los múltiples asedios que sufren estos días las Fuerzas de Seguridad del Estado. En el Congreso de los Diputados, el PSOE anunciaba el martes la reprobación de la vicepresidenta del Gobierno por la acción policial del 1 de octubre. Una petición criticada por algunos barones y otros dirigentes históricos del socialismo español.

So ambient, on s'hi pot destacar crits com "visca Catalunya", "fora" i "asesinos", els dos últims en referència a la Policia Nacional i a la Guàrdia Civil.

	<p>Pla mig curt d'Alfonso Guerra, captat durant una entrevista a Onda Cero.</p>	<p>ALFONSO GUERRA (PSOE): Ahora resulta que das un golpe de estado y ponen los ojos en la policía. ¿Pero qué es esto? En el Parlamento se plantean cuestiones contra el presidente del Gobierno y yo tengo muchas críticas que hacerle, si quiere usted luego hablamos de esas críticas, pero hombre, ¿hay un golpe de estado y los golpistas se van de rositas? Reprobar a la presidenta del Gobierno y no a los golpistas... Algún “papanata” dirá: oye está defendiendo a la vicepresidenta. No, estoy defendiendo a los diputados y diputadas socialistas.</p>	<p>So ambient.</p>
  	<p>Es mostra la pàgina web i el Twitter de Nacions Unides, on es demana una investigació de la violència a Catalunya i apel·la al diàleg. També s'inclouen imatges del Parlament Europeu i, posteriorment, apareixen el president de la República Francesa, Emmanuel Macron, i el primer ministre d'Itàlia, Paolo Gentiloni.</p>	<p>VEU EN OFF: Naciones Unidas pide una investigación imparcial en Cataluña y que la situación se resuelva mediante diálogo político. El debate sobre Cataluña llegaba el miércoles al pleno de Estrasburgo. La Comisión Europea y los grupos políticos del Parlamento Europeo han coincidido en reclamar diálogo para afrontar la crisis en Cataluña, aunque siempre dentro del marco constitucional. Francia, Alemania,</p>	

 		<p>Italia y Holanda han apoyado explícitamente a España en la defensa de la unidad constitucional.</p>	
  	<p>S'inclouen imatges de l'ex-president de la Generalitat Artur Mas en el programa "Tengo una pregunta para usted", emès l'any 2010. En les declaracions que s'ofereixen en aquest fragment afirma que no dividirà Catalunya a causa del procés independentista.</p> <p>A continuació, s'alternen imatges de cartells on hi posa "Votarem per ser lliures", "Si" o "No ens ho impediran. Vota!", amb banderes espanyoles en balcons.</p>	<p>VEU EN OFF: La situación que vive estos días Cataluña no tiene precedentes. La polarización ciudadana les obliga a posicionarse. Se impone el maniqueísmo, y las posturas intermedias tienden a diluirse. Más de la mitad de la sociedad se siente ignorada por el Govern.</p>	
	<p>Pla mig curt d'Òscar Uceda, de l'Associació d'Historiadors de Catalunya Antoni de Capmany.</p>	<p>ÓSCAR UCEDA: La sociedad está fragmentada y, además, no se ha polarizado, como puede polarizar la propaganda, entre españoles y catalanes, se ha podido polarizar entre familias, entre parejas, entre amigos, en tu trabajo con tus compañeros, la polarización está totalmente dispersa y</p>	<p>So ambient.</p>

		<p>peligrosamente dispersa.</p>	
 <p>Mariano Gomà President Societat Civil Catalana</p>	<p>Pla mig curt de Mariano Gomà.</p>	<p>MARIANO GOMÀ: Yo, en estos momentos, soy un “proscrito”, ¿eh? Soy un “mal catalán” y además soy un proscrito. Efectivamente, se ha alimentado un discurso del odio hacia todo lo español, que se hace en las escuelas. Esa es una de las cosas que nunca se han corregido y pues, bueno, han fomentado el odio en los estudiantes hacia todo lo que huele a España.</p>	<p>So ambient.</p>
 <p>Lluís Orriols Professor de Ciències Polítiques Universidad Carlos III</p>	<p>Pla mig curt de Lluís Orriols, professor de Ciències Polítiques.</p>	<p>LLUÍS ORRIOLS: Todo nacionalismo reescribe o narra la historia para construir nación, no solo el nacionalismo catalán, el nacionalismo español, francés... Se construye nación a través de instituciones como podría ser la educación o como podría ser la construcción de mitos o historias.</p>	<p>So ambient.</p>
 <p>Óscar Uceda Associació d'Historiadors de Catalunya Antoni de Capmany</p>	<p>Pla mig curt d'Óscar Uceda.</p>	<p>ÓSCAR UCEDA: Tampoco existe ningún control, que sería deseable un control académico, no político, sobre los libros de Historia. Por ejemplo, si existiera</p>	<p>So ambient.</p>

		<p>desde la misma Real Academia de la Historia un mecanismo de supervisión para que estos libros tuvieran la calidad técnica deseable y que no pudiera haber la mínima sospecha de adoctrinamiento en ningún sentido, pues sería preferible, sin tener que quitarles las competencias a las diferentes Comunidades.</p>	
  	<p>Imatges de la pàgina web de la BBC, que va dur a terme una entrevista a Carles Puigdemont, i de la pròpia entrevista subtitulada.</p> <p>Posteriorment, es pot veure a Carles Puigdemont, Oriol Junqueras i Jordi Turull saludant a diverses persones que els estan aplaudint.</p>	<p>VEU EN OFF: En una entrevista a un medio británico, Puigdemont anunciaba que declarará la independencia unilateral en los próximos días, como recoge la Ley del Referéndum. Pretendía hacerlo el lunes 9 en un plenario del Parlament donde se expondrían los resultados de la consulta ilegal. Tras suspenderlo de urgencia el Constitucional, el president ha pedido comparecer el martes 10.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>Pla mig curt de Carlos Vidal.</p>	<p>CARLOS VIDAL: En el momento en que se produzca la declaración unilateral de independencia, ya nadie apoyaría a las autoridades catalanas, porque los</p>	<p>So ambient.</p>

		<p>demás países, claramente, se alinearían con el Estado español y apoyarían todo lo que el Estado español hiciese para recuperar la normalidad en ese territorio.</p>	
 <p>Lluís Orriols Professor de Ciències Polítiques Universitat Carlos III</p>	<p>Pla mig curt de Lluís Orriols.</p>	<p>LLUÍS ORRIOLS: El principal problema que tiene el independentismo para la construcción, digamos, de un Estado propio son las adhesiones de la comunidad internacional, es decir, es un movimiento que es fuerte en Cataluña, que tiene muchos agentes implicados en Cataluña, pero que no ha sido capaz de aglutinar, digamos, alianzas en el campo de la geopolítica.</p>	<p>So ambient.</p>
 <p>José Luis Bonet President de Freixenet President Cámara Comercio de España</p>	<p>Pla mig curt de José Luis Bonet, president de Freixenet i de la Cambra de Comerç d'Espanya.</p>	<p>JOSÉ LUIS BONET (President de Freixenet i de la Cambra de Comerç d'Espanya): Cataluña pasaría ipso facto a estar fuera de la Unión Europea y todos los tratados tendría que renegociarlos en todos los países del mundo.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>Pla mig curt de Mariano Gomà.</p>	<p>MARIANO GOMÀ: Quedaríamos como un satélite orbitando alrededor de nada</p>	<p>So ambient.</p>

		<p>porque quedamos fuera de la OTAN, de la ONU, de la Unión Europea, del euro, de cualquier tipo de defensa internacional. Y, sin el apoyo del contexto internacional, nos vamos a quedar en la quiebra más absoluta en un plazo de tres meses.</p>	
 	<p>S'inclouen imatges d'Oriol Junqueras i Carles Puigdemont, on se'ls pot veure firmant un document.</p>	<p>VEU EN OFF: La visión independentista sobre el futuro de la teórica República catalana es bien distinta.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>Pla mig curt de Ferrán Requejo.</p>	<p>FERRÁN REQUEJO: Todos los estudios apuntan a que Cataluña, si fuese un país independiente, sería mucho más próspero de lo que es ahora, en un plazo de cinco o diez años podría ser una sociedad con una economía y con un Estado de bienestar de los más desarrollados de Europa, al nivel de los países nórdicos o de Holanda, por poner ejemplos prácticos; incluso de la Unión Europea está muy poco claro que Cataluña quedara fuera, quizá</p>	<p>So ambient.</p>

		<p>inmediatamente, pero ¿a quién le interesa que haya una zona territorial que no está en la Unión Europea cuando quiere estarlo, entre España y Francia?</p>	
     	<p>Imatges d'empreses i entitats bancàries que decideixen o es plantegen traslladar la seu social des de Catalunya a altres indrets de l'Estat. A més, s'inclouen imatges de la compareixença posterior al Consell de Ministres.</p>	<p>VEU EN OFF: La incertidumbre política precipitaba esta semana la fuga masiva de empresas y entidades bancarias desde Cataluña hacia otros lugares de España, como Gas Natural, CaixaBank, Banco Sabadell, Banco Mediolanum y Oryzon, entre otras. Además, firmas como Catalana Occidente, Freixenet, Codorníu o Abertis estudian su traslado inmediato ante la inseguridad jurídica de una declaración unilateral de independencia. El Consejo de Ministros aprobaba el viernes un Decreto Ley para facilitar que las empresas puedan trasladar su domicilio social, de forma inmediata, sin la aprobación de la Junta General de Accionistas.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>Pla mig curt de José Luis Bonet.</p>	<p>JOSÉ LUIS BONET: Yo creo que eso sería una catástrofe para</p>	<p>So ambient.</p>

		<p>Cataluña, para España también y para Europa, incluso. Y, desde luego, las empresas tienen sus planes de contingencia, como es lógico, porque los empresarios, cuando ven venir problemas, piensan en cómo los van a solucionar.</p>	
	<p>Pla mig curt de José María Gay de Liébana.</p>	<p>JOSÉ MARÍA GAY DE LIÉBANA: Durante los últimos años, ha habido un proceso de deslocalización o relocalización de empresas catalanas porque en Cataluña se ha apretado muchísimo con el tema de impuestos y, en cambio, en otros rincones de España se han dado muchas facilidades a nivel impositivo, pero sobre todo a nivel operativo, de trabas administrativas, etc. Con lo cual hay muchas empresas que lo que han hecho ha sido que los nuevos centros fabriles o de producción los han abierto en otros puntos de España. ¿Esto qué significa? Pues significa que ya tienen medio pie allí y que, si vieran aquí que hay un empeoramiento de la situación, se irían hacia allí. A corto plazo, ¿pasaría algo? Seguramente. A largo</p>	<p>So ambient.</p>

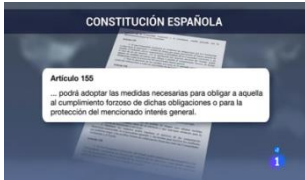
		<p>plazo, ¿pasaría algo?</p> <p>Sí, porque, evidentemente, se iría deslocalizando la actividad y, por tanto, Cataluña perdería protagonismo como centro económico, centro industrial y centro comercial.</p>	
   	<p>Imatges de “Barcelona Industry Week”. A més, es mostren grans edificis i diversos empresaris conversant o passejant.</p>	<p>VEU EN OFF: A los economistas consultados no les cuadran las cuentas de la independencia. El gasto público, al que habría que sumar las pensiones y la puesta en marcha de las estructuras de Estado, supondría un gasto cercano a los setenta mil millones de euros. La supuesta República catalana debería asumir, además, una quinta parte de la deuda española, más la deuda propia que acumula Cataluña. Unos números rojos que rondan los doscientos ochenta mil millones de euros.</p>	
	<p>S'introdueixen les declaracions de Gay de Liébana amb imatges d'edificis de grans empreses.</p> <p>Posteriorment, s'ofereix un pla mig curt de l'economista.</p>	<p>JOSÉ MARÍA GAY DE LIÉBANA: Esta Cataluña arrancarí con un PIB de 215.000 a 220.000 millones de euros y tendría una deuda que sería superior a ese PIB y, por tanto, ya nacería con una deuda equivalente al</p>	<p>So ambient.</p>

		<p>120 o 130 por ciento del PIB. Por tanto, esa es una situación realmente comprometida. Todo esto suponiendo que no hubiera un desplazamiento de empresas y de producción de Cataluña a otros lugares de España o de Europa. Lo digo porque la salida de Cataluña del marco de España significaría quedar fuera del ámbito de la UE y de la zona euro, con lo cual todo lo que Cataluña está vendiendo hoy a España y a la UE estaría gravado por aranceles.</p>	
	<p>Pla mig curt del president de Freixenet i de la Cambra de Comerç d'Espanya.</p>	<p>JOSÉ LUIS BONET: De las ventas de los productos catalanes al resto del mundo, un 30% o 40% van al resto de España, un 40% más debe ir a Europa y el resto a terceros países. Y eso es como está. Por lo tanto, dependemos unos de otros claramente.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>Pla mig curt de José María Gay de Liébana.</p>	<p>JOSÉ MARÍA GAY DE LIÉBANA: En el caso de que tu banco central no esté en el BCE como accionista, no puedes trabajar con el euro como moneda, ¿esto qué significa? Que para entrar en el BCE se necesita unanimidad</p>	<p>So ambient.</p>

		de todos y cada uno de los miembros que están en la zona euro, por tanto, si hay alguien que dice que no está de acuerdo en que Cataluña tenga el euro, queda fuera de lo que sería el mapa del euro. En este caso, Cataluña tendría que inventar una moneda.	
	Pla mig curt de Lluís Orriols.	LLUÍS ORRIOLS: Solo podríamos evitar esta declaración unilateral si las instituciones catalanas, la Generalitat, reconoce que el del 1 de octubre no fue un referéndum con suficientes garantías como para poder leerse el mandato ciudadano de los catalanes. Mi impresión es que se va a leer ese mandato y que las instituciones van a seguir en este estadio de desobediencia que se inició hace unas semanas con la Ley de Referéndum y de Transitoriedad Jurídica.	So ambient.
	S'introdueixen imatges fictícies (en 3D) del Palau de la Moncloa.	VEU EN OFF: La situación de incertidumbre política, jurídica, económica y social que atraviesa Cataluña llevaba el martes al Jefe del Estado a emitir un mensaje excepcional,	Música d'intriga.

		valorando la actuación del Govern.	
	Pla mig curt del Cap d'Estat, Felip VI.	REI D'ESPANYA: Con sus decisiones, han vulnerado de manera sistemática las normas aprobadas legal y legítimamente, demostrando una deslealtad inadmisibile hacia los poderes del Estado. Un Estado al que precisamente, esas autoridades representan en Cataluña. Han quebrantado los principios democráticos de todo Estado de derecho y han socavado la armonía y la convivencia en la propia sociedad catalana, llegando, desgraciadamente, a dividirla. Y, ante esta situación de extrema gravedad, que requiere el firme compromiso de todos con los intereses generales, es responsabilidad de los legítimos poderes del Estado asegurar el orden constitucional y el normal funcionamiento de las instituciones, la vigencia del Estado de derecho y el autogobierno de Cataluña, basado en la Constitución y en su Estatuto de	So ambient.

		Autonomía.	
 	<p>Imatges d'una paret on s'hi pot llegir "Fiscalía General de l'Estat" i de l'edifici del Tribunal Constitucional.</p>	<p>VEU EN OFF: Un llamamiento del Jefe del Estado, un apoyo explícito al Estado de derecho y una urgencia para restablecer el orden legal que no observan los promotores del "procès". El Estado tiene varias vías de actuación posible.</p>	<p>Música d'intriga (la mateixa que quan apareixien imatges de la Moncloa).</p>
	<p>Pla mig curt del Catedràtic de Dret Constitucional, Carlos Vidal.</p>	<p>CARLOS VIDAL: Hay medidas que ya se están ejecutando, como la Ley de Estabilidad Presupuestaria. Hay otras, como la Ley de Seguridad Nacional, que tampoco requiere pasar por el Parlamento, requiere un Real Decreto del presidente del Gobierno, del que luego se informa al Congreso de los Diputados. La Ley de Seguridad Nacional permitiría recuperar, permitiría reforzar las competencias en el ámbito de la seguridad.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>Pla mig curt de Ferrán Requejo, Catedràtic de Ciència Política.</p>	<p>FERRÁN REQUEJO: El 155 y la Ley de Seguridad Nacional son instrumentos que, efectivamente, tiene el Estado para seguir reprimiendo, digámoslo así, el problema. Pero con eso no se va a solucionar el tema.</p>	<p>So ambient.</p>

Pla mig curt de Carlos Vidal. També s'inclou una imatge en què es mostra un fragment de l'article 155 de la Constitució Espanyola, al qual l'entrevistat fa referència.

CARLOS VIDAL: El Artículo 155 de la Constitución es un artículo que está copiado de la Constitución alemana, del Artículo 37, que recoge la figura de la coerción nacional, y está previsto para que, cuando una Comunidad Autónoma no respete o desobedezca la normativa vigente, la federación, en caso de un Estado Federado, el Estado Central, en el caso de España, puede proponer al Senado la toma de una serie de medidas durante un plazo temporal y en un ámbito competencial determinado, para recuperar, para forzar al cumplimiento de la Constitución y al ordenamiento jurídico. Por eso digo que no hay que tener tanto miedo al 155 porque no es verdad que sea una suspensión, al contrario. El 155 tiene un límite, que es el propio Estatuto de Autonomía de Cataluña. O sea, que el 155 no puede vulnerar lo que dice el Estatuto de Autonomía.

So ambient.

	<p>Imatges de l'Agència EFE en què apareix el president del Govern espanyol, Mariano Rajoy.</p>	<p>VEU EN OFF: Rajoy exige “la renuncia a la declaración de independencia y garantiza que hará lo mejor para España en el momento más oportuno”.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>Pla mig curt de Mariano Rajoy en la mateixa entrevista.</p>	<p>MARIANO RAJOY: Que digan que no hay declaración unilateral de independencia e, insisto, que lo hagan a la mayor celeridad posible. Esa es la mejor solución, porque es la que nos vuelve a la normalidad.</p>	<p>So ambient.</p>
  	<p>S'inclouen imatges del Palau de la Generalitat i de diversos ciutadans passejant. Posteriorment, s'ofereixen imatges del portal web del diari Financial Times, al qual Artur Mas concedia una entrevista.</p>	<p>VEU EN OFF: A la espera de los siguientes movimientos del Estado y de la Generalitat, la sociedad pide soluciones a los gobernantes para superar una situación que no favorece ni a Cataluña ni al resto de España. El viernes, el expresidente Artur Mas afirmaba al <i>The Financial Times</i> que Cataluña aún no está preparada para la independencia real.</p>	<p>So ambient i una part de les declaracions d'Artur Mas al diari britànic Financial Times.</p>
	<p>Pla mig curt del líder de Societat Civil Catalana.</p>	<p>MARIANO GOMÀ: Una vez que hayamos recuperado el Estado de derecho yo creo que hay que establecer una mesa de diálogo y no sé quiénes son los que</p>	<p>So ambient.</p>

		<p>tienen que dialogar porque si los que han estado hasta el momento no han sido capaces posiblemente haya que buscar otros.</p>	
 <p>Pla mig curt de José María Gay de Liébana.</p>	<p>JOSÉ MARÍA GAY DE LIÉBANA: Yo creo que, en este caso, si hay este enfrentamiento, si saco a este interlocutor y saco a este otro interlocutor, puedo buscar posibilidades de diálogo. Creo que hay que dialogar. Creo que hay que ver un estatuto jurídico y económico para Cataluña, me parece muy bien, porque además soy catalán, pero todo dentro de unos cauces que estén en la Constitución.</p>	So ambient.	
  <p>Mentre se sent la veu en off, es mostren diversos indrets de la ciutat de Barcelona.</p>	<p>VEU EN OFF: El Congreso debatirá la semana que viene la situación de Cataluña, mientras una comisión estudia una posible reforma constitucional y la organización territorial del Estado.</p>	So ambient.	
 <p>Pla mig curt de José Luis Bonet.</p>	<p>JOSÉ LUIS BONET: Yo creo que los catalanes tienen que hacer una reflexión profunda sobre cuáles son las consecuencias, que no han hecho. Yo</p>	So ambient.	

		<p>creo que la gente, a la que hay que reconocer ilusión y buena fe, pues no ha reflexionado lo suficiente, es mi opinión. Y creo que abrir un tiempo de debate y de reflexión profundos es una necesidad. Los lazos de tipo cultural, de tipo histórico, de tipo económico, de tipo social, de tipo personal, son tan estrechos que, es que somos los mismos ¿no? Y, por lo tanto, que cada uno tiene su carácter diferencial, de acuerdo, como lo tienen otras Comunidades en España, pero eso no quiere decir que no seamos los mismos y, por lo tanto, yo creo que esos lazos existen, son absolutamente entrañables y no se pueden cortar.</p>	
 	<p>Mentre la veu en off fa referència a un nus, apareix en les imatges aquesta corda que es va desfent progressivament. A continuació, s'introdueixen diversos plans generals de la ciutat de Barcelona.</p>	<p>VEU EN OFF: Cortar o desatar, el dilema del nudo gordiano. El nudo catalán se ha intrincado como nunca estas últimas semanas. Es responsabilidad de todos desatarlo con diálogo y concordia y evitar un brusco desenlace que a nadie beneficia.</p>	<p>Música lenta i d'intriga.</p>

			
---	--	--	--

8.4. GUIÓ “EL FACTOR 155”

CAPTURA	DESCRIPCIÓ DE LA IMATGE	TRANSCRIPCIÓ	ALTRES EFECTES
     	<p>S'inicia el reportatge amb un sumari on hi apareixen imatges de l'hemicicle del Parlament de Catalunya. A continuació, s'hi poden observar els principals dirigents polítics catalans, com Carles Puigdemont, Oriol Junqueras i Jordi Turull. També s'inclou un fragment del missatge institucional del president de la Generalitat i s'utilitzen imatges de manifestacions independentistes, així com del Parlament de Catalunya el dia en què es va materialitzar la votació que tenia com a objecte la proclamació de la independència. Posteriorment, s'ofereixen imatges de Carme Forcadell durant el mateix ple. A més, s'utilitza un pla general del Senat i es mostra a</p>	<p>-----</p>	<p>Es reproduceix un fragment del discurs de Carles Puigdemont, així com paraules de l'ex-presidenta del Parlament. Aquestes apareixen transcrits i traduïdes al castellà en la part inferior de la pantalla. Tots aquests elements van acompanyats de la sintonia del programa.</p>

	<p>Mariano Rajoy en una compareixença amb els mitjans per anunciar la convocatòria d'eleccions autonòmiques a Catalunya.</p>		
	<p>Pla sencer i pla mig del presentador d'Informe Semanal, Jenaro Castro.</p>	<p>PRESENTADOR: Hola, saludos a todos y gracias por acompañarnos en Informe Semanal. Pues, en efecto, semana vertiginosa entorno a los movimientos del separatismo y el procedimiento de tramitación en el Senado del artículo 155 para restablecer la legalidad en Cataluña. En nuestro programa de hoy, como han visto en el sumario, les hablaremos de la posverdad del independentismo o de los lazos de Cataluña con el resto de España, pero primero la crónica del 155 como factor determinante para resolver la crisis de Cataluña.</p>	<p>-----</p>
	<p>Es mostren captures de pantalla del Boletín Oficial del Estado i es destaquen a nivell visual alguns fragments de l'article 155. A continuació, apareixen imatges de les reunions del president del Govern espanyol amb Pedro Sánchez i Albert Rivera.</p>	<p>VEU EN OFF: El artículo 155 de la Constitución está en marcha para responder a la declaración unilateral e ilegal de independencia de los separatistas catalanes. Su aplicación se realiza con el respaldo del PSOE y Ciudadanos tras su aprobación en el Senado, este viernes, y el posterior Consejo de</p>	<p>Música que transmet tensió i intriga.</p>

  		Ministro extraordinario.	
    	<p>S'ofereix un pla mig de Mariano Rajoy en una compareixença amb els mitjans de comunicació. A més, apareixen en imatges Carles Puigdemont, Oriol Junqueras i Jordi Turull, mentre Rajoy fa referència al cessament del Govern de la Generalitat. Quan el president del Govern espanyol parla de les delegacions a l'estranger es mostren imatges de Raül Romeva, ex conseller d'exterior. També s'inclouen imatges de Joaquim Forn, ex conseller d'interior, i Josep Lluís Trapero, que fins llavors era Major dels Mossos d'Esquadra. Finalment, es retorna al pla mig del president del Govern espanyol.</p>	<p>MARIANO RAJOY: Cese del presidente de la Generalitat de Cataluña. Cese del vicepresidente de la Generalitat de Cataluña y del resto de "consellers" del Gobierno autonómico. Extinción de las delegaciones en el extranjero, las conocidas como Embajadas, excepto Bruselas. Así mismo, se cesa al secretario general del Departamento de Interior y al director general de la Policía autonómica. He disuelto el Parlamento de Cataluña y el próximo 21 de diciembre se celebraran elecciones autonómicas en esa Comunidad Autónoma.</p>	<p>-----</p>

			
    	<p>Mentre la veu en off fa referència a la vicepresidenta del Govern espanyol, apareixen imatges de Soraya Sáenz de Santamaría conversant amb el ministre de justícia durant un Consell de Ministres.</p> <p>Posteriorment, s'inclouen diverses imatges del Parlament de Catalunya el dia en què es va produir la votació sobre la independència. Entre aquestes hi destaquen les imatges on es pot observar com els diputats dels partits contraris a la independència abandonen l'hemicicle, així com el moment en què Carles Puigdemont diposita el seu vot en una urna.</p>	<p>VEU EN OFF: Rajoy delega en Soraya Sáenz de Santamaría el control de la Generalitat. El artículo 155 tiene por objeto devolver la legalidad constitucional y estatutaria a Cataluña, tras ser aprobada en el Parlamento catalán la independencia en votación secreta y con la ausencia de la oposición.</p>	<p>Música d'intriga que transmet certa tensió i so ambient.</p>
	<p>Imatges de Carme Forcadell, ex-presidenta del Parlament, durant el ple en què es va proclamar la independència de Catalunya.</p>	<p>CARME FORCADELL: I declarem que Catalunya esdevé un Estat independent en forma de república.</p>	<p>-----</p>

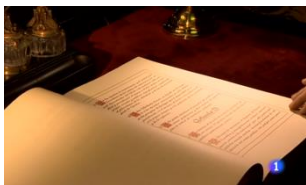
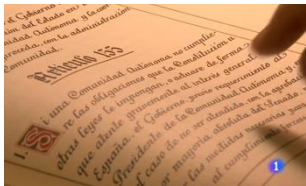

	<p>Pla mig del Ministre de Justícia, Rafael Catalá.</p>	<p>RAFAEL CATALÁ (Ministre de Justícia): Convocar elecciones, tras la destitución del Gobierno. Nosotros pensamos que es la manera más rápida, más inmediata, de volver a la normalidad democrática, que se vuelva a constituir un nuevo Parlamento de Cataluña y también, como consecuencia de la convocatoria de elecciones, lógicamente queda disuelto y pasa a funcionar en la comisión de la Diputación Permanente. Habrá un nuevo Parlamento y habrá un nuevo Gobierno. Por lo tanto, se volverá a la normalidad democrática en el tiempo que se establece en la Ley del sistema electoral, que son 54 días, desde el día de la convocatoria.</p>	<p>-----</p>
	<p>Imatges d'una reunió del Govern de la Generalitat, presidit per Carles Puigdemont. També es mostra la resposta que va oferir Puigdemont al requeriment que li va fer el Senat perquè comparegués en la Cambra territorial. Posteriorment, s'inclou un fragment del missatge institucional que l'ex-president de la Generalitat va oferir</p>	<p>VEU EN OFF: Puigdemont ha encabezado el golpe institucional separatista tras renunciar a la legalidad, pese a los requerimientos del Gobierno. Tampoco aceptó la invitación del Senado para exponer sus alegaciones. Este jueves, Puigdemont trasladaba al Parlament la responsabilidad de una declaración ilegal de independencia y descartaba la oportunidad de</p>	<p>So ambient. En aquest fragment s'inclou una part del discurs de Carles Puigdemont, que apareix traduït en la part inferior de la pantalla.</p>

  	<p>en motiu de la convocatòria d'eleccions a Catalunya per part del Govern espanyol. Posteriorment, apareixen imatges de Jordi Cuixart i Jordi Sánchez quan acudeixen a declarar als jutjats.</p>	<p>elecciones. Según se ha publicado, Puigdemont condicionó la convocatoria de elecciones a cambio de no aplicar el 155, inmunidad para él y libertad para los presidentes de ANC y Ómnium, Jordi Sánchez y Jordi Cuixart, en prisión preventiva por sedición.</p>	
	<p>Pla mig del Ministre de Justícia, Rafael Catalá.</p>	<p>RAFAEL CATALÁ: El poder judicial en España es un poder independiente. Nadie le puede decir a un juez o un fiscal lo que tiene que hacer, aunque en algún momento alguien ha dicho: pues, si ponen en libertad a no sé quién, podemos resolver los conflictos. Mire, es que a los jueces, a los fiscales, nadie les dice lo que tienen que hacer.</p>	<p>-----</p>
 	<p>Imatges de diputats com Anna Gabriel i Raül Romeva votant al Ple del Parlament en què es decidia sobre la proclamació de la independència de Catalunya. A continuació, es pot veure el resultat de la votació que va tenir lloc al Senat per decidir sobre l'aplicació de l'article 155 a Catalunya. De</p>	<p>VEU EN OFF: Tras la ceremonia de la incertidumbre y de la confusión vivida el jueves, el viernes, mientras el Senado debatía el artículo 155, en el Parlament se escenificaba el golpe a la legalidad, votando una declaración de Independencia. Una votación que se llevó a cabo con el informe contrario de los</p>	<p>So ambient i música.</p>

   	<p>nou, s'emeten imatges del ple del Parlament i, en concret, de Carme Forcadell i Carles Puigdemont.</p>	<p>letrados del Parlament y cuyo resultado fue valorado así por la oposición.</p>	
	<p>Pla mig del Secretari General del PSOE, Pedro Sánchez.</p>	<p>PEDRO SÁNCHEZ (Secretari General del PSOE): No hay ninguna bandera de izquierdas entre las filas secesionistas; sólo hay egoísmo, fractura y unilateralidad. La izquierda está con la Constitución, en su defensa y en su reforma, y con el autogobierno de Cataluña que hay que reconstruir, por medio de los mecanismos e instrumentos que reconoce nuestra Constitución.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>Pla mig curt del Secretari General de Podemos, Pablo Iglesias.</p>	<p>PABLO IGLESIAS (Secretari General de Podemos): Los partidos políticos que hoy han hecho una Declaración Unilateral de</p>	<p>So ambient.</p>

		<p>Independencia en el Parlament de Catalunya, obtuvieron algo menos del 48% de los votos en las elecciones de hace dos años. Ese resultado les daba derecho a gobernar en Catalunya, pero no les daba ningún derecho a proclamar la independencia.</p>	
	<p>Platón del presidente de Ciudadanos, Albert Rivera.</p>	<p>ALBERT RIVERA (Presidente de Ciudadanos): Hoy, lo que se ha producido en el Parlament de Catalunya, es, en definitiva, una rebelión. Y una rebelión es un delito, no es un gesto heroico, es un gesto cobarde. Es un gesto que esconde, además, detrás de una votación ilegítima donde 70 personas pretenden romper España.</p>	<p>So ambient.</p>
  	<p>Imágenes del Fiscal General de l'Estat, José Manuel Maza, i de l'edifici del Tribunal Constitucional.</p>	<p>VEU EN OFF: La Fiscalía del Estado prepara, para la próxima semana, una querrela por rebelión, penada con hasta 30 años de cárcel contra el Gobierno autonómico y la Mesa del Parlamento catalán. La Fiscalía mantiene en prisión a los líderes de la ANC y Òmnium. Al mismo tiempo, el Tribunal Constitucional debe decidir, la próxima semana, sobre la petición de nulidad de las decisiones ilegales del parlamento catalán.</p>	<p>So ambient.</p>

	<p>Fragment d'un missatge institucional de Carles Puigdemont.</p>	<p>CARLES PUIGDEMONT: La millor manera per defensar les conquestes assolides fins avui és l'oposició democràtica a l'aplicació de l'article 155 que és la consumació d'una agressió premeditada a la voluntat dels catalans que de manera molt majoritària i al llarg de molts anys ens hem sentit nació d'Europa.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>Pla mig del Ministre de Justícia, Rafael Catalá.</p>	<p>RAFAEL CATALÁ: Los procesos judiciales seguirán adelante y con toda seguridad se dictará una sentencia que atenderá a las circunstancias de cada caso después de un proceso, como digo, con todas las garantías. La inhabilitación es una pena principal o accesoria, que deriva de una sentencia.</p>	<p>So ambient.</p>
 	<p>Es mostren imatges de Mariano Rajoy conversant amb la cancellera d'Alemanya, Angela Merkel.</p> <p>Posteriorment, s'inclouen captures de pantalla d'alguns missatges de Twitter contraris a la declaració unilateral d'independència. En concret, s'exposa el posicionament del president del Parlament Europeu, Antonio Tajani, i del president del Consell</p>	<p>VEU EN OFF: La Unión Europea, encabezada por Alemania y Francia, EEUU, el Reino Unido y el resto de la Comunidad internacional rechaza la DUI y respaldan al Gobierno de España.</p>	<p>So ambient.</p>

	Europeu, Donald Tusk.		
	Pla mig de Francesc de Carreras, Catedràtic de Dret Constitucional.	FRANCESC DE CARRERAS (Catedràtic de Dret Constitucional): No se entendería por muchos españoles, entre ellos muchos catalanes, y después, no se entendería en el exterior, que están viendo la situación en Cataluña como algo absolutamente anormal en la Unión Europea, que es la parte de un territorio de un Estado que forma parte de esta unión, no sometida al Estado de Derecho.	So ambient.
 	Imatges de la Constitució Espanyola en format llibre, on s'hi poden veure diferents articles. Cal destacar que s'enfoca especialment l'article 155.	VEU EN OFF: El 155 es un artículo de la Constitución utilizado en 1989 por el Gobierno socialista de Felipe González al enviar un requerimiento a Canarias para que cumpliera con determinadas obligaciones fiscales derivadas de la adhesión de España a la UE.	-----
	Pla mig de Santiago Muñoz Machado, Catedràtic de Dret Administratiu i Acadèmic de la RAE.	SANTIAGO MUÑOZ MACHADO (Catedràtic de Dret Administratiu per la UCM i Acadèmic de la RAE): El artículo 155 está redactado en unos términos muy amplios. Permite que se adopte cualquier medida, que se instruya las autoridades	So ambient.

		regionales, que se les dé instrucciones o que se adopten medidas. En el concepto medidas que es el que se utiliza, cabe cualquier determinación, cualquier tipo de actuación.	
 <p>Francesc de Carreras Catedrático de Derecho Constitucional</p>	Pla mig de Francesc de Carreras, Catedràtic de Dret Constitucional.	FRANCESC DE CARRERAS (Catedràtic de Dret Constitucional): Ante una subversión interna, una trama conspirativa, como se ha visto en la última semana que había en Cataluña, dispuesta a todo, al margen de la legalidad, yo creo que, seguramente, no se podía hacer otro tipo de intervención, de otro tipo si se quería alcanzar los fines de restablecer el Estado de Derecho, conforme a la Constitución y a las leyes en Cataluña, que es el objetivo de la aplicación del 155.	So ambient.
 <p>Santiago Muñoz Machado Catedrático de Derecho Administrativo UCM Académico RAE</p>	Pla mig de Santiago Muñoz Machado, Catedràtic de Dret Administratiu i Acadèmic de la RAE.	SANTIAGO MUÑOZ MACHADO: Las medidas que ha adoptado el Gobierno parten de la existencia de una infracción grave de la Constitución y de todo el ordenamiento, todo el sistema constitucional y jurídico y eso ya ha ocurrido y eso no es convalidable por unas elecciones.	So ambient.
	Diverses imatges de manifestacions dels partidaris de la unitat	VEU EN OFF: La aplicación del 155, argumenta el Gobierno,	So ambient. Destaquen els crits en favor de

	<p>del país, on s'hi poden veure cartells crítics amb el sector independentista i banderes que defensen aquest posicionament.</p>	<p>no suspende la autonomía de Cataluña ni recorta su autogobierno. Si anula las estructuras paralelas del independentismo. El 155 tiene por objetivo volver a la normalidad y dar voz a los catalanes en las urnas de forma legal. Favorecer la convivencia de todos los ciudadanos y asegurar la recuperación económica tras la salida de Cataluña de 2000 empresas.</p>	<p>la unitat d'Espanya.</p>
	<p>Pla mig de Rafael Catalá, Ministre de Justícia.</p>	<p>RAFAEL CATALÁ: Nunca nos hemos planteado la suspensión de la autonomía. Yo sé que a veces, cuando hablamos del 155 es la suspensión de la autonomía. No, no es así. El 155 es la adopción de medidas para garantizar que se cumple la ley en Cataluña. Algo tan básico y elemental como que los derechos de todos están garantizados, que las minorías no se imponen sobre las mayorías. Eso es lo que significa el 155 de la Constitución. Nosotros hemos hecho, creo yo, un ejercicio de prudencia, de proporcionalidad, de</p>	<p>So ambient.</p>

		<p>moderación. Yo espero que, gracias a todas las medidas, vuelva la concordia, vuelva la convivencia razonable, como ha sido siempre en Cataluña, una tierra de desarrollo, progreso, de participación democrática y ciudadana, como lo es el resto de España.</p>	
   	<p>S'emeten imatges d'una concentració del sector independentista a la plaça Sant Jaume per celebrar la proclamació de la independència. A més, es mostren imatges d'una reunió de Carles Puigdemont i el Conseller d'Interior amb el director i el Major dels Mossos d'Esquadra. A continuació, es poden observar imatges de manifestacions on hi destaquen les banderes espanyoles.</p>	<p>VEU EN OFF: Los separatistas festejaron en la Plaza San Jaume una independencia sin validez. Sus dirigentes representan en votos a dos millones de los más de siete millones de habitantes de Cataluña. Pere Soler, director de los Mossos, primer alto cargo que acata su cese. Y en la madrugada del sábado se publicaba en el BOE el cese de Trapero, Mayor de los Mossos, investigado por sedición. Como ocurriera recientemente, los catalanes que se sienten españoles, salen este domingo a la calle. El 21 de diciembre todos podrán votar, de forma legal, en Cataluña.</p>	<p>So ambient i música tranquil·la.</p>

8.5. GUIÓ “POSVERDAD Y SEPARATISMO”

CAPTURA	DESCRIPCIÓ DE LA IMATGE	TRANSCRIPCIÓ	ALTRES EFECTES
     	<p>S'inicia el reportatge amb un sumari.</p> <p>Apareixen imatges d'un dels testimonis que participa en el programa i també s'inclou un breu fragment d'un vídeo realitzat per Òmnium Cultural en què es demana suport a nivell internacional.</p> <p>A continuació, es dóna visibilitat a un dels moments en què la policia retirava urnes el dia 1 d'octubre. D'altra banda, també es fan ressò de les opinions d'un mitjà de comunicació internacional. Així doncs, s'ofereixen imatges del diari francès <i>Le Monde</i>, que fa referència a l'estratègia de Madrid per recuperar el control a Catalunya. A més, inclouen també una captura de pantalla d'un diari digital on hi destaca el titular "<i>Le Monde</i> acusa a TV3 de bombardear a los catalanes con una propaganda independentista, simplista y mentirosa". El sumari del reportatge finalitza amb imatges d'una de les entrevistades.</p>	<p>-----</p>	<p>Al llarg del sumari, es pot percebre la sintonia del programa i s'inclouen també fragments de les entrevistes que posteriorment s'oferiran àmpliament.</p>

	<p>Pla mig de Jenaro Castro, presentador d'Informe Semanal.</p>	<p>PRESENTADOR: Seguimos en Informe Semanal. La posverdad se define como una mentira emotiva que, en términos políticos, trata de influir en la opinión pública, a menudo sin tener en cuenta la verdadera realidad. Esto, que parece enrevesado, es, simple y llanamente, la utilización de la propaganda apelando a las emociones, lo que entra en colisión con la verdad objetiva. Hoy, en Informe Semanal, posverdad y separatismo.</p>	<p>-----</p>
   	<p>Mentre la veu en off fa referència a la forma en què la qüestió catalana apareix als mitjans de comunicació, es mostren imatges de manifestacions independentistes. També s'hi poden veure espelmes, ja que van ser utilitzades en una de les concentracions convocades per l'ANC i Òmnium Cultural que tenia com a objectiu demanar la llibertat dels polítics empresonats com a conseqüència de la crisi política a Catalunya. En fer referència al segle passat, es mostren imatges de cartells en blanc i negre vinculats amb Catalunya i l'Estatut.</p>	<p>VEU EN OFF: La batalla mediática sobre la cuestión catalana no tiene precedentes en España. No solo periódicos, carteles y radios generan opinión, como en el siglo pasado. El siglo XXI despliega nuevas herramientas con medios audiovisuales, redes sociales e Internet, su alcance se multiplica. Comunicación, información y propaganda. Tres términos bien distintos que tienden a fundirse en mensajes para persuadir al receptor en los escenarios de la posverdad, un término de nuevo cuño que define la información no basada en hechos objetivos, que apela a las emociones. Tres</p>	<p>So ambient i música.</p>

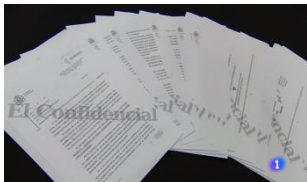
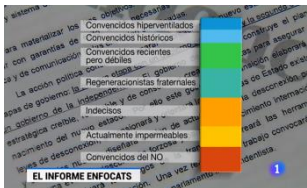

En canvi, s'il·lustren els avenços tecnològics dels darrers temps a través d'imatges del correu electrònic, de telèfons mòbils i d'ordinadors. També s'inclou una imatge on s'hi distingeixen múltiples números i a través de la qual es mostra el gran abast que tenen Internet i els nous mitjans de comunicació. A continuació, es veu en diverses pantalles a Carles Puigdemont i, alhora, un grup de persones escoltant el seu discurs. També s'utilitzen captures de pantalla d'una notícia del diari El Mundo. El titular d'aquesta és "La factoría de la propaganda de Puigdemont". Posteriorment, es visibilitzen concentracions amb cartells de "Help Catalonia. Save Europe" i una pantalla on hi apareix Lluís Llach dirigint-se a una multitud concentrada amb banderes independentistes. A més, s'hi afegeix una captura de pantalla del perfil de Twitter d'Albert Royo, ex Secretari general del Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya, i també es mostra una pàgina

expertos en comunicación, tres catedráticos de Ciencias de la Información, analizan este fenómeno mediático desde tres enfoques: la visión histórica de la propaganda, la comunicación política y la psicología de la comunicación.

  <p>Albert Royo Marín 4th Anniversary Secretari general del Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya / Sec. Gen. Public Diplomacy Council of Catalonia (CSDP) RT + endorsement, Views + my own @CataloniaEU @diplocat.cat 2,295 Seguints 7,213 Seguidors</p> 	<p>web on s'hi distingeixen diversos vídeos de violència policial. Finalment, es recullen imatges de les entrevistes als tres testimonis que participen en aquest reportatge.</p>		
 <p>Alejandro Pizarroso Catedrático Historia de la Propaganda UCM</p>	<p>Pla mig d'Alejandro Pizarroso, Catedràtic d'Història de la Propaganda.</p>	<p>ALEJANDRO PIZARROSO (Catedràtic d'Història de la Propaganda per la UCM): Lo que es, es una cosa y lo que parece, es otra. ¿Qué es lo que cuenta, por lo menos socialmente hablando? Lo que parece, no lo que es.</p>	<p>So ambient i música.</p>

	<p>Pla mig d'Ubaldo Cuesta, Catedràtic de Psicologia de la Comunicació.</p>	<p>UBALDO CUESTA (Catedràtic de Psicologia de la Comunicació per la UCM): Desde el punto de vista de la comunicación, yo diría que lo esencial de lo que está ocurriendo es que se está tratando el tema desde un punto de vista casi exclusivamente emocional.</p>	<p>So ambient i música.</p>
 	<p>Pla mig de María José Canel, Catedrática de Comunicación Política. Al final de la seva intervenció, es mostren imatges del Parlament de Catalunya.</p>	<p>MARÍA JOSÉ CANEL (Catedrática de Comunicación Política per la UCM): Aquí, quien gana la estrategia de la comunicación es la parte que logre ganar la estrategia de la definición del problema. Y, en este caso, muy diferente es que estemos ante un problema de represión a que estemos ante un problema de rebelión.</p>	<p>So ambient i música.</p>
  	<p>Imatges de gent subjectant cartells on s'hi pot llegir "Save Europe", "Llibertat" i "Help Catalonia". A continuació, es mostra un cartell on hi posa "Així és com volen silenciar al poble català: presos polítics, sancions econòmiques, opressió, por" i també es pot veure el titular d'una notícia on s'explica que el diari francès <i>Le Monde</i> acusa a TV3 de bombardejar als catalans amb</p>	<p>VEU EN OFF: Las claves de la estrategia independentista se encuentran, según los expertos, en los principios básicos de la propaganda. Simplificación del mensaje, repetición e identificación del adversario.</p>	<p>So ambient i música.</p>

	<p>propaganda independentista. També es mostra un titular en francès: “En Catalogne, la politique du pire”.</p>		
	<p>Pla mig d'Alejandro Pizarroso, Catedràtic d'Història de la Propaganda.</p>	<p>ALEJANDRO PIZARROSO (Catedràtic d'Història de la Propaganda per la UCM): El discurso es enormemente simplista, no es un discurso complejo, no habla del por qué ni de los para qué. Somos esto, nos oprimen, nos roban. La simplificación. Luego está la repetición, que eso sí que es muy goebbeliano.</p>	<p>So ambient.</p>
   	<p>Pla mig d'Ubaldo Cuesta, Catedràtic de Psicologia de la Comunicació. A continuació, es mostren imatges gravades des d'un tren, en les quals es poden observar cartells difosos pels partidaris de la independència. Posteriorment, s'utilitzen imatges d'una paret de la Universitat Autònoma de Barcelona on s'hi poden observar pintades amb els següents missatges: “Independència, socialisme i feminisme” i “Estudiant, aprenguem a ser lliures! 1-oct hem</p>	<p>UBALDO CUESTA: Si alguien empieza a hablar de que hay un grupo A y un grupo B, eso se potencia fácilmente, y surge el conflicto entre grupos. Determinados políticos están utilizando estos mecanismos para generar programas de comunicación, también programas de educación, que movilizan todas estas emociones y que, por lo tanto, funcionan, y funcionan muy bien.</p>	<p>So ambient.</p>

	guanyat”.		
    	<p>S’inclouen imatges de manifestacions independentistes i es poden observar diversos fulls on s’hi llegeix “EnfoCATs”. A continuació, es mostra un gràfic amb dades procedents d’aquest informe i també es pot veure el següent titular d’un diari: “La Generalitat dissenya un plan de agitación para doblegar al Estado”.</p>	<p>VEU EN OFF: La estrategia secesionista, según el informe EnfoCATs hallado por la Guardia Civil, se basa en generar confrontación con el Estado, recabar apoyos políticos y buscar soporte internacional para obligar a un referéndum pactado, imposible con la ley actual, que lleve a la independencia. Un programa de propaganda masiva que busca infundir el separatismo a grupos no posicionados.</p>	Música d’intriga.
	Pla mig de María José Canel, Catedràtica de Comunicació Política.	<p>MARÍA JOSÉ CANEL: El Gobierno de la Generalitat lo ha hecho desde hace tiempo, lleva con este relato de “España nos roba”, que lo ha pasado más a “España nos oprime”.</p>	So ambient.
	Pla mig d’Alejandro Pizarroso, Catedràtic d’Història de la Propaganda.	<p>ALEJANDRO PIZARROSO: La idea-fuerza es la identidad, la lengua y la supuesta opresión, que yo no veo por ninguna parte.</p>	So ambient.

  	<p>S'utilitza una captura de pantalla d'un missatge a Twitter d'Albert Royo, que afegeix un enllaç que condueix a una pàgina que recull vídeos de l'actuació policial durant el referèndum de l'1 d'octubre. A continuació, es mostra una resposta a aquest missatge. També s'afegeixen captures de pantalla d'un text titulat "Els independentistes venen il·lusió", així com d'una notícia en què s'afirma que diaris com <i>The Washington Post</i> o <i>The Guardian</i> assenyalen que l'independentisme crea notícies falses.</p>	<p>VEU EN OFF: La "guerra de las palabras" usa caracteres y píxeles. Las batallas se soportan en los medios de comunicación y los éxitos se miden en audiencias y retuits. La veracidad pierde peso frente a la persuasión.</p>	<p>Música d'intriga.</p>
   	<p>Pla mig de María José Canel, Catedràtica de Comunicació Política. A continuació, s'afegeixen captures de pantalla de missatges i fotografies penjades a Twitter que visiblement han estat manipulades. En concret, es pot veure que en la primera fotografia no hi apareix la bandera independentista mentre que en la segona sí. Per tant, s'entén que aquesta ha estat afegida digitalment. També s'utilitza una captura de pantalla d'una</p>	<p>MARÍA JOSÉ CANEL: Todo este conflicto hay que entenderlo desde, en parte, la idea de la posverdad, y como ha sucedido con otros fenómenos como el Brexit, como las elecciones de los EEUU, donde las redes sociales contribuyen a crear corrientes donde más fácilmente se transmiten imágenes, relatos e historias que generan impresiones falsas, que son falsas y han circulado muchas noticias falsas sobre lo que está ocurriendo en Cataluña y en España.</p>	<p>So ambient.</p>

	<p>notícia del diari La Razón. El titular d'aquesta és el següent: "El soberanismo difunde en Twitter imágenes falsas de agresiones policiales". A continuació, es mostren notícies i imatges en què hi apareix una senyora que va resultar ferida l'1 d'octubre i que anteriorment s'havia fotografiat suposadament amb Arnaldo Otegi. Posteriorment, s'usen imatges d'altres titulars de notícies com "El secesionismo difundió imágenes de heridos en otros eventos de hace 5 años".</p>		
	<p>Es recullen diversos titulars de la premsa en què es fa referència a ficcions i mentides suposadament creades pel sector independentista. Alguns d'aquest són "Una ficción mucho más efectiva" o "Puigdemont intoxicó acusando a Rajoy de haber aplicado el estado de emergencia". Finalment, s'inclou un fragment del vídeo d'Òmnium Cultural en què es demana ajuda al conjunt d'Europa.</p>	<p>VEU EN OFF: Las llamadas "fake-news" o noticias falsas cohabitan con la verdad en las redes sociales. La subjetividad se vuelve más atractiva y tiende a suplantar la objetividad de los hechos contrastados. La parte habla por el todo y lo ilegal se pretende mostrar legal. La última polémica es este vídeo propagandístico de Òmnium. En él, una actriz pide ayuda a los europeos para detener el supuesto ataque a los derechos, libertades y valores de los catalanes.</p>	<p>Música i so del vídeo d'Òmnium Cultural.</p>

	<p>Pla mig d'Alejandro Pizarroso, Catedràtic d'Història de la Propaganda.</p>	<p>ALEJANDRO PIZARROSO: ¿Lo compramos en el resto de España? No. ¿Lo compran en Cataluña? Algunos, sí. ¿En el extranjero? Ahí está la clave: la chica habla en inglés y entonces "Save Cataluña". ¿Salvarla de qué?</p>	<p>So ambient.</p>
 	<p>Pla mig de María José Canel, Catedràtica de Comunicació Política. A continuació, s'inclouen imatges de manifestacions contra les retallades i en favor de l'acollida de refugiats extretes del vídeo d'Òmnium Cultural.</p>	<p>MARÍA JOSÉ CANEL: Es un vídeo que se agarra a la estrategia del discurso del "nosotros y ellos". Nosotros, los buenos, y ellos, con sus malas obras.</p>	<p>So del vídeo d'Òmnium Cultural.</p>
   	<p>A nivell visual, s'estableix una comparativa entre el vídeo d'Ucraïna i el de Catalunya. A continuació, s'inclou un fragment d'un vídeo en què un noi comenta que Catalunya és part de la Unió Europea perquè forma part del territori espanyol. Posteriorment, es mostren captures de pantalla de diaris en les quals es fa referència a suposades notícies falses vinculades a l'independentisme.</p>	<p>VEU EN OFF: Un vídeo viral, plagiat del que se hizo en Ucrania en 2013, que pronto ha sido contestado en las redes por falta de veracidad. También ha habido respuestas de medios extranjeros. En un primer momento dieron por buenas las informaciones que llegaban desde Cataluña. Varias cabeceras ya critican la manipulación de hechos e imágenes que no tuvieron el contraste necesario.</p>	<p>So dels fragments de vídeos que s'inclouen i música.</p>

	<p>Pla mig de María José Canel, Catedràtica de Comunicació Política.</p>	<p>MARÍA JOSÉ CANEL: No es comunicación política, sino que es propaganda, porque incluye la manipulación de realidades. El éxito de esta estrategia de comunicación depende de cuánto tarde en hablar la realidad de los hechos y de volverse contra la manipulación del escenario, contra un relato que se construyó sobre hechos falsos.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>Pla mig d'Alejandro Pizarroso, Catedràtic d'Història de la Propaganda.</p>	<p>ALEJANDRO PIZARROSO: En la batalla de la propaganda, el discurso se mantiene, lo único que pasa es que cuando tú haces propaganda de agitación, yo he dicho bien claro que en poco tiempo la gente se cansa.</p>	<p>So ambient.</p>
  	<p>S'utilitzen imatges d'una locutora de ràdio, en concret de Catalunya Ràdio, així com del Telenotícies de TV3.</p> <p>Posteriorment, es mostren els logotips de Catalunya Ràdio i TV3.</p>	<p>VEU EN OFF: Unas ideas que también repiten los medios de comunicación dependientes, directa e indirectamente, de la Generalitat, que este año ha incrementado el gasto en publicidad oficial, un setenta y siete por ciento, hasta los veintiocho millones de euros.</p>	<p>So ambient.</p>

			
 <p>EM Catalunya La factoria de propaganda de Puigdemont</p> <p>Puigdemont al Palau de la Generalitat. Antes había sido vicepresidente de Òmnium Cultural, la asociación que junto a la ANC ha impulsado la socialización del proceso. Según el diario ABC, Òmnium ha recibido desde el año 2002 más de 20 millones de euros en subvenciones públicas.</p> <p>No es la única beneficiaria. Con la courtada de fomentar el uso del catalán en los medios de comunicación, la Generalitat ha inyectado ayudas millonarias en tiempos de crisis económica a los medios más próximos al soberanismo. Según un informe del año pasado el Govern concedió más de 7 millones de euros a medios prosoberanistas. La mayor parte de ellos a colectivos próximos a la independencia de Cataluña. Casi 100.000 euros para El País Arca, 119.000 euros para el día 254.000 para radio digital cat... Y detrás Vilaweb.cat, elnovo.cat, directe, revocacatal.cat o elnacional.cat, una extensa red de pequeños portales de noticias que buscan hacer llegar mensajes similares a los catalanes como El Diarista para el mundo.</p>	<p>Pla mig de María José Canel, Catedrática de Comunicació Política.</p> <p>A continuació, s'inclou una captura de pantalla d'una notícia del diari El Mundo en la qual es citen els mitjans finançats per la Generalitat de Catalunya.</p>	<p>MARÍA JOSÉ CANEL: Los medios van a hacer depender su relato de quién les financias, y no es extraño que haya medios financiados por la Generalitat que están en esa posible doble interpretación, poniendo el acento en el enfoque de que esto es un problema del Gobierno represor.</p>	<p>So ambient i música d'intriga.</p>
	<p>Pla mig d'Ubaldo Cuesta, Catedrático de Psicología de la Comunicación.</p>	<p>UBALDO CUESTA: Quizá determinadas personas que son capaces de movilizar todo esto, tienen también la capacidad y ese planteamiento ético, de utilizar los medios de comunicación de forma muy decidida.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>S'utilitzen imatges de mobilitzacions independentistes i unionistes.</p>	<p>VEU EN OFF: Una estrategia basada en el victimismo que, según los expertos, cala en Cataluña y busca simpatías foráneas. El relato constitucionalista y de la legalidad, en cambio, es más difícil de vender.</p>	<p>So ambient.</p>
	<p>Pla mig de María José Canel, Catedrática de Comunicació Política.</p>	<p>MARÍA JOSÉ CANEL: El relato que está en el otro lado es un relato técnico, abstracto. Aquí hay un problema de</p>	<p>So ambient.</p>

 <p>Maria José Canal Catedrática Comunicación Política UCM</p>		<p>incumplimiento de ley, eso es una abstracción.</p>	
 <p>Ubaldo Cuesta Catedrático Psicología Comunicación UCM</p>	<p>Pla mig d'Ubaldo Cuesta, Catedràtic de Psicologia de la Comunicació.</p>	<p>UBALDO CUESTA: El Gobierno de Rajoy se está enfrentando con mucha serenidad a todo ese intento de provocar emociones. Es bien difícil conseguir mantener la calma, la firmeza y la serenidad frente a alguien que está intentando utilizar justo lo contrario, las emociones, para, de alguna manera, movilizar el inconsciente colectivo.</p>	<p>So ambient.</p>
   	<p>Per finalitzar el reportatge, s'utilitzen imatges d'Oriol Junqueras, Anna Gabriel i Carles Puigdemont. A continuació, es mostren diversos moments en què es considera que el que ha prevalgut ha estat l'emoció. D'una banda, es mostren les urnes utilitzades l'1 d'octubre. De l'altra, s'inclouen imatges d'un diputat estripant la Constitució al faristol del Congrés dels Diputats i pintades al carrer on s'hi llegeix "Porcs feixistes!". A més, s'usen imatges dels enfrontaments entre la ciutadania i la policia l'1</p>	<p>La psicología de la comunicación es clara: para entender correctamente un hecho y solucionar un problema, deben excluirse las emociones de la ecuación. Veinticinco siglos atrás lo enunciaba Aristóteles: "Donde hay voces, no hay verdad".</p>	<p>Música d'intriga.</p>

d'octubre i de
diverses persones
viatjant en un cotxe
pintat amb estelades.